PROPRIUM PROVINCIÆ

SEU

OFFICIA PROPRIA

PROVINCIÆ S. LUDOVICI

EX INDULTO APOSTOLICO RECITANDA.

Mandato Reverendissimi Archiepiscopi S. Ludovici.

S. LUDOVICI:
APUD F. SALER, BIBLIOPOLAM,
VIA VULGO DICTA CONVENT STR.
MDCCCLXII.

PETRUS RICARDUS;

Miseratione Divina et Apostolicæ Sedis gratia Archiepiscopus S. Ludovici,

OMNIBUS HAS VISURIS SALUTEM IN DOMINO.

Quum Rev'mus Luv. Guil. Du Bourg, Neo-Aurel. Episcopus, a Pio Papa VII. anno millesimo octingentesimo decimo sexto impetraverit, ut omnibus ad officium Divinum obligatis in sua Diœcesi liceret, officia pro quibuslibet locis a S. Sede concessa recitare, quumque Diœcesis illa etiam hodiernam Provinciam S. Ludovici comprehenderet: hac licentia ab Apostolica Sede antecessori nostro data et adhuc vigenti iterum uti volumus. Quapropter secundum Decretum Urbani Papæ VIII. hisce præsentibus typographo Fr. Saler licentiam damus, officia illa nova a Nobis recepta pro tota nostra Provincia S. Ludovici imprimendi, atque impressa revisaque in lucem edendi.

Datum S. Ludovici die xxviii. mensis Augusti anni millesimi octingentesimi sexagesimi secundi.

✠ PETRUS RICARDUS,
Archiep. S. Ludov.

MONITA.

I. Festa patronorum celebranda sunt in propriis ecclesiis sub ritu duplici I. classis cum octava: solemnitas autem, ex concessione summi pontificis, transferenda est, quoad missam et vesp. ad Dominicam infra octavam.

II. In diebus infra octavas dedicationis et patroni alicujus ecclesiæ, occurrente festo simplici vel feria, officium fit de infra octavam ut in communi Brev. cum com. festi simplicis; occurrente autem festo semiduplici vel duplici maj. vel min. fit tantum com. octavæ. In die autem octava officium fit de octava, ut in Brev., et festum semiduplex vel duplex [sive illud sit majus, sive minus] transfertur ad primam diem non impeditam.

III. Officia concessa (de non præcepto seu ex privilegio), accedente Ordinarii præcepto, recitanda sunt, non ad arbitrium, sed ex obligatione, prout declaravit S. R. C. die 23. Maj. 1835. Præterea, posita acceptatione, non amplius videtur in potestate acceptantis aut ejus successorum interrumpere eorum recitationem, juxta dec. 14. Jun. 1845 et 23 Maji 1846.

PROPRIUM PROVINCIÆ

SEU

Officia Propria Provinciæ S. Ludovici

EX INDULTO APOSTOLICO RECITANDA.

Die XIV. Januarii. (*Addit.*)

S. HILARII, Episc. et Conf.

Aña. O Doctor.

In II. Nocturno in fine VI. Lect. additur:

Eum a multis Patribus et Conciliis insignem Ecclesiæ Doctorem nuncupatum, atque uti talem in aliquot diœcesibus cultum, tandem instante Synodo Burdigalensi, Pius Nonus Pontifex Maximus, ex Sacrorum Rituum Congregationis consulto, universæ Ecclesiæ Doctorem declaravit et confirmavit, ac ipsius festo die Missam et Officium de Doctoribus ab omnibus recitari jussit.

Die XXIII. Januarii.

S. ILDEPHONSI TOLETANI, Conf. Pont.

ut in fine Breviarii.

Die III. Februarii.

S. TITI, Episc. Conf.

Duplex.

Omnia de Com. Conf. Pont. præter sequentia.

In Hymno, Meruit supremos.

Oratio.

Deus, qui beatum Titum Confessorem tuum atque Pontificem apostolicis virtutibus decorasti; ejus meritis, et intercessione concede, ut juste, et pie viventes in hoc sæculo, ad cœlestem patriam pervenire mereamur. Per Dominum nostrum Jesum, etc.

Lectiones I. Nocturni de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio IV.

Titum Cretensium Episcopum vix Pauli Apostoli verbo christianæ fidei sacramentis, mysteriisque

excultum, ea sanctitatis luce Ecclesiæ tunc vagienti effulsisse compertum est, ut inter ejusdem Doctoris gentium discipulos meruerit cooptari. Adscitus in partem oneris prædicationis, adeo evangelizandi ardore, et fidelitate Paulo extitit carus, ut ipse cum venisset Troadem propter Evangelium Christi testatus sit, non habuisse requiem spiritui suo, eo quod Titum fratrem suum ibi non invenerit. Et paulo post Macedoniam petens, rursus suam in eum charitatem ita exprimit: Sed qui consolatur humiles, consolatus est nos Deus in adventu Titi.

Lectio v.

Quamobrem Corinthum ab Apostolo missus, ea sapientia et lenitate legationis hujus munere functus est, quæ præsertim de Fidelium pietate eleemosynas colligendas ad sublevandam Ecclesiæ Hebræorum inopiam spectabat, ut Corinthios non solum in Christi fide continuerit, sed etiam desiderium, fletum, æmulationem inter eos pro Paulo, qui illos primus instituit, excitaverit. Ad effundendum interim inter gentes, linguis locisque distinctas, divini verbi semen, pluribus terra marique itineribus relectis, magnaque animi firmitate pro Crucis trophæo curis laboribusque exantlatis, una cum duce Paulo Cretæ insulam appulit. Cum porro huic Ecclesiæ Episcopus ab ipso Apostolo delectus esset, dubitandum non est, quin in eo munere ita versatus sit, ut juxta ipsius Pauli præceptoris monita, se ipsum præbuerit exémplum bonorum operum in doctrina, in integritate, in gravitate.

Lectio vi.

Itaque tanquam lucerna inter eos, qui in idololatriæ et mendaciorum tenebris, veluti in umbra mortis sedebant religionis jubar diffudit. Traditur eum inter Dalmatas, ut Crucis vexillum explicaret, strenue consudasse. Tandem meritorum, et dierum plenus quarto supra nonagesimum anno pridie nonas Januarii pretiosa justorum morte obdormivit in Domino, et sepultus est in Ecclesia, ubi ab Apostolo Minister fuerat constitutus. Hujus nomen a Sancto Joanne Chrysostomo, et

a Sancto Hieronymo præcipue commendatum, Martyrologio Romano eadem die inscriptum legitur; verum pro ejus die festo cum Officio et Missa in catholico Orbe recolendo ab utroque Clero, primam insequentem diem liberam Summus Pontifex Pius Nonus assignavit.

In III. Nocturno.

Lectiones de Homilia Sancti Gregorii Papæ in Evangelium Designavit Dominus *de Communi Evangelistarum, cum* Resp. *de Communi Confessorum Pontificum.*

In Missa Statuit, *Oratio, et Evangelium ut in Officio.*

Die IV. Februarii.

S. JOANNÆ VALESIÆ, Viduæ.

Duplex.

Omnia de Comm. nec Virg. nec Mart. præter seq.

Oratio.

Deus, qui ad imitandum beatæ Virginis Filii tui Genitricis virtutes, novum per beatam Joannam sacrarum virginum cœtum institui voluisti: ejus meritis precibusque concede; ut per eadem gradiamur virtutum exempla. Per eumdem Dominum.

Lectiones I. Nocturni de Scriptura occurrente. In Quadragesima, Mulierem fortem, *de Comm.*

In II. Nocturno.

Lectio IV.

Joanna Valesia, Ludovici undecimi Galliarum Regis filia, a teneris annis in omnem pietatem instituta, ac propensa, non obscuris futuræ sanctitatis indiciis continuo claruit. Quinquennis, ferventissimis precibus Deiparam Virginem, quam semper mirifice coluit, exoranti, ut quo ei placere magis posset obsequio, significaret, prænuntiari sibi visa est, fore aliquando, ut novum sacrarum Virginum Ordinem in ejusdem Deiparæ honorem institueret. Ludovico Aurelianensium Duci nupta summam in prosperis moderationem exhibuit, atque in adversis constantiam. Ipso postea in Galliarum regem assumpto, ac nullo et irrito per Apostolicam Sedem eo declarato conjugio, id non solum æquissimo animo tulit, sed gravi se vinculo solutam prædicans, liberius deinceps uni Deo famulari posse gratulata est.

℟. Propter veritatem.

Lectio V.

Bituricensis Ducatus sibi a Ludovico Rege assigna-

tos redditus, alendis pauperibus, curandis ægrotis, ædificandisque monasteriis profuse erogabat. In eam vero curam præsertim incubuit, ut sacrarum Virginum cœtum sub nomine Annuntiationis beatæ Virginis Mariæ, quibus ejusdem virtutes certis regulis ab Alexandro sexto approbatis, essent ad imitandum propositæ, institueret, ac promoveret, quod ei feliciter cessit. Egenos, ac miseros omnes ad se confugientes maternæ charitatis complectebatur visceribus: ægrotos in primis, quorum ulcera, et saniem propriis manibus tergere et contrectare non refugiebat, restituta non semel eo contactu iisdem sanitate.

℟. Dilexisti.

Lectio VI.

Singulari, atque eximia erga sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum pietate ferebatur: ad quod tanta accedebat lacrymarum vi, ut ejusdem charitatis ac devotionis sensus in adstantium animis excitaret. Dominicæ quoque Passionis mysteria pari recolebat affectu: quare constructo intra domesticum hortum Christi Sepulchro, ibi secedebat identidem nudum pectus lapide tundens, atque in preces et lacrymas jugiter effusa. Vitæ demum innocentissime actæ finem quadragenaria præsentiens, sacris omnibus Christianæ Religionis mysteriis rite pieque susceptis, pridie Nonas Februarii, Biturici decessit, anno millesimo quingentesimo quinto. Ejus corpus quinquagesimo septimo post obitum anno incorruptum repertum, dum ab hæreticis militibus ad cremandum raperetur, gemitus edidisse, et mucrone transfixum copioso sanguine manasse perhibetur. Ejus cultum Benedictus decimus quartus Apostolica auctoritate probavit anno millesimo septingentesimo quadragesimo secundo. Tandem Pius Sextus, ut in toto Galliæ regno possit de beata Joanna Valesia, anniversaria ejus dormitionis die, Officium recitari, ac Missa celebrari de Communi nec Virginis nec Martyris indulsit, anno millesimo septingentesimo septuagesimo quinto, die vero Aprilis vigesimo.

℟. Fallax.

In III. Nocturno, Homilia in Ev. Simile est regnum cœlorum thesauro.

Die IV. Februarii.

S. JOSEPHI A LEONISSA, Conf.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont.

Oratio.

Deus, fidelium remunerator servorum, qui beatum Josephum eximium in evangelica prædicatione operarium effecisti : ejus, quæsumus, intercessione concede ; ut a grato tibi servitio numquam cessemus in terris, et plenam a te mercedem recipiamus in cœlis. Per Dominum.

Lectiones I. Nocturni de Script. occurr.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Josephus Leonissæ in Aprutio piis honestisque parentibus natus, a pueritia cœpit clarere virtutibus. Nam et certos sibi indixit jejunii dies, et in pietatis operibus maximopere delectabatur. Factus adolescentior, oblata sibi optima conjugia castimoniæ sedulus cultor strenue recusavit, et consanguineorum blandimentis superatis, Capuccinorum instituto nomen dedit. In Religione austerissimum vitæ genus sectatus est. Aliquando enim fabarum corruptarum pugillo, modico pane, eoque mucido, et cœnosa aqua, etiam dum sacris concionibus operam daret, vitam transigebat. Sæpe etiam ad sex, et octo dies omni prorsus cibo abstinuit ; diris cruentisque verberibus, asperrimo cilicio ferreaque catena corpus domabat.

℟. Honestum.

Lectio v.

Ardentissima charitate, et studio dilatandæ christianæ religionis accensus, Constantinopolim profectus, Christifidelibus in captivate degentibus sedulo opitulabatur. Fidei desertores reducebat; nutantes in religione confirmabat, verberibus licet, carcere, et contumeliis vexatus. Quare cum finem verbi Dei disseminandi non faceret, alta e trabe pendere jussus, manu, pedeque dextro unco ferreo perforatis, fumoque ut suffocoretur, supposito, in eo cruciatu Christi athleta triduo permansit. Indeque ab Ange-

lo mirabiliter ereptus, sanatis vulneribus, martyrii merito cumulatus in Italiam reversus est, ibique evangelizandis pauperibus cum ingenti animarum lucro totus incubuit. Finitimas regiones, et familias factionibus, odiis rixisque prope confectas, precibus, concionibus, continenti virtutum exemplo ad tranquillitatem redegit.

℟. Amavit eum.

Lectio VI.

LUDOS, choreas, aliosque tum veteres, cum gliscentes abusus acriter insectabatur. Illudque plane admirabile, quod vir Dei neque inedia, neque solis æstu, neque imbrium vi, neque locorum asperitate, ægra alioquin, et adversa sæpe valetudine præpeditus, sex, et octo eadem die conciones habuerit. Tot inter Apostolici muneris labores, cœlestium contemplationi addictus, crebro in extasim raptus est, divinoque spiritu afflatus, cordium arcana penetrare, et futura prospicere frequens illi fuit. Gratia etiam miraculorum illustris, Truentum, extenso super aquas pallio, cum socio, et Marojam fluvium bis sicco vestigio transivit. Prænuntiata denique mortis suæ die, Ecclesiæ Sacramentis refectus, placidissime in osculo Domini occubuit. Defuncti corpus præ macie squalidum miram illico venustatem induit. Cor ejus usque in præsens molle, suavemque spirans odorem, summa omnium admiratione asservatur. Illum miraculis clarum Clemens Duodecimus Beatum appellavit, ac Benedictus Decimus quartus solemni pompa Sanctorum fastis adscripsit.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homilia in Evangelium, Designavit Dominus, *de Communi Evangelist. cum* RR. *de Communi Confessoris non Pontificis.*

Die V. Februarii.

SS. MARTYRUM JAPONENSIUM.

Duplex.

Oratio.

DEUS, qui nos annua sanctorum martyrum tuorum Petri Baptistæ et Sociorum ejus solemnitate lætificas: concede propitius; ut quorum gaudemus meritis, accendamur exemplis. Per Dominum nostrum.

Lectio iv.

Remotissima Japoniæ Regio, cui diu Evangelicam extra lucem sepositæ in sexto decimo salutis humanæ reparatæ sæculo Catholicæ veritatis lumen affulsit, sub ejusdem sæculi finem nondum omnibus prorsus errorum tenebris eliminatis, viginti sex Martyrum sanguine meruit irrigari. In Philippinas namque Insulas Taicosama Japonensium Tyranno classem parante, Petrus Baptista ex Ordine Minorum Strictioris Observantiæ Sacerdos ad pacem suadendam Catholici Regis nomine Legatus mittitur. Suo igitur munere feliciter functus, ad Religionis incrementum, in partem laboris Sociis assumptis, animum advocavit. Multis proinde Xenodochiis, Cœnobiis, et Ecclesiis per diversa loca Christiano ritu excitatis: ibique per triennium prædicationi, jejuniis, vigiliis, precibus una cum Sociis jugiter instando, atque egenorum, et languentium ærumnis miro charitatis ardore subveniendo, et fideles plurimos in via salutis confirmavit, et gentes innumeras ad fidem perduxit.

℟. Sancti tui Domine.

Lectio v.

Qua de re graviter commoti inanium deorum sacerdotes Tyrannum conveniunt, eique falsis rationibus persuadent, imperium diu incolume non futurum, ni nuper invectam, et jam undique gliscentem Religionem a suis finibus exterminandam curaret. Vano ille propterea timore perculsus, imperavit illico Religiosos viros tamquam Majestatis reos detineri, dixitque in eos sententiam crucis. Inter captivos reperti sunt et ipse Petrus Baptista cum Sociis quinque, ac Tertiarii quindecim, quorum alii Catechismo, alii sacris Officiis inserviebant, et Paulus Miki una cum duobus aliis Societatis Jesu Religiosis, quibus duo in vinculis ministrantes adaucti sunt; ac proinde sex et viginti Martyrum numerus expletus est.

℟. Verbera carnificum.

Lectio vi.

Post diuturnos igitur carceris labores fortissimi

Christi Athletæ in Meaci regni Metropolis forum, ligatis a tergo manibus, tandem producuntur, eisque in ignominiæ notam sinistra amputatur auricula, et bigis impositi per vicos multos, et civitates præcedente scripta in hasta mortis causa, nempe quod Christum prædicassent, circumferuntur. Hi inter opprobrii contumelias, plurima etiam a satellitum barbarie perpessi, sub hiemali rigore per nives, et glacies Nangasacum adducuntur, ibique crucibus affixi, et singuli ab imis lateribus ad humeros binis lanceis confossi, martyrium divinis in laudibus consummarunt. Suorum militum gloriosum certamen signis, et miraculis Dominus condecorare dignatus est. Quibus rite probatis, Sacrorum Rituum Congregatio ad eorum Canonizationem quandocumque devenire posse decrevit; et Urbanus Octavus habita hujus decreti relatione, Officium pro die quinta Februarii, qua iidem Martyres passi sunt, ut quotannis celebraretur, indulsit.

℟. Tanquam aurum.

Die VI. Februarii.

S. HYACINTHÆ de Mariscottis, Virg.

Duplex.

Omnia de Communi Virginum præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beatam Hyacintham, virginem tuam, jugis mortificationis et charitatis victimam effecisti: ejus nobis exemplo et intercessione concede; ut peccata nostra deflere, et te semper diligere valeamus. Per Dominum.

Deinde fit comm. S. Agathæ, Virg. et S. Dorotheæ, Virg. Aña. Simile est, *ex Laud.* ℣. Adjuvabit eam, *ut in II. Noct. Oratio.* Indulgentiam.

Lectiones I. Nocturni de Script. occurente. In Quadragesima, De Virginibus.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Hyacintha, nobilis virgo Romana, Marci Antonii de Mariscottis, Vignanelli Comitis (quo in oppido nata est) et Octaviæ Ursiniæ filia, a prima ætate divinæ protectionis argumenta experiri cœpit, cum septennis jamjam in puteum prolapsura, præsenti Dei beneficio servata est. Viterbium missa ad Moniales sancti Bernardini, ut ab iis

educaretur, ibi tertii Ordinis Sancti Francisci Institutum adolescens suscepit, non ita tamen, ut sacra cum veste religiosos mores indueret; pompis enim ac deliciis aliquamdiu indulsit, donec ex febri decumbens, acciti ad se confessarii opportuna commotione perculsa, omni vanitati nuntium remisit. Itaque anteactæ vitæ maculis pœnitentiæ sacramento expiatis, in communi triclinio in genua humillime provoluta, lacrymis se proluens, ac flagello in se ipsam animadvertens, veniam a Sororibus deprecata est: tum annuam pecuniam, ac splendidam, atque superfluam supellectilem, mundi ac sui contemptrix abdicavit; deinceps vero nudis pedibus, vel, cum morbus cogeret, subjecta solea obtectis, ac unica tantummodo tunica contenta, eaque rudi, obsoleta, et in eleemosynam accepta, ac fune præcincta, quoad vixit, incessit.

℟. Propter veritatem.

Lectio v.

Præter asperum vestitum, cilicio, vigiliis, laboribus fracta, assiduisque jejuniis extenuata, corpus etiam crebris verberibus, ac spinarum manipulis lacerabat, adhibito interdum alterius quoque monialis brachio ad majorem sui corporis afflictationem; quod ut magis magisque attereret, lectulo ex asseribus, soloque vili stragulo instructo utebatur, ac pro pulvillo saxum adhibebat, quod in stramen ex obedientia commutavit, in quo alterutro pede ad crucem, in conspectu positam, catena alligato, brevissimum somnum capiebat. Ad hæc absinthium, herbasque amarissimas mandere, monialium ulcera, ac pannicula sanie madentia exosculari non renuit; scalas monasterii onusta ingenti cruce, genibus ascendere aliquando consuevit; nunc quoque urticas, nunc ceras liquatas, modo nivem et glaciem, modo alveos rigentium aquarum ad macerationem adhibuit. Christi Domini Passionem, quam summopere venerabatur, apte a se excogitata atrocissimarum pœnarum serie imitari, in majori hebdomada, singulisque sextis feriis solita fuit. Patientia in perferendis injuriis,

christiana humilitas, virginalis verecundia, ac summa sedulitas in novitiis, quibus præerat, ad perfectionem provehendis, in ea mirifice eluxerunt. Animarum quoque zelo incensa, plures inimicitias sustulit; periclitantes puellas in tuto collocavit, plurimis ad meliorem frugem traductis; in proximorum salute procuranda, qua orationibus, qua voluntariis corporis cruciatibus, omni denique conatu jugiter incubuit.

℟. Dilexisti.

Lectio vi.

ÆGRORUM in nosocomiis ac pauperum patrocinium, quanquam inops, omni studio suscepit, et ut iisdem succurreret, non solum propriis ipsa manibus laborabat, et quotidianum sibi victum subtrahebat, frustulis panis contenta: sed moniales etiam ac matronas civitatis, virosque divites ad id operis alliciebat, atque undequaque poterat, subsidia corrogabat; quinimo, ut quam pro egenis et invalidis sollicitudinem ostenderat, perpetuo firmaret, duas Sodalitates, quæ eorumdem curam gererent, institui curavit. Erga sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum fuit vehementer affecta: cujus cultum ut in aliis quoque promoveret, ad illud frequenter per annum cum solemni pompa, quam Deo gratam fuisse nonnulla prodigia comprobarunt, publicæ venerationi exponendum, omnem operam adhibuit. Deiparam Virginem tam impense coluit, ut digna habita fuerit, quæ ejus apparitione recrearetur. Prophetiæ, contemplationis, lacrymarum dono, aliisque charismatibus floruit. Anno denique millesimo sexcentesimo quadragesimo, ætatis suæ quinquagesimo quinto inchoato, in cœlum evocata est, cujus corpus in ecclesia sancti Bernardini Viterbii colitur, eamque Benedictus Decimus tertius meritis et miraculis claram in beatarum, Pius vero Septimus in sanctarum Virginum numerum retulerunt.

℟. Afferentur.

In III. Nocturno Homilia in Evan. Simile erit regnum cœlorum decem virginibus, *de Communi. Virg. cum Lectione* ix. *S. Dorotheæ ut in Breviario, et ejus commem. in Laudibus.* Aña. Veni sponsa. ℣. Specie, *ex I. Vesperis.*

Die XIII. Februarii.

S. CATHARINÆ DE RICCIIS, Virg.

Duplex.

Omnia de Comm. Virg. præter sequentia.

Oratio.

Domine Jesu Christe, qui beatam Catharinam Virginem, tui amore succensam, passionis contemplatione clarescere voluisti: ejus intercessione concede; ut passionis mysteria devote recolentes, ejus fructum percipere mereamur. Qui vivis.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurr.

IN II. NOCTURNO.

Lectio IV.

Catharina, nobili familia de Ricciis Florentiæ nata, vel ab ineunte ætate piam indolem præmature ostendit. In suburbano monasterio sancti Petri de Monticellis, ubi morum disciplina imbueretur, collocata, quotidie ad Christi crucifixi imaginem orans, non sine lacrymis, horis etiam animi relaxationi addictis, ejus passionem meditabatur. Ad monasterium postea sancti Vincentii Ordinis sancti Dominici in civitate Prati translata, paternos lares ad tempus repetere, nisi certa spe reditus habita, constanter recusavit. Tandem anno decimo tertio, sæculi deliciis contemptis, ibidem religiosum institutum professa est.

℟. Propter veritatem.

Lectio V.

Charitate in Deum fervens, orationi fere assidue vacabat, quidquid temporis necesariis occupationibus et modicæ quieti supererat, in ea insumens: utque corpus in servitutem redigeret, ferrea catena et flagellis illud macerabat. Cibi parcissima, octo supra quadraginta annos carnibus abstinuit, leguminibus plerumque et herbis vescens, interdum vero solo pane et aqua contenta. Proximorum æternam salutem exoptans, ardentissimas ad Deum pro peccatorum conversione preces fundebat: tanto etiam commiserationis sensu erga purgantem animam commota est, ut acerbissimos dolores sibi divinitus inflictos in pœnarum illi debitarum expiationem pertulisse visa sit. Eximia prudentia et regularis observantiæ zelo moniales diu rexit, eas non minus

exemplo, quam adhortationibus ad omnem sanctimoniam informans; quo in officio humilitatem adeo coluit, ut abjectissima quæque opera sponte obiret, ac infirmis præcipua charitate et summo studio inserviret.

℟. Dilexisti justitiam.

Lectio VI.

Supernorum charismatum copia singularis in ea enituit, annullo desponsationis, sacrisque stigmatibus, quæ non semel spectanda se exhibuerunt, acceptis. Plurium annorum spatio, quinta et sexta feria in altissimam contemplationem rapta, singulos Redemptoris cruciatus in passione toleratos ex ordine in corpore mirabiliter sentire consuevit. Prati degens, sanctum Philippum Nerium Romæ commorantem videre promeruit, ejusque colloquio frui. Extasum, raptuum, cœlestium visionum, ac prophetici luminis dono illustris, futura predixit, ac simul occulta revelavit. Gravibus denique morbis decumbens, Ecclesiæ Sacramentis munita, anno a Christo nato millesimo quingentesimo nonagesimo, ætatis sexagesimo nono, quarto Nonas Februarii, in cœlum migravit. Eam Benedictus Decimus quartus Pontifex Maximus solemni ritu sanctarum Virginum fastis adscripsit, anno salutis millesimo septingentesimo quadragesimo sexto.

℟. Afferentur.

In III. Nocturno Homilia in Evangelium, Simile erit regnum cœlorum decem virginibus.

Die XIX. Februarii.

S. CONRADI PLACENTINI, Conf.

ut in fine Breviarii.

Die XXIII. Februarii.

S. MARGARITÆ DE CORTONA.

ut in fine Breviarii.

Die V. Martii.

S. JOANNIS JOSEPHI A CRUCE, Conf.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pontif. præter sequentia propria.

Oratio.

Deus, qui beatum Joannem Josephum, Confessorem tuum, per arduas paupertatis, humilitatis et patientiæ vias cœlesti gloria

sublimasti: da nobis, quæsumus; ut carne mortificati, ejus imitemur exempla, et gaudiis perfruamur æternis. Per Dominum.

In I. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

Sed in Quadragesima Lectiones: Beatus vir.... *de Coi.* 2°. *loco.*

IN II. NOCTURNO.

Lectio IV.

Isclæ, regni Neapolis, in urbe apud Aenariam insulam, parentibus nobilitate sanguinis morumque probitate præstantibus, ortus est Joannes Josephus a Cruce. Christianæ pietatis semina, quæ in ejus animam, supernis benedictionibus præventam, cum lacte instillaverant, fructus mox uberrimos attulerunt. Tenerrima adhuc ætate, nedum a nugis puerilibus abhorruit, sed virtutes excolere cœpit illustriores, silentii potissimum, mortificationis, mundi suique ipsius abnegationis, quas assiduo orationis studio confovebat. Deiparæ cultum, quem ad obitum usque in dies auxit, interea temporis arripuit; Dominicæque Passionis et Eucharistiæ Mysteria affectu peculiari prosequebatur. Sancti Petri de Alcantara Institutum, quod Joannes de sancto Bernardo ex Hispanis Excalceatis, Clemente Nono approbante, nuperrime in Italiam invexerat, divino afflante Numine, anno vitæ suæ sextodecimo amplexus est Italorum primus. Seraphico Patriarcha, fidissimoque ejus alumno Petro de Alcantara in ipso tyrocinio sibi ad imitandum propositis, mirum quam perfecte pœnitentiam hujus et contemplationem, humilitatem illius ac paupertatem, jam tum fuerit assecutus.

℟. Honestum fecit....

Lectio V.

Tertio vix decurso a solemni professione sua anno, Pedemontani Aliphæ Cœnobii fundationi destinatur: quod ejus opera exiguum adeo evasit, ut alterius, quod olim in Pedroso Extremaduræ sanctus Petrus de Alcantara, clericus ipse quoque, excitaverat, imaginem simillimam referret. Sacerdotio ex obedientia inauguratus, disciplinis moralibus, quas nunquam perdidicerat, improviso excultus visus est. Superiorum venia non longe ab eo cœnobio sacram eremum exstruere aggres-

sus, subter excelsi montis dejectu, ut absolveretur quam citissime, ligna, lapides, calcem, humeris suis, mordaci lorica contectis, exportabat; ita ut per calcanea cruor ubertim in terram deflueret. Fratrum rogatu leges quasdam pro sacro illo recessu peculiares condidit, dignas, quæ a Sede Apostolica confirmarentur. Novitiorum regimini prœpositus, eorum ad vitam regularem componere mores eo profectu enixus est, ut illorum aliqui sanctitatis et miraculorum fama inclaruerint. Verum cum Clemens Papa Undecimus, sæculi decimi octavi initio, Fratres Italos Excalceatos ab Hispanis in regno Neapolis sejunxisset, illique nulla regiminis forma potirentur, ab eodem Pontifice, obsistente licet humani generis hoste, Provinciæ Neapolitanæ, sancti Petri de Alcantara nuncupatæ, erectionem obtinuit.

℟. Amavit eum....

Lectio VI.

Primus novæ istiusmodi Provinciæ Minister renunciatus, regimen, quod abdicaverat, sacræ congregationis Episcoporum et Regularium jussu assumere coactus, difficile relatu est quas qualesque calumnias Dei famulo devorare opus fuerit, ut Italicam Excalceatorum Fratrum familiam constabiliret. Rebus compositis, eo sese totum convertit, ut duplex ille Petri de Alcantara contemplationis et pœnitentiæ spiritus altas inter suos radices ageret, quos præclarissimis virtutum exemplis anteibat: humilitate in primis rigidaque claustralis disciplinæ custodia, paupertate et abstinentia enituit admirabili. Unicum ad nudam carnem sexaginta quatuor annis habitum adhibuit: perque viginti quatuor annos, priscorum Eremicolarum ritu, pane tantum ac fructibus victitavit, quod edulii genus ex obedientia in nauseosum commutavit ferculum. Flagellis asperrimis, ciliciis et cruce ferrea, acutis instructa claviculis, corpus suum dilaniabat. Illud etiam de eo fertur, quod creberrimos inter orandum exstases passus est, quodque raptibus, prophetia, miraculis, aliisque hujusmodi supernaturalibus donis vivens claruerit. Denique zelo animarum

absumptus, octogenarius, apoplectico morbo correptus, tertio Nonas Martias in osculo Domini obdormivit in cœnobio sanctæ Luciæ Montis urbis Neapolis anno septingentesimo trigesimo quarto supra millesimum (1734). Eundem novis miraculis coruscantem, anno ab illius decessu quinquagesimo sexto, Pius Sextus Pontifex Maximus Beatorum albo recensuit; Gregorius vero Papa Decimus sextus solemni ritu Dominica Sanctissimæ Trinitatis anno millesimo octingentesimo trigesimo nono Sanctorum fastis adscripsit.

℟. Iste homo perfecit....

In III. Nocturno, Homilia in Ev. Nolite timere.... *de Comm.* 2°. *loco.*

Die VI. Martii.

S. FRIDOLINI, Conf.

Duplex.

Omnia de Coi. Confessoris non Pont. præter seq.

Oratio.

Adesto Domine supplicationibus nostris, quas in beati Fridolini Confessoris tui solemnitate deferimus: ut, qui nostræ justitiæ fiduciam non habemus; ejus, qui tibi placuit, precibus adjuvemur. Per Dominum....

In I. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurr.

In Quadragesima vero, Lectiones: Justus si morte...... *de eodem Communi.*

IN II. NOCTURNO.

Lectio IV.

Fridolinus, regio in Hibernia sanguine procreatus, ferventissimo Christi proximorumque amore flagrans multorum locorum atque urbium peregrinationem suscepit. Quibus in itineribus cum infideles populos Catholicam fidem doceret, innumeros Jesu per Evangelium filios genuit. Nec verbo solum profuit. Itaque Regis Gallorum Clodovei liberalitate sancti Hilarii monasterium apud Pictavos admonitus instauravit, sacrumque ejus corpus honorificentius recondidit; tum varia ad Mosellam, Argentorati, Curiæ Rhætorum, alibique cœnobia extruxit.

℟. Honestum fecit illum Dominus et custodivit....

Lectio V.

Tandem Sichingam prope Basileam venit, ubi sedem figere atque ab itinerum laboribus quiescere ex divino oraculo instituerat.

Sed accolæ passi non sunt sanctum virum ibi consistere, maleque habitum cæsumque verberibus, finibus suis excedere coëgerunt. Itaque coactus Regem adire, a quo facultate ibidem benigne impetrata, non modo virorum, sed etiam sanctimonialium monasterium instituit, optimisque legibus ac institutis temperavit.

℟. Amavit eum Dominus, et ornavit....

Lectio VI.

INTER cetera autem miracula, quæ per illum Dominus edidit, illud est imprimis insigne, quod civem Clatonensem, Ursum nomine, e tumulo excitatum manuque prehensum in judicium adduxit, ut de bonis monasterio legatis coram Landgravio testimonium diceret. Denique senio confectus, virtutum rerumque gestarum gloria illustris, pridie Nonas Martii circa annum salutis humanæ quingentesimum decimum quartum excessit e vita. Sacrum corpus Sichingæ primo sepultum est. Anno deinde millesimo trecentesimo quinquagesimo septimo, die vigesimo Januarii, a Rudolpho quarto Austriæ Duce dono acceptum, in Ecclesia sancti Stephani, quæ nunc est in Viennensi urbe Metropolitana, summa veneratione est reconditum.

℟. Iste homo....

In III. Nocturno, Lectiones de Homilia in Evangelium: Sint lumbi vestri præcincti.... *de eodem Communi.*

Lectio IX. de Homil. Feriæ occurrentis.

Vesperæ a Capitulo de S. Thoma de Aquino cum commemmor. S. Fridolini.

Die IX. Aprilis.

S. MARIÆ ÆGYPTIACÆ.

Duplex.

Omnia de Coi. nec Virg. nec Mart. præter sequentia.

Oratio.

DEUS, qui beatam Mariam Ægyptiacam de caligine vitiorum ereptam, exhibuisti tibi sponsam: exaudi nos propitius et concede; ut ejus precibus et meritis, a peccatorum nostrorum maculis emundemur. Per Dominum....

In I. Nocturno, Lectiones (in Quadrages.) de Communi: Mulierem fortem....

Extra Quad. de Script. occurr.

IN II. NOCTURNO.

Lectio IV.

MARIA Ægyptiaca, quæ peccatrix appellatur, qua-

draginta septem annis arctissimam vitam duxit, in eremum circa annum Domini trecentesimum et octogesimum ingressa. Nata erat in Ægypto, et duodecimo ætatis anno Alexandriam venit, ubi septem et decem annis se omnibus ignominiose prostituit. Cum autem multi ex ea urbe Hierosolymam pergerent, Crucem Domini veneraturi: etiam ipsa navem conscendit et Hierosolyman pervenit; sed Ecclesiam ingressura, iterum ac tertio, ab ipso limite passa est invisibilem repulsam.

Lectio v.

Quo miraculo ad se reversa, cogitavit hæc sibi ob scelerum suorum immanitatem accidere. Quare lacrymans ac pectus manibus tundens, ante beatæ Virginis imaginem oravit Dei Matrem, ut sibi peccatorum veniam et ingressum ad Crucis adorationem impetraret, promittens se renuntiaturam sæculo, et caste victuram. Ingressa sine impedimento, audivit vocem sibi dicentem: Si Jordanem transiveris, salva eris. Jordane superato, vixit in eremo in summa vitæ austeritate et abstinentia, adeo ut in annos septemdecim tres panes, quos secum tulerat, ei suffecerint, quo eodem temporis spatio magnis tentationibus carnis superatis, tandem Dei gratia liberata fuit ab impugnatione.

Lectio vi.

Quidam autem Abbas Zosymus, cum per eremum aliquem sanctorum Anachoretarum quæreret, invenit Mariam: qua orante, cum vidisset eam senex uno cubito a terra elevari, suspicari cœpit, ne forte dæmon sibi illuderet. Sed mulier sancta, postquam se postulato pallio texisset, Abbatem prior nomine suo compellans et Prophetico spiritu Sacerdotem agnoscens, omnem ei vitæ suæ rationem jussa exposuit, rogavitque, ut in die Cœnæ ad Jordanem redire et Corpus Dominicum sibi adferre velit, quo a die solitudinis suæ nunquam fuerat refecta. Constituto die Zosymus adfuit ad Jordanem, et Maria ex opposita ripa facto crucis signo pervenit ad senem, ambulans super aquas, eodemque modo, postquam communicasset, recessit. Sed

elapso anno Zosymus, sicut rogatus fuerat, rediens invenit mortuam, et leone e sylva terram effodiente eam Christiano more sepelivit. Ex iis autem, quæ terræ ipsa inscripserat, cognovit, eam ipso illo die expirasse, quo ei ante annum Dominicum Corpus porrexerat, eamque iter illud omne, multorum dierum a Jordane ad speluncam, brevissima hora, divina virtute transportatam confecisse.

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 15.

In illo tempore: Erant appropinquantes ad Jesum publicani et peccatores, ut audirent illum. Et reliqua.

Homilia S. Gregorii Papæ.

Hom. 34. *in Evang. post init.*

Audistis in lectione Evangelica, fratres mei, quia peccatores et publicani accesserunt ad Redemptorem nostrum; et non solum ad colloquendum, sed etiam ad convescendum recepti sunt. Ex qua re colligite, quia vera justitia compassionem habet, falsa justitia dedignationem: quamvis justi soleant recte peccatoribus dedignari. Sed aliud est, quod agitur typo superbiæ, aliud quod zelo disciplinæ.

Lectio viii.

Dedignantur etenim, sed non dedignantes: desperant, sed non desperantes: persecutionem commovent, sed amantes: quia etsi foris increpationem per disciplinam exaggerant, intus tamen dulcedinem per charitatem servant. Præponunt sibi in animo ipsos plerumque, quos corripiunt; meliores existimant eos quoque, quos judicant. Quod videlicet agentes, et per disciplinam subditos, et per humilitatem custodiunt semetipsos.

Lectio ix.

At contra hi, qui de falsa justitia superbire solent, ceteros quoque despiciunt, nulla infirmantibus misericordia condescendunt: quo se peccatores non credunt, eo deterius peccatores fiunt. De quorum profecto numero Pharisæi extiterant, qui dijudicantes Dominum, quod peccatores susciperet, arenti corde ipsum fontem misericordiæ

reprehendebant. Sed quia ægri erant, ita ut ægros se esse nescirent, quatenus quod erant agnoscerent, cœlestis eos Medicus blandis fomentis curat, benignum paradigma objicit, et in eorum corde vulneris tumorem premit.

Intra Quadragesimam Lectio IX. Homilia, et Commemoratio de Feria, junctis Lectionibus VIII. et IX. Festi.

Die XXVI. Aprilis.

In Festo B. MARIÆ VIRGINIS de Bono Consilio.

Duplex majus.

Omnia ut in Festis B. M. V., seu in antiq. Brev. ut in Festo S. Mariæ ad Nives die V. Augusti, præter sequentia.

Ad Magnif. **Aña.**

SANCTA Maria, succurre miseris, juva pusillanimes, refove flebiles, ora pro populo, interveni pro clæro, intercede pro devoto femineo sexu, sentiant omnes tuum juvamen, quicumque celebrant tuæ sanctæ Imaginis apparitionem.

Oratio.

BONORUM omnium largitor Deus, qui Genitricis dilecti Filii tui speciosam Imaginem mira apparitione clarificare voluisti: concede, quæsumus; ut ejusdem beatæ Mariæ Virginis intercessione ad cœlestem patriam feliciter perducamur. Per eundem Dominum.

AD MATUTINUM.

Hymnus.

PLAUDE festivo, pia gens, honore,
Dum Genestani veneraris Ædem,
Qua Dei magnæ Genitricis alma
Splendet imago.

Hæc ubi mira specie repente
Obtulit sese populis videndam,
Multa mox secum bona ferre nostras
Visa per oras.

Ipsa tunc ægris aderat, molestos
Corporis morbos animique pellens,
Longe et ærumnas Latio imminentes
Ipsa fugabat.

Virgo, quæ magnis decorata signis,
Nunc quoque effulges, miseris juvamen
Affer, et fusis patiens clientum
Annue votis.

Sit salus illi, decus, atque virtus,

Qui super cœli solio coruscans,
Totius mundi seriem gubernat
Trinus et unus.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

De Libro Proverbiorum.

Lectio I. *Cap.* 2.

Si intraverit sapientia cor tuum, et scientia animæ tuæ placuerit, consilium custodiet te, et prudentia servabit te, ut eruaris a via mala, et ab homine, qui perversa loquitur: qui relinquunt iter rectum, et ambulant per vias tenebrosas: qui lætantur cum malefecerint, et exultant in rebus pessimis, quorum viæ perversæ sunt, et infames gressus eorum.

℞. Sancta et immac.

Lectio II. *Cap.* 3.

Fili mi, ne effluant hæc ab oculis tuis. Custodi legem atque consilium; et erit vita animæ tuæ, et gratia faucibus tuis. Tunc ambulabis fiducialiter in via tua, et pes tuus non impinget. Si dormieris, non timebis; quiesces, et suavis erit somnus tuus; ne paveas repentino terrore, et irruentes tibi potentias impiorum; Dominus enim erit in latere tuo, et custodiet pedem tuum, ne capiaris.

℞. Congratulamini.

Lectio III. *Cap.* 8.

Ego sapientia habito in consilio, et eruditis intersum cogitationibus. Timor Domini odit malum, arrogantiam, et superbiam, et viam pravam, et os bilingue detestor. Meum est consilium et æquitas, mea est prudentia, mea est fortitudo. Per me reges regnant, et legum conditores justa decernunt. Per me Principes imperant, et potentes decernunt justitiam. Ego diligentes me diligo: et qui mane vigilant ad me, invenient me.

℞. Beata es.

IN II. NOCTURNO.

De Sermone S. Augustini Episcopi.

Lectio IV.

In Natali S. Joannis Baptistæ.

Hominem concepit Elisabeth, hominem Maria: sed Elisabeth solum hominem, Maria Deum et hominem. Mira res est, quomodo potuerit concipere creatura Creatorem. Quid est ergo intelligendum, fratres mei, nisi quia ipse sibi fecit carnem de sola matre, qui

fecit primum hominem sine patre et matre? Primus ille noster casus fuit, quando femina, per quam mortui sumus, in corde concepit venena serpentis. Persuasit enim serpens peccatum, et admissus est male suadens. Si primus noster casus fuit, cum femina concepit corde venena serpentis; non mirandum, quod salus nostra facta est, cum femina concepit in utero carnem Omnipotentis. Uterque ceciderat sexus; uterque fuerat reparandus. Per mulierem in interitum missi eramus: per mulierem nobis reddita est salus.

℞. Sicut cedrus.

De Sermone S. Fulgentii Episcopi.

Lectio v.

De Laudibus Mariæ.

Quoniam diabolus per serpentem Evæ locutus, per Evæ aures mundo intulit mortem, Deus per Angelum ad Mariam pertulit Verbum, et cunctis sæculis vitam effudit. Angelus sermonem ejecit, et Christum Virgo concepit. Hoc splendore concipitur Dei Filius: hac munditia generatur. De cœlis medicus transiens per Virginem, post transitum suum illæsam fecit Virginem permanere. Qui enim disrupta corporum membra in aliis poterat integrare tangendo, quanto magis in sua Matre, quod invenit integrum, potuit non violare nascendo? Crevit enim ejus partu integritas corporis potius, quam decrevit; et virginitas ampliata est potius, quam fugata.

℞. Quæ est.

Lectio vi.

Maria quam præclarissimis tribus bonis sublimetur, ausculta: Salutationis angelicæ, benedictionis divinæ, et plenitudinis gratiæ. Sic enim eam legitur salutasse: Ave Maria gratia plena, benedicta inter mulieres. Et ut nihil non sublime esset in hac sanctissima Virgine, quam Angelus gratia plenam salutavit, non sine divino consilio factum est, ut ejus etiam imagines summo essent in honore, et prodigiis, miraculisque clarescerent. Quas inter tribus abhinc sæculis ea præcipuo honore colitur, quæ, Paulo secundo sedente, mirabiliter apparuisse in pariete Ecclesiæ Patrum Ordinis Eremitarum sancti

Augustini in oppido Genestani Prænestinæ diœcesis, ex pontificiis diplomatibus, et supparibus monumentis comprobatur. Quibus permotus Pius Papa Sextus præfatis ejusdem oppidi cœnobitis Officium Proprium concessit septimo Kalendas Majas, ipso scilicet Apparitionis die recitandum; ac deinde illud die, quæ immediate subsequitur, pro ejus recitatione in posterum assignata, ad universum prædictum Ordinem sub ritu duplicis majoris extendit.

℞. Ornatam monilibus.

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 1.

Liber generationis Jesu Christi filii David, filii Abraham. Abraham genuit Isaac. Isaac autem genuit Jacob. Et reliqua.

Homilia sancti Thomæ.

In Nativ. B. M. V.

Cogitanti mihi, ac diu hæsitanti, quid causæ sit, quod, cum Evangelistæ de Joanne Baptista, et aliis Apostolis tam longum fecere tractatum, de Virgine Maria, quæ vita et dignitate omnes antecedit, ita summatim percurrant historiam: cur, inquam, non traditum est memoriæ, quomodo concepta, quomodo nata, quomodo nutrita, quibus moribus decorata, quibus virtutibus ornata, quid cum Filio in humanis egerit, quomodo cum illo conversata sit, quomodo post ejus ascensionem cum Apostolis vixerit? Magna erant hæc, et memoratu digna, et quæ summa devotione a fidelibus legerentur, a populis amplecterentur. Quis enim dubitat, quin in ejus nativitate et pueritia mira multa contigerint; et puella hæc in teneris annis stupendum sæculis virtutum omnium monumentum exstiterit?

℞. Felix namque es, sacra Virgo Maria, et omni laude dignissima: * Quia ex te ortus est Sol justitiæ, Christus Deus noster.

V. Ora pro populo, interveni pro clero, intercede pro devoto femineo sexu: sentiant omnes tuum juvamen, quicumque celebrant tuæ sanctæ Imaginis appationem. Quia.

Lectio viii.

Hæc mihi hæsitanti, cur de actibus Virginis, sicut de actibus Pauli, non est compositus liber, nihil aliud occurrit (accusare enim Evangelistas negligentiæ sicut impium, ita et temerarium judico) quam ita placuisse Spiritui Sancto; ejusque providentia Evangelistas siluisse, propterea quia Virginis gloria, sicut in Psalmis legitur, omnis intus erat, et magis cogitari poterat quam describi; sufficitque ad ejus plenam historiam, quia de illa natus est Jesus. Quid amplius quæris? Quid ultra requiris in Virgine? Sufficit tibi, quod Mater Dei est.

℟. Beatam me dicent omnes generationes :*Quia fecit mihi Dominus magna, qui potens est, et sanctum nomen ejus.

V. Et misericordia ejus a progenie in progenies timentibus eum. Quia fecit mihi Dominus.

Gloria Patri. Quia fecit mihi Dominus.

Lectio ix.

Non eam Spiritus Sanctus litteris descripsit, sed tibi eam animo depingendam reliquit, ut intelligas, nihil illi gratiæ, aut perfectionis, aut gloriæ, quam animus in pura creatura concipere possit, defuisse: imo reipsa intellectum omnem superasse. Ubi ergo totum erat, pars scribenda non fuit; ne putares, quod scriptum non fuerat, eidem forsitan defuisse. Si ancillas suas et ministras domus suæ potentissimus Dominus ita mirifice decoravit, ita donis et gratiis venustavit: qualem, existimas, condidit Matrem suam, unicam Sponsam suam, quam sibi ex omnibus elegit, et præ omnibus adamavit? Omnibus eam Altissimus præposuit, non solum virgineis, sed etiam angelicis choris, quia Mater ejus est, et Matrem Dei decet omnis celsitudo. Quidquid igitur de Virgine scire, aut intelligere cupis, totum in hoc clauditur breviloquio: De qua natus est Jesus. Hæc longa et plenissima historia ejus est.

Te Deum laudamus.

Die XI. Maji.

S. FRANCISCI DE HIERONYMO, Conf.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beatum Franciscum, ad animarum salutem, eximium verbi tui præconem effecisti: ejus nobis intercessione concede, ut legis tuæ mandata et jugiter scrutemur in corde, et fideliter operibus exequamur. Per Dominum.

In I. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio IV.

Franciscus de Hieronymo in Tarentini agri oppido, cui Cryptaleæ nomen, honesto loco natus, pia parentum cura institutus, ac cœli benedictione præventus, pueritiam egit innocentissimis moribus præstantem, et futuræ sanctitatis indiciis conspicuam. Duodecimo ætatis anno in quorumdam evangelicorum operariorum contubernium admissus, in catechizandis rudibus adhuc adolescens diligentem operam posuit, et apostolico ministerio, ad quod Deus illum destinaverat, jam tum proludere visus est. Theologica studia Neapoli aggressus, et Sacerdotio initiatus, ita vitæ suæ rationes ad evangelica consilia accommodavit, ut Sacerdotis sancti nomen adeptus fuerit. Societatem Jesu ingressus, jactis in tyrocinio religiosæ perfectionis, ardentissimæ in Deum, et proximos charitatis, insignis patientiæ, aliarumque virtutum fundamentis, quæ majus in dies singulos incrementum accipiebant, theologiæ curriculum confecit, et solemni quatuor votorum professione sese obstringens, eximium regularis observantiæ exemplar evasit. Pro sacra ad Japones, expeditione, quam martyrii cupidus in votis habuit, Neapoli retentus, præfecturam Missionum jussu Præsulum accepit, quod non sine Dei numine factum eventus comprobavit.

℟. Honestum.

Lectio V.

Etsi enim corpore erat gracili, neque satis firma valetudine, ac præterea carnem assiduis jejuniis,

vigiliis, verberibusque macerabat, tamen tot onera in se suscipiens, quot ferendis plures simul vix pares essent, incredibile dictu est, quanta pro gloria Dei, quam unice quærebat, egerit non solum Neapoli, sed in aliis quoque ejusdem regni provinciis, quot labores, et ærumnas tulerit, quanto cum fructu in agro dominico excolendo plus quam quadraginta annis desudaverit. Frequentes, et sæpius plures eodem die habebat conciones per vicos, compita, et plateas, ad carceribus detentos, ad regiis triremibus mancipatos, ad milites, contra circulatores impudentes, contra publicos quosvis peccatores, contra famæ prostitutæ mulierculas. Accedebant mirabilia signa, tremenda divinæ ultionis adversus pervicaces documenta, scrutatio cordium, prædictio rerum futurarum, ejus corporis diversis in locis replicatio, gratia sanitatum, annona divinitus multiplicata, vox etiam ex ore meretricis subita morte correptæ extorta, quæ se apud inferos esse palam denuntiavit. Ex quo fiebat, vix ut umquam e superiori loco ad populum diceret, quin insignem aliquem peccatorem Christo lucrifaceret. Interdum etiam decem, nonnunquam quindecim meretriculæ simul sua crimina deflentes in concione, ad pœnitentiam confugerunt.

℟. Amavit.

Lectio VI.

Assidua ejus opera fuit in ægrotis invisendis, in moribundis ad mortem rite præparandis, in concordia animorum dissidentium concilianda, in pauperibus ope, ac solatio sublevandis. Communionem, quam dicunt generalem, singulis cujuslibet mensis tertiis diebus Dominicis usque adeo promovit, ut sæpe quindecim millia fidelium, aliquando viginti millia, aut eo amplius, ad Eucharisticam mensam convenerint. Exercitiis spiritualibus, ex sancti Ignatii institutoris præscripto, Sacerdotum cœtus, virorum religiosorum, et virginum Deo devotarum monasteria, puellarum cœnobia, studentium juvenum collegia, et seminaria, atque omne hominum genus mirifice excoluit. Gravissi-

mas difficultates, et molestias, quas illi dæmon excitabat, invicta patientia superavit; nec semel maxillam percutientibus submisso animo alteram præbuit: quin et acerbissimos dolores brachio captivi Mahometani, qui eum percusserat, a Deo ultore inflictos, signo crucis repente cessare fecit, hominemque ad christianam religionem adduxit. Demum in cœlum a Deo evocatus, placide efflavit animam in Neapolitana Professorum domo, die undecima Maji, anno millesimo septingentesimo decimo sexto, ætatis vero suæ septuagesimo quarto. Quem meritis, ac miraculis clarum Pius Septimus Pontifex Maximus in Beatorum numerum retulit: novisque signis a Deo illustratum, præsertim in patria, quibus de more probatis Gregorius Papa Decimus sextus solemni ritu in Festo Sanctissimæ Trinitatis, anno millesimo octingentesimo trigesimo nono in Sanctorum albo adnumeravit.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno, Homil. in Evangelium, Sint lumbi, *de Communi.*

Die XV. Maji.

S. ISIDORI AGRICOLÆ, Conf.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pontificis præter sequentia.

Cap. Jacobi 5.

Ecce agricola expectat pretiosum fructum terræ, patienter ferens donec accipiat temporaneum, et serotinum. Patientes igitur estote et vos, et confirmate corda vestra: quoniam adventus Domini appropinquavit.

In Hymno, Iste Confessor, *mutatur tertius versus.*

Ad Magnificat, Aña.

Labores manuum suarum quia manducavit, esurientem implevit bonis Dominus Deus noster. Alleluia.

Oratio.

Da nobis, quæsumus, misericors Deus, beato Isidoro, confessore tuo intercedente, superbe non sapere; sed ejus meritis et exemplis placita tibi semper humilitate deservire. Per Dominum nostrum.

IN I. NOCTURNO.

De Epistola beati Jacobi Apostoli.

Lectio i. *Cap.* 5.

Patientes igitur estote,

fratres, usque ad adventum Domini. Ecce agricola expectat pretiosum fructum terræ, patienter ferens donec accipiat temporaneum, et serotinum. Patientes igitur estote et vos, et confirmate corda vestra: quoniam adventus Domini appropinquavit. Nolite ingemiscere, fratres, in alterutrum, ut non judicemini. Ecce judex ante januam assistit. Exemplum accipite, fratres, exitus mali, laboris, et patientiæ, prophetas, qui locuti sunt in nomine Domini.

℟. Euge serve.

Lectio II.

Ecce beatificamus eos, qui sustinuerunt. Sufferentiam Job audistis, et finem Domini vidistis, quoniam misericors Dominus est, et miserator. Ante omnia autem, fratres mei, nolite jurare, neque per cœlum, neque per terram, neque aliud quodcumque juramentum. Sit autem sermo vester: Est, est: Non, non: ut non sub judicio decidatis. Tristatur aliquis vestrum? Oret: Æquo animo est? psallat. Infirmatur quis in vobis? inducat presbyteros Ecclesiæ, et orent super eum, ungentes eum oleo in nomine Domini; et oratio fidei salvabit infirmum, et alleviabit eum Dominus: et si in peccatis sit, remittentur ei.

℟. Justus germinabit.

Lectio III.

Confitemini ergo alterutrum peccata vestra, et orate pro invicem ut salvemini: multum enim valet deprecatio justi assidua. Elias homo erat similis nobis passibilis, et oratione oravit, ut non plueret super terram, et non pluit annos tres et menses sex. Et rursum oravit: et cœlum dedit pluviam, et terra dedit fructum suum.

℟. Iste cognovit.

IN II. NOCTURNO.

Lectio IV.

Isidorus Agricola prope Matritum Hispaniæ urbem, in qua natus fuerat, mercede colendis agris conductus brevi magnarum sibi virtutum eo in exercitio uberrimam segetem paravit. Admirabilis enim Christi ac Sanctorum imitator, nunquam ad opus mane se conferebat, nisi prius Dei regnum studiose quæreret, ecclesiasque in ipsius ac Deiparæ honorem

dicatas visitaret. Quare cum illius moram agri dominus graviter ferret, atque ex editiore loco quadam die, ut eum liberius increparet, Agricolam operiretur, binos Angelos candida veste, duplici boum jugo arantes, mediumque inter illos Isidorum conspexit. Quo miraculo vulgato, magno deinceps in honore tam apud herum, quam apud cæteros homines, haberi cœpit.

℟. Honestum fecit.

Lectio v.

Charitate in pauperes adeo flagravit, ut mercedem quam laboribus parabat, egentibus erogaret. Quin etiam cum aliquando ad commune cum reliquis confratribus prandium plurimos pauperes adduxisset, nihilque aliud, prandio scilicet finito, quam pulmenti partem sibi reservatam reperisset, illam vir Dei, fide singulari fretus, ita distribuit, ut mirabiliter aucta, iis omnibus alendis saturandisque sufficeret. Illud etiam inter cætera mirandum, quod per æstivos calores ad extinguendam in agro sitim, aquæ potum hero flagitante, cum nullibi scateret, Isidorus stimulo, quem gerebat, humo percussa, uberem ex ea et perennem ad hæc usque tempora fontem elicuit.

℟. Amavit eum.

Lectio vi.

Igitur sanctitate clarus, cum ad ultimam senectutem pervenisset, obdormivit in Domino: et in cœmeterio sancti Andreæ sepultus, tamdiu ibi jacuit, quoad cives, de ipsius corpore honestius in ecclesia collocando divinitus moniti, illud in loculo integrum, atque adeo incorruptum invenerunt, ut ex eo suavissimus odor, qui hac etiam tempestate perdurat, efflaret. Sanctum corpus in ecclesiam translatum, et in editiore loco situm maximis Deus miraculis illustravit. Quorum beneficentiam non semel tam ipsa Matriti civitas, quam etiam cætera Hispaniæ loca, ope ipsius implorata, persenserunt. Quem postremo, post annos fere quadringentos, fama sanctitatis ac miraculis illustrem, Gregorius Decimus quintus in Sanctorum numerum retulit.

℟. Iste homo.

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Joannem.

Lectio VII. *Cap.* 15.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis: Ego sum vitis vera, et Pater meus agricola est. Et reliqua.

Homilia sancti Gregorii Papæ.

Lib. 7. *Reg.* 2. *Epist.* 32.

Per semetipsam Veritas dicit: Pater meus agricola est: et omnem palmitem, in me non ferentem fructum, tollet eum; omnem vero, qui fert fructum, purgabit eum, ut fructum plus afferat. Palmes enim infructuosus tollitur, quia peccator funditus eradicatur. Palmes vero fructuosus purgari dicitur, quia per disciplinam reciditur, ut ad uberiorem gratiam perducatur. Sic enim spicarum grana tribulis attrita, aristis et paleis mundantur: sic olivæ prelo pressæ, in olei pinguedinem defluunt: sic botri vinearum pressi calcibus, in vinum liquescunt.

℟. Iste est qui.

Lectio VIII.

Ex Tractatu in septem Psalmos pœnitentiales ad 6. *Psalmum.*

Qui manet in Verbo, non fraudatur a regno. Aliter namque fructum facere non possumus, nisi in eo maneamus. Ideoque ait: Manete in me, et ego in vobis. Ubi enim manendum nisi in ipso? Deficient domus, palatia corruent, destruentur civitates, ab imis sedibus turres evellentur: Verbum autem Domini manet in æternum. Maneamus ergo in eo, qui manet in æternum.

℟. Sint lumbi.

Lectio IX.

Non sequamur vanitatem, deserentes veritatem: nec contristemur sicut cæteri, qui spem non habent, sed sustineamus eum. Et si moram fecerit, expectemus, ne contingat nobis quod per Prophetam dicitur: Væ his qui perdiderunt sustinentiam. Quicumque mundanæ adversitatis fractus molestiis, diabolicæ tentationis infestatione dejectus, a spe cœlestium promissionum deciderit, sustinentiæ, quam prius habuerat, mercedem amittet: qui vero sustinebit, magnam reportabit remunerationem.

Te Deum laudamus.

Ad Laudes, Capitulum, Ecce agricola, *sicut in Vesperis.*

Ad Benedictus, Aña.

Exiit qui seminat seminare semen suum, et aliud cecidit in terram bonam, et ortum fecit fructum centuplum. Alleluia.

Ad Tertiam Capit. Ecce agricola.

Ad Sextam, Capitulum.

Ecce beatificamus eos, qui sustinuerunt. Sufferentiam Job audistis, et finem Domini vidistis, quoniam misericors Dominus est, et miserator.

Ad Nonam, Capitulum.
Jacobi 5.

Multum enim valet deprecatio justi assidua. Elias homo erat similis nobis passibilis : et oratione oravit ut non plueret super terram, et non pluit annos tres et menses sex. Et rursum oravit, et cœlum dedit pluviam, et terra dedit fructum suum.

In secundis Vesperis, Capit. Ecce agricola.

Ad Magnificat, Aña.

Ecce homo agricola iste fuit, quoniam Adam exemplum ejus ab adolescentia sua ad serviendum Deo viventi. Alleluia.

Die XXI. Maji.

S. FELICIS A CANTALICIO, Conf.

ut in fine Breviarii.

Die XXXI. Maji.

S. ANGELÆ MERICIÆ, Virg.

Duplex.

Omnia de Comm. Virg. præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui novum per beatam Angelam sacrarum Virginum collegium in Ecclesia tua florescere voluisti : da nobis, ejus intercessione, angelicis moribus vivere ; ut terrenis omnibus abdicatis, gaudiis perfrui mereamur æternis. Per Dominum.

In I. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Angela Mericia Decentiani, Veronensis diœcesis oppido ad Lacum Benacum in ditione Veneta, piis orta parentibus, a prima ætate virginitatis lilium, quod perpetuo servare statuerat, sedula sepsit. Ab omni muliebri ornatu abhorrens, egregiam vultus formam, pulchramque cæsariem studiose fœdavit, ut cœlesti dumtaxat animarum Sponso placeret. In ipso autem adolescentiæ flore parentibus orbata, austerioris vitæ desiderio,

in desertum locum aufugere tentavit; sed ab avunculo prohibita, novit prestare domi, quod in solitudine non licuit. Cilicio ac flagellis frequenter usa, carnem nonnisa infirma valetudine, vinum in Nativitate et Resurrectionis Dominicæ tantum celebritate, complures vero dies nihil omnino degustavit. Orationi dedita, brevissimum humi carpebat somnum. Dæmonem vero sub lucentis Angeli forma sibi illudere conantem agnovit protinus, et conjecit in fugam. Tandem paternis bonis abdicatis, et habitum ac regulam Tertii Ordinis sancti Francisci amplexa, evangelicam paupertatem virginitatis laudi conjunxit.

℟. Propter veritatem.

Lectio v.

Nullum pietatis officium erga proximos omittens, pauperibus, quidquid sibi ex emendicato victu superesset, largiebatur, libenter ministrabat ægrotis, pluraque cum magna sanctitatis fama peragravit loca ut vel solatio esset afflictis, vel reis veniam impetraret, vel infensos invicem reconciliaret animos, vel e vitiorum cœno scelestos revocaret. Angelorum pane, quem unice esuriebat, frequentissime refecta, tanta charitatis vi ferebatur in Deum, ut sæpius extra sensus raperetur. Sacra Palestinæ loca summa cum religione obivit: quo in itinere et visum, quem ad Cydonias appulsa oras amiserat, eodem regressa recuperavit, et barbarorum captivitatem, ac naufragium imminens divinitus evasit. Romam denique firmam Ecclesiæ Petram veneratura, et amplissimæ Jubilæi veniæ percupida, sedente Clemente septimo, accessit: quam summus Pontifex allocutus, ejusdem sanctimoniam suspexit, et commendavit summopere: nec ab Urbe ipsam abire ante permisit, quam alio cœlitus vocatam agnovit.

℟. Dilexisti.

Lectio vi.

Brixiam itaque, ubi domum ad sanctæ Aphræ templum conduxit, reversa, novam ibi virginum Societatem, sicut cœlesti voce ac visione mandatum sibi fuerat, sub certa disciplina, sanc-

tisque vivendi regulis constituit, quam sanctæ Ursulæ invictæ virginum ducis patrocinio ac nomini insignivit: eam vero perennem futuram morti proxima prædixit. Tandem prope septuagenaria, dives meritis, evolavit in cœlum sexto Kalendas Februarias anni millesimi quingentesimi et quadragesimi. Cujus cadaver per ipsos triginta dies inhumatum flexibile, ac vivo simillimum perseveravit. Demum in sanctæ Aphræ templo inter ceteras, quibus illud abundat, Sanctorum Reliquias reposito, plurima ad ejus sepulchrum agi statim cœpere miracula: quorum fama late diffusa, non Brixiæ modo et Decentiani, sed alibi etiam vulgo cœpit nuncupari Beata, ejusque imago aris imponi: imo sanctis ipse Carolus Borromæus non multis post annis dignam, quæ ab Apostolica Sede in sanctarum Virginum album referretur, Brixiæ palam asseruit. Cultum vero illi jamdiu a populis exhibitum, et tum locorum Ordinariis probatum, tum pluribus etiam Summorum Pontificum indultis munitum, Clemens Papa Decimus tertius solemni Decreto ratum habuit, ac confirmavit. Eam tandem, novis miraculis rite probatis insignem, Pius Papa Septimus, solemni Canonizatione in Vaticana Basilica peracta, die vigesima quarta Maji, anno millesimo octingentesimo septimo, sanctarum virginum Catalogo adscripsit.

℟. Afferentur.

In III. Nocturno, Homil. in Evangelium, Simile erit regnum cœlorum decem virginibus, *de Comm.* 1°. *loco.*

Die V. Junii.

S. BONIFACII, Episc. et Mart. Germaniæ Apostoli.

Duplex.

Omnia de Communi unius Mart. præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui nos beati Bonifacii Martyris tui atque Pontificis annua solemnitate lætificas: concede propitius; ut, cujus natalitia colimus, de ejusdem etiam protectione gaudeamus. Per Dominum.

In I. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurr.

IN II. NOCTURNO.

Lectio IV.

Ex vita S. Bonif. apud Surium, t. 3.

Bonifacius in Anglia natus a puero sub disciplina monastici instituti educatus, in omni litterarum genere, præcipue vero sacrarum scripturarum intelligentia, tantam doctrinæ laudem est consecutus, ut multi fama ejus passim diffusa moti, ei se erudiendos tradere laborarent. Ipse vero hominum favorem horrescens, solius divini amoris zelo accensus peregrinationem pro Christi gloria ad loca remota suscepit, ac primum venit in Frisiam. At ubi illic maximam partem ecclesiarum Christi a Radbodo Tyranno, servos Christi persequente ac profligante, vastatam et eversam, exstructa vero dæmonum cultui fana reperit, rei indignitate motus, vacua spirituali fertilitate arva relinquens, ad natale solum se recepit.

Lectio V.

Patre Monasterii sui interea defuncto, fratres ei regendi munus decernunt: quod ipse, qui peregrinationem meditabatur, recusans, impetratis ab Episcopo illius loci benedictione et litteris commendatitiis, Romam cum aliis non paucis Dei servis, qui se ipsi adjunxerant, profectus est. Ubi a Gregorio Secundo Summo Pontifice benigne exceptus, mandatum prædicandi Evangelium per Germaniam accepit: ac litteris Apostolicæ sedis instructus, varias Germaniæ provincias, ibi verbi Dei semen spargens, perlustravit: tandem audita Radbodi morte, in Frisiam rediit, ac plurimos ibi ab Idololatriæ erroribus ad veritatis lumen reduxit.

Lectio VI.

Manabat interim longe lateque fama prædicationis ejus, et Fidelium numero magnæ fiebant accessiones, ita ut Romam veniens, fidei et doctrinæ suæ Gregorio Secundo Summo Pontifici rationem redditurus, Episcopus ab eodem crearetur: ac cum inde reversus, infinitam multitudinem hominum fide Christiana imbuisset, tandem a Zacharia Papa Moguntiensi Sedi, in ejus gratiam ad Archi-Episcopatus dignitatem evectæ, præficitur: qui per provincias multos ordinavit et constituit Episcopos,

exstruxit ecclesias, erexit Monasteria, ac tanta Germaniæ populis beneficia spiritualia feliciter præstitit, ut Germanorum Apostolus mereretur appellari. Tandem navi in Frisiam denuo delatus, a viris sanctis, qui disseminando verbo Dei strenue cum ipso laborabant, comitatus, ab impiis et ingratis Frisonibus, ex filiis et amicis in hostes, ex neophytis in lictores mutatis, una cum Eubano et aliis Dei Ministris barbara quadam feritate trucidatur, Nonis Junii, anno Incarnationis Dominicæ septingentesimo quinquagesimo.

In III. Nocturno, Temp. Paschal. Lectiones de Homilia in Evang. Ego sum vitis, vos palmites..... 2°. *loco. Extra Temp. Pasch.* Si quis vult post me venire....

Die IX. Julii.

In Festo Prodigiorum
B. MARIÆ, VIRGINIS.

Duplex maj.

Omnia ut in Festis B. Mariæ Virginis, seu in antiquis Brev. ut in Festo S. Mariæ ad Nives die V. Augusti, except. Lectt. II. Nocturni: Sermo S. Joannis Chrys. Dei Filius, *sicut in die* xii. *Septembris.*

In Aña *ad Magnificat in I. Vesp. et VII.* R. *dicitur:* Tuum sanctum Patrocinium.

Dom. III. Julii.

In Festo SS. REDEMPTORIS.

Duplex majus.

Ad Vesperas.

Aña. Virgam virtutis suæ emittet Dominus ex Sion, et regnabit in sæculum sæculi. *Ps.* Dixit Dominus, *ut in Vesp. Dñicæ.*

Aña. Redemptionem misit Dominus populo suo: mandavit in æternum testamentum suum. *Psalm.* Confitebor, *ut in Vesp. Dñicæ.*

Aña. Misericordia mea, et refugium meum Dominus: susceptor meus, et liberator meus. *Ps.* Credidi, *ut in Fer. II.*

Aña. Apud Dominum misericordia, et copiosa apud eum redemptio. *Ps.* De profundis, *ut in Fer. IV.* 4°. *loco.*

Aña. In quacumque die invocavero te, exaudies me: multiplicabis in anima mea virtutem. *Psalm.* Confitebor... quoniam audisti, *ut in Fer. VI.* 1°. *loco.*

Capitulum de Laudibus.

Hymnus.

Creator alme siderum,
Æterna lux credentium,
Jesu, Redemptor omnium,
Intende votis supplicum.

Commune qui mundi nefas
Ut expiares ad Crucem,
E Virginis Sacrario
Intacta prodis victima.

Cujus potestas gloriæ
Nomenque cum primum
sonat:
Et Cœlites, et inferi
Tremente curvantur genu.

Qui dæmonis ne fraudibus
Periret orbis, impetu
Amoris actus, languidi
Mundi medela factus es.

Te deprecamur, ultimæ
Magnum diei Judicem,
Armis supernæ gratiæ
Defende nos ab hostibus.

Jesu, tibi sit gloria,
Qui natus es de Virgine,
Cum Patre et almo Spiritu,
In sempiterna sæcula.
Amen.

Sic terminantur Hymni ad omnes Horas.

V. Redemisti nos, Domine, in sanguine tuo.
℟. Et fecisti nos Deo nostro regnum.

Ad Magnificat, Aña.

Salus autem mea in sempiternum erit, et justitia mea in generationes generationum. Alleluia.

Oratio ut infra ad Laudes.

Deinde fit comm. Dominicæ occurrentis.

AD MATUTINUM,

Invitat.

Redemptorem sæculorum, ipsum Regem Angelorum,* Adoremus Dominum. *Ps.* Venite, exultemus.

Hymnus.

Rerum Creator optime,
Rectorque noster aspice,
Nos a quiete noxia,
Mersos sopore libera.

Mentes manusque tollimus,
Propheta sicut noctibus
Nobis gerendum præcipit,
Paulusque gestis censuit.

Te, sancte, Christe, poscimus,
Ignosce culpis omnibus,
Ad confitendum surgimus,
Morasque noctis rumpimus.

Jesu, tibi sit gloria,
Qui natus es de Virgine,
Cum Patre, et almo Spiritu,
In sempiterna sæcula.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Aña. Voce mea ad Dominum clamavi, et exaudivit me de monte sancto suo.

Psalmus 3.

Domine, quid multiplicati sunt qui tribulant me? * multi insurgunt adversum me.

Multi dicunt animæ meæ: * Non est salus ipsi in Deo ejus.

Tu autem Domine susceptor meus es, * gloria mea, et exaltans caput meum.

Voce mea ad Dominum clamavi: * et exaudivit me de monte sancto suo.

Ego dormivi, et soporatus sum: * et exurrexi quia Dominus suscepit me.

Non timebo millia populi circumdantis me: * exurge Domine, salvum me fac Deus meus.

Quoniam tu percussisti omnes adversantes mihi sine causa: * dentes peccatorum contrivisti.

Domini est salus: * et super populum tuum benedictio tua.

Aña. Voce mea ad Dominum clamavi, et exaudivit me de monte sancto suo.

Aña. Domine Dominus noster, quam admirabile est nomen tuum in universa terra!

Psalmus 8.

[Domine Dominus noster, quam admirabile est nomen tuum in universa terra!]

Quoniam elevata est magnificentia tua, * super cœlos.

Ex ore infantium, et lactentium perfecisti laudem propter inimicos tuos, * ut destruas inimicum et ultorem.

Quoniam videbo cœlos tuos, opera digitorum tuorum: * lunam et stellas, quæ tu fundasti;

Quid est homo, quod memor es ejus? * aut filius hominis, quoniam visitas eum?

Minuisti eum paulo minus ab Angelis, gloria et honore coronasti eum: * et constituisti eum super opera manuum tuarum.

Omnia subjecisti sub pedibus ejus, * oves et boves universas: insuper et pecora campi.

Volucres cœli, et pisces maris, * qui perambulant semitas maris.

Domine Dominus noster, * quam admirabile est nomen tuum in universa terra!

Aña. Domine Dominus noster, quam admirabile est nomen tuum in universa terra!

Aña. Dominus in templo sancto suo: Dominus in cœlo sedes ejus.

Psalmus 10.

In Domino confido; quomodo dicitis animæ meæ: * Transmigra in montem sicut passer?

Quoniam ecce peccatores intenderunt arcum, paraverunt sagittas suas in pharetra, * ut sagittent in obscuro rectos corde.

Quoniam quæ perfecisti, destruxerunt: * justus autem quid fecit?

Dominus in templo sancto suo, * Dominus in cœlo sedes ejus:

Oculi ejus in pauperem respiciunt: * palpebræ ejus interrogant filios hominum.

Dominus interrogat justum et impium: * qui autem diligit iniquitatem, odit animam suam.

Pluet super peccatores laqueos: * ignis, et sulphur, et spiritus procellarum pars calicis eorum.

Quoniam justus Dominus, et justitias dilexit: * æquitatem vidit vultus ejus.

Aña. Dominus in templo sancto suo: Dominus in cœlo sedes ejus.

V. Redime me, Domine, et miserere mei.

℞. In Ecclesiis benedicam te, Domine.

De Isaia Propheta.

Lectio 1. *Cap.* 51.

Audite me qui sequimini quod justum est, et quæritis Dominum: attendite ad petram unde excisi estis, et ad cavernam laci, de qua præcisi estis. Consolabitur ergo Dominus Sion, et consolabitur omnes ruinas ejus, et ponet desertum ejus quasi delicias, et solitudinem ejus quasi hortum Domini. Gaudium, et lætitia invenietur in ea, gratiarum actio, et vox laudis. Attendite ad me, popule meus, et, tribus mea, me audite: quia lex a me exiet, et judicium meum in lucem populorum requiescet. Prope est Justus meus, egressus est Salvator meus, et brachia mea populos judicabunt: me insulæ expectabunt, et brachium meum sustinebunt.

℟. Vidi Dominum sedentem super solium excelsum et elevatum: et plena erat omnis terra majestate ejus: * Et ea, quæ sub ipso erant, replebant templum.

V. Seraphim stabant super illud: sex alæ uni, et sex alæ alteri. Et.

Lectio II.

Levate in cœlum oculos vestros, et videte sub terra deorsum: quia cœli sicut fumus liquescent, et terra sicut vestimentum atteretur, et habitatores ejus sicut hæc interibunt: Salus autem mea in sempiternum erit, et justitia mea non deficiet. Audite me qui scitis justum; populus meus lex mea in corde eorum: nolite timere opprobrium hominum, et blasphemias eorum ne metuatis. Sicut enim vestimentum, sic comedet eos vermis: et sicut lanam, sic devorabit eos tinea. Salus autem mea in sempiternum erit, et justitia mea in generationes generationum.

℟. Aspice, Domine, de sede sancta tua, et cogita de nobis: inclina Deus meus aurem tuam, et audi.

* Aperi oculos tuos, et vide tribulationem nostram.

V. Qui regis Israel, intende, qui deducis velut ovem Joseph. Aperi.

Lectio III.

Consurge, consurge, induere fortitudinem brachium Domini: consurge sicut in diebus antiquis, in generationibus sæculorum. Numquid non tu percussisti superbum, vulnerasti draconem? Numquid non tu siccasti mare, aquam abyssi vehementis: qui posuisti profundum maris viam, ut transirent liberati? Et nunc qui redempti sunt a Domino, revertentur, et venient in Sion laudantes, et lætitia sempiterna super capita eorum; gaudium et lætitiam tenebunt, fugiet dolor, et gemitus. Ego, ego ipse consolabor vos. Quis tu, ut timeres ab homine mortali, et a filio hominis, qui quasi fœnum ita arescet? Et oblitus es Domini factoris tui, qui tetendit cœlos, et fundavit terram: et formidasti jugiter tota die a facie furoris ejus, qui te tribulabat, et paraverat ad perdendum, ubi nunc est furor tribulantis? Cito veniet gradiens ad aperiendum,

et non interficiet usque ad internecionem, nec deficiet panis ejus. Ego autem sum Dominus Deus tuus.

℞. Deus, qui sedes super thronum, et judicas æquitatem, esto refugium pauperum in tribulatione. * Quia tu solus laborem, et dolorem consideras.
V. Tibi enim derelictus est pauper, pupillo tu eris adjutor. Quia tu solus.
Gloria Patri. Quia tu.

IN II. NOCTURNO.

Aña. Suscepimus, Deus, misericordiam tuam in medio templi tui.

Psalmus 19.

Exaudiat te Dominus in die tribulationis: * protegat te nomen Dei Jacob.

Mittat tibi auxilium de sancto: * et de Sion tueatur te.

Memor sit omnis sacrificii tui: * et holocaustum tuum pingue fiat.

Tribuat tibi secundum cor tuum: * et omne consilium tuum confirmet.

Lætabimur in salutari tuo: * et in nomine Dei nostri magnificabimur.

Impleat Dominus omnes petitiones tuas: * nunc cognovi quoniam salvum fecit Dominus Christum suum.

Exaudiet illum de cœlo sancto suo: * in potentatibus salus dexteræ ejus.

Hi in curribus, et hi in equis: * nos autem in nomine Domini Dei nostri invocabimus.

Ipsi obligati sunt, et ceciderunt: * nos autem surreximus et erecti sumus.

Domine salvum fac regem, * et exaudi nos in die, qua invocaverimus te.

Aña. Suscepimus, Deus, misericordiam tuam in medio templi tui.

Aña. Tu es ipse Rex meus, qui mandas salutes in Jacob.

Psalmus 23.

Domini est terra, et plenitudo ejus; * orbis terrarum, et universi, qui habitant in eo.

Quia ipse super maria fundavit eum: * et super flumina præparavit eum.

Quis ascendit in montem Domini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?

Innocens manibus et mundo corde, * qui non accepit in vano animam suam, nec juravit in dolo proximo suo.

Hic accipiet benedictionem a Domino: * et misericordiam a Deo salutari suo.

Hæc est generatio quærentium eum, * quærentium faciem Dei Jacob.

Attollite portas principes vestras, et elevamini portæ æternales: * et introibit rex gloriæ.

Quis est iste rex gloriæ? * Dominus fortis et potens, Dominus potens in prælio.

Attollite portas principes vestras, et elevamini portæ æternales: * et introibit rex gloriæ.

Quis est iste rex gloriæ? * Dominus virtutum ipse est rex gloriæ.

Aña. Tu es ipse Rex meus, qui mandas salutes in Jacob.

Aña. Immola Deo sacrificium laudis, et redde Altissimo vota tua.

Psalmus 45.

Deus noster refugium, et virtus: * adjutor in tribulationibus, quæ invenerunt nos nimis.

Propterea non timebimus, dum turbabitur terra: * et transferentur montes in cor maris.

Sonuerunt, et turbatæ sunt aquæ eorum: * conturbati sunt montes in fortitudine ejus.

Fluminis impetus lætificat civitatem Dei: * sanctificavit tabernaculum suum Altissimus.

Deus in medio ejus, non commovebitur: * adjuvabit eam Deus mane diluculo.

Conturbatæ sunt Gentes, et inclinata sunt regna: * dedit vocem suam, mota est terra.

Dominus virtutum nobiscum: * susceptor noster Deus Jacob.

Venite, et videte opera Domini, quæ posuit prodigia super terram: * auferens bella usque ad finem terræ.

Arcum conteret, et confringet arma: * et scuta comburet igni.

Vacate, et videte quoniam ego sum Deus: * exaltabor in Gentibus, et exaltabor in terra.

Dominus virtutum nobiscum: * susceptor noster Deus Jacob.

Aña. Immola Deo sacrificium laudis, et redde Altissimo vota tua.

V. Memento nostri, Do-

mine, in beneplacito populi tui.

℟. Visita nos in salutari tuo.

Sermo sancti Leonis Papæ.

Lectio IV.

Sermo 1. *jejun. decimi mensis et collect.*

Si fideliter, dilectissimi, atque sapienter creationis nostræ intelligamus exordium, inveniemus hominem ideo ad imaginem Dei conditum, ut imitator sui esset Auctoris : et hanc esse naturalem nostri generis dignitatem, si in nobis, quasi in quodam speculo, divinæ benignitatis forma resplendeat. Ad quam quotidie nos utique reparat gratia Salvatoris, dum quod cecidit in Adam primo, erigitur in secundo. Causa autem reparationis nostræ non est, nisi misericordia Dei : quem non diligeremus, nisi prius nos ipse diligeret, et tenebras ignorantiæ nostræ suæ veritatis luce discuteret.

℟. A dextris est mihi Dominus, ne commovear: * Propter hoc dilatatum est cor meum, et exultavit lingua mea.

℣. Dominus pars hæreditatis meæ, et calicis mei. Propter hoc dilatatum.

Lectio V.

Diligendo itaque nos Deus, ad imaginem suam nos reparat : et ut in nobis formam suæ bonitatis inveniat, dat unde ipsi quoque quod operatur, operemur, accendens scilicet mentium nostrarum lucernas, et igne nos suæ charitatis inflammans, ut non solum ipsum, sed etiam quidquid diligit, diligamus. Nam si inter homines ea demum firma amicitia est, quam morum similitudo sociarit, cum tamen parilitas voluntatum sæpe in reprobos tendat affectus : quantum nobis optandum, atque nitendum est, ut in nullo ab iis, quæ Deo sunt placita, discrepemus ! De quo dicit Propheta : Quoniam ira in indignatione ejus, et vita in voluntate ejus : quia non aliter nobis erit dignitas divinæ Majestatis, nisi imitatio fuerit voluntatis.

℟. Apud Dominum misericordia,

* Et copiosa apud eum redemptio.

℣. Humiles spiritu salvabit. Et copiosa.

Lectio VI.

DICENTE itaque Domino: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota mente tua; et diliges proximum tuum sicut teipsum, suscipiat fidelis anima auctoris sui atque rectoris immarcescibilem charitatem, totamque se etiam ejus subjiciat voluntati, in cujus operibus, atque judiciis nihil vacat a veritate justitiæ, nihil a miseratione clementiæ. Quoniam etsi magnis quis laboribus et multis fatigetur incommodis, bona est illi causa tolerandi, qui se adversis vel corrigi intelligit, vel probari.

℟. Rememorati sunt, quia Deus adjutor est eorum. * Et Deus excelsus Redemptor eorum est. *V.* Et pavit eos in innocentia cordis sui. Et. Gloria Patri. Et.

IN III. NOCTURNO.

Aña. Ego autem ad Deum clamavi, et Dominus salvabit me.

Psalmus 60.

EXAUDI Deus deprecationem meam: * intende orationi meæ.

A finibus terræ ad te clamavi: * dum anxiaretur cor meum, in petra exaltasti me.

Deduxisti me, quia factus es spes mea: * turris fortitudinis a facie inimici.

Inhabitabo in tabernaculo tuo in sæcula: * protegar in velamento alarum tuarum.

Quoniam tu Deus meus exaudisti orationem meam: * dedisti hereditatem timentibus nomen tuum.

Dies super dies regis adjicies: * annos ejus usque in diem generationis et generationis.

Permanet in æternum in conspectu Dei: * misericordiam et veritatem ejus quis requiret?

Sic psalmum dicam nomini tuo in sæculum sæculi: * ut reddam vota mea de die in diem.

Aña. Ego autem ad Deum clamavi, et Dominus salvabit me.

Aña. Deus meus Salvator meus, salutare meum, et spes mea in æternum.

Psalmus 74.

Confitebimur tibi, Deus : * confitebimur, et invocabimus nomen tuum.

Narrabimus mirabilia tua : * cum accepero tempus, ego justitias judicabo.

Liquefacta est terra, et omnes qui habitant in ea : * ego confirmavi columnas ejus.

Dixi iniquis : Nolite inique agere : * et delinquentibus : Nolite exaltare cornu.

Nolite extollere in altum cornu vestrum : * nolite loqui adversus Deum iniquitatem.

Quia neque ab Oriente, neque ab Occidente, neque a desertis montibus : * quoniam Deus judex est.

Hunc humiliat, et hunc exaltat : * quia calix in manu Domini vini meri plenus misto.

Et inclinavit ex hoc in hoc : verumtamen fæx ejus non est exinanita : * bibent omnes peccatores terræ.

Ego autem annuntiabo in sæculum : * cantabo Deo Jacob.

Et omnia cornua peccatorum confringam : * et exaltabuntur cornua justi.

Aña. Deus meus Salvator meus, salutare meum, et spes mea in æternum.

Aña. Protector noster aspice Deus, et respice in faciem Christi tui.

Psalmus 83.

Quam dilecta tabernacula tua, Domine virtutum! * concupiscit, et deficit anima mea in atria Domini.

Cor meum, et caro mea, * exultaverunt in Deum vivum.

Etenim passer invenit sibi domum : * et turtur nidum sibi, ubi ponat pullos suos.

Altaria tua Domine virtutum : * Rex meus, et Deus meus.

Beati, qui habitant in domo tua, Domine : * in sæcula sæculorum laudabunt te.

Beatus vir, cujus est auxilium abs te : * ascensiones in corde suo disposuit, in valle lacrymarum, in loco quem posuit.

Etenim benedictionem dabit legislator, ibunt de virtute in virtutem : * videbitur Deus deorum in Sion.

Domine Deus virtutum, exaudi orationem meam :

* auribus percipe, Deus Jacob.

Protector noster aspice Deus: * et respice in faciem Christi tui.

Quia melior est dies una in atriis tuis * super millia.

Elegi abjectus esse in domo Dei mei: * magis quam habitare in tabernaculis peccatorum.

Quia misericordiam, et veritatem diligit Deus: * gratiam, et gloriam dabit Dominus.

Non privabit bonis eos, qui ambulant in innocentia: * Domine virtutum, beatus homo, qui sperat in te.

Aña. Protector noster aspice Deus, et respice in faciem Christi tui.

V. Notam fecisti in gentibus virtutem tuam.

℟. Redemisti in brachio tuo populum tuum.

Lectio sancti Evangelii secundum Joannem.

Lectio VII. *Cap.* 3.

In illo tempore: Dixit Jesus Nicodemo: Nemo ascendit in cœlum, nisi qui descendit de cœlo, Filius hominis, qui est in cœlo. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi.

Ex Tract. in Cap. 3. *Joan.*

Nemo ascendit in cœlum, nisi qui de cœlo descendit. Descendit enim, et mortuus est, et ipsa morte liberavit nos a morte. Morte occisus mortem occidit. Et nostis, fratres, quia mors ista per diaboli invidiam intravit in mundum. Deus mortem non fecit, Scriptura loquitur: Nec lætatur, inquit, in perditione vivorum: creavit enim ut essent omnia. Sed quid ibi ait? Invidia autem diaboli mors intravit in orbem terrarum. Ad mortem a diabolo propinatam non veniret homo vi adactus: non enim cogendi potentiam diabolus habebat, sed persuadendi versutiam. Si non consentires, nihil invexerat diabolus; consensio tua, o homo, te perduxit ad mortem. A mortali mortales nati, et ex immortalibus mortales facti. Ab Adam omnes homines mortales: Jesus autem Filius Dei, Verbum Dei, per quod facta sunt omnia, unicus æqualis Patri, mortalis factus est, quia Verbum caro factum est, et habita-

vit in nobis. Si ergo mortem suscepit, et mortem suspendit in Cruce, de ipsa morte liberantur mortales. Quod in figura factum est apud antiquos, commemoravit illud Dominus.

℞. Laudabilis populus, * Quem Dominus exercituum benedixit dicens: Opus manuum mearum tu es: hæreditas mea Israel.

V. Beata gens, cujus est Dominus Deus, populus electus in hæreditatem. Quem.

Lectio VIII.

Et sicut, inquit, Moyses, exaltavit serpentem in eremo, ita exaltari oportet Filium hominis. Quis est serpens exaltatus? Mors Domini in Cruce. Quia enim a serpente mors, per serpentis effigiem figurata est mors. Morsus serpentum lethalis, mors Domini vitalis. Attenditur serpens, ut nihil valeat serpens. Quid est hoc? Attenditur mors, ut nihil valeat mors. Sed cujus mors? Mors vitæ. Nonne vita Christus? Et tamen mortuus est Christus.

¶ Interim modo, fratres, ut a peccato sanemur, Christum crucifixum intueamur: quia sicut Moyses, inquit, exaltavit serpentem in eremo, ita exaltari oportet Filium hominis; ut omnis qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam æternam. Quomodo qui intuebantur illum serpentem, non peribant morsibus serpentum: sic, qui intuentur fide mortem Christi, sanantur a morsibus peccatorum. Sed illi sanabantur a morte ad vitam temporalem: hic autem ait, ut habeant vitam æternam. Hoc enim interest inter figuratam imaginem, et rem ipsam: figura præstabat vitam temporalem, res ipsa, cujus illa figura erat, præstat vitam æternam.

℞. Duo Seraphim clamabant alter ad alterum: * Sanctus, sanctus, sanctus Dominus Deus Sabaoth: * Plena est omnis terra gloria ejus.

V. Tres sunt qui testimonium dant in cœlo, Pater, Verbum, et Spiritus Sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus.

Gloria Patri. Plena.

Lectio ix. de Homilia Dominicæ.

AD LAUDES,

Et per Horas, Añæ.

1. Cantate Domino, quoniam magnifice fecit; annuntiate hoc in universa terra. *Ps. de Dominic.*

2. Ecce Deus salvator meus, fiducialiter agam: quia factus est mihi in salutem. Alleluia.

3. Haurietis aquas in gaudio de fontibus Salvatoris, et dicetis: Confitemini Domino, et invocate nomen ejus.

4. Facta est salus, et virtus, et regnum Dei nostri et potestas Christi ejus.

5. Exulta et lauda habitatio Sion: quia magnus in medio tui sanctus Israel.

Capitulum. Tob. 3.

Benedictum nomen tuum, Deus patrum nostrorum: qui cum iratus fueris, misericordiam facies, et in tempore tribulationis peccata dimittis his, qui invocant te.

Hymnus.

Salutis humanæ Sator,
Jesu, voluptas cordium,
Orbis redempti Conditor,
Et casta lux amantium.

Qua victus es clementia,
Ut nostra ferres crimina:
Mortem subires innocens,
A morte nos ut tolleres!

Te cogat indulgentia,
Ut damna nostra sarcias,
Tuique vultus compotes,
Dites beato lumine.

Jesu, tibi sit gloria,
Qui natus es de Virgine,
Cum Patre et almo Spiritu,
In sempiterna sæcula.
Amen.

V. Domine, refugium factus es nobis.

℟. A generatione et progenie.

Ad Benedictus, Aña.

Ecce Deus noster iste, expectavimus eum, et salvabit nos: sustinuimus eum, exultabimus, et lætabimur in salutari ejus. Alleluia.

Oratio.

Deus, qui Unigenitum tuum mundi Redemptorem constituisti, et per eum, devicta morte, nos misericorditer ad vitam reparasti: concede, ut hæc beneficia recolentes, tibi perpetua charitate adhærere, et ejusdem redemptionis fructum percipere mereamur. Per eumdem Dominum.

Ad Primam in ℟. *br. dicitur,* ℣. Qui redemisti mundum.

Ad Tertiam, Aña.

Ecce Deus.

Capitulum.

Benedictum, *ut supra.*

℟. *br.* Redime me, Domine, * Et miserere mei. Redime.

℣. In Ecclesiis benedicam te, Domine. Et.

Gloria Patri. Redime.

℣. Memento nostri, Domine, in beneplacito populi tui.

℟. Visita nos in salutari tuo.

Ad Sextam, Aña.

Haurietis aquas.

Capitulum. 1. *Cor.* 1.

Ex ipso autem vos estis in Christo Jesu, qui factus est nobis sapientia a Deo, et justitia, et sanctificatio, et redemptio.

℟. *br.* Memento nostri, Domine, * In beneplacito populi tui. Memento.

℣. Visita nos in salutari tuo. In beneplacito.

Gloria Patri. Memento.

℣. Redemisti nos, Domine, in sanguine tuo.

℟. Et fecisti nos Deo nostro regnum.

Ad Nonam, Aña.

Exulta et lauda.

Capitulum. Apoc. 4.

Dignus es, Domine Deus noster, accipere gloriam, et honorem, et virtutem; quoniam occisus es, et redemisti nos Deo in sanguine tuo, ex omni tribu, et lingua, et populo, et natione, et fecisti nos Deo nostro regnum.

℟. *br.* Notam fecisti in populis * Virtutem tuam. Notam.

℣. Redimisti in brachio tuo populum tuum. Virtutem.

Gloria Patri. Notam.

℣. Domine, refugium factus es nobis.

℟. A generatione et progenie.

In II. Vesperis omnia ut in primis.

Ad Magnificat, Aña.

Regnum tuum, regnum omnium sæculorum, et dominatio tua in omni generatione, et generationem. Alleluia.

Die XXI. Julii.

Tertia Die infra Octavam S. VINCENTII, Conf.

In I. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Sermo sancti Joannis Chrysostomi.

Serm. de Mart. quod aut imitandi sunt, aut non laudandi, tom. 3.

Lectio IV.

Qui Sanctorum merita religiosa caritate miratur, quique justorum glorias frequenti laude colloquitur, eorum mores sanctos atque justitiam imitetur : quoniam quem delectat Sancti alicujus meritum, delectare debet par circa cultum Dei obsequium. Quare aut imitari debet, si laudat, aut laudare non debet, si imitari detrectat: ut qui alium laudat, laudabilem se reddat : et qui Sanctorum merita admiratur, mirabilis ipse vitæ sanctitate reddatur. Nam si propterea justos fidelesque diligimus, quod in ipsis justitiam fidemque suspicimus ; possumus nos quoque esse, quod sunt, si faciamus ipsi, quod faciunt.

Lectio V.

Neque enim difficile nobis est, quod ab ipsis geritur, imitari, cum sine præcedenti exemplo ab antiquis talia gesta conspicimus : ut non ipsi aliorum æmuli redderentur, sed æmulandæ virtutis seipsos nobis præberent exemplum : ut dum nos ex ipsis, et ex nobis alii proficiunt, sic Christus in suis semper servis in Ecclesia sancta laudetur. Unde ab origine mundi innocens Abel occiditur, Enoch Deo placens transfertur, justus Noë invenitur, Abraham fidelis probatur, Moyses mansuetus dignoscitur, Jesus castus, David lenis, Elias acceptus, Daniel sanctus, tres pueri victores redduntur.

Lectio VI.

Apostoli discipuli Christi, credentium magistri habentur : e quibus eruditi Confessores fortissimi pugnant, Martyres perfecti triumphant, et Christiani semper exercitus diabolum Deo armati debellant. In istis semper pares virtutes, dissimiles pugnæ, gloriosæ

victoriæ. Unde tu Christiane delicatus es miles, si putas te posse sine pugna vincere, sine certamine triumphare. Exerce vires, fortiter dimica, atrociter in prælio isto concerta. Considera pactum, conditionem attende, militiam nosce: pactum quod spopondisti, conditionem qua accessisti: militiam cui nomen dedisti.

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 10.

In illo tempore: Designavit Dominus et alios septuaginta duos, et misit illos binos ante faciem suam in omnem civitatem et locum, quo erat ipse venturus. Et reliqua.

Homilia sancti Gregorii Papæ.

Ex Homilia 17. *in Evang.*

Missis autem prædicatoribus, quid dicat, audiamus: Messis quidem multa, operarii autem pauci. Ad messem multam operarii pauci sunt, quod sine gravi mœrore loqui non possumus: quia etsi sunt, qui bona audiant, desunt, qui dicant. Ecce mundus sacerdotibus plenus est, sed tamen in messe Dei rarus valde invenitur operator: qui officium quidem sacerdotale suscepimus, sed opus officii non implemus. Sed pensate, fratres carissimi, pensate, quod dicitur: Rogate ergo dominum messis, ut mittat operarios in messem suam. Vos pro nobis petite, ut digna vobis operari valeamus, ne ab exhortatione lingua torpeat, ne postquam prædicationis locum suscepimus, apud justum judicem nostra nos taciturnitas addicat.

Lectio viii.

Sed utinam si ad prædicationis virtutem non sufficimus, loci nostri officium in innocentia vitæ teneamus. Nam subditur: Ecce ego mitto vos sicut agnos inter lupos. Multi enim cum regiminis jura suscipiunt, ad lacerandos subditos inardescunt: terrorem potestatis exhibent, et quibus prodesse debuerant, nocent. Et quia caritatis viscera non habent, domini videri appetunt, patres se esse minime recognoscunt: humilitatis locum in elationem dominationis immutant: et si quando ex-

trinsecus blandiuntur, intrinsecus sæviunt. De quibus alias Veritas dicit: Veniunt ad vos in vestimentis ovium, intrinsecus autem sunt lupi rapaces.

Lectio ix.

Contra quæ omnia considerandum nobis est, quia sicut agni inter lupos mittimur, ut sensum servantes innocentiæ, morsum malitiæ non habeamus. Qui enim locum prædicationis suscipit, mala inferre non debet; sed tolerare: ut ex ipsa sua mansuetudine iram sævientium mitiget, et peccatorum vulnera in aliis ipse afflictionibus vulneratus sanet. Quod tunc bene rector exhibet, cum seipsum diligere per amorem privatum nescit, cum nulla, quæ mundi sunt, appetit; cum terrenæ cupiditatis oneribus nequaquam mentis colla supponit. Unde et subditur: Nolite portare sacculum.

Die XXIV. Julii.

Sexta Die infra Octavam S. VINCENTII, Conf.

In I. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro Moralium sancti Gregorii Papæ.

Lectio iv. *Lib.* 4. c. 30.

Bene justi simplicitas et lampas esse dicitur, et contempta. Lampas, quia interius lucet: contempta, quia exterius non lucet. Intus ardet flamma caritatis, foris nulla gloria resplendet decoris. Lucet ergo et despicitur, qui flagrans virtutibus, abjectus æstimatur. Sed usquequo lampas ista contemnitur? usquequo despicabilis habetur? numquidnam fulgorem suum nullatenus exerit, et nunquam, quanta claritate candeat, ostendit? Ostendit plane. Nam protinus additur: Parata ad tempus statutum. Statutum quippe contemptæ lampadis tempus est extremi judicii prædestinatus dies, quo justus quisque, qui nunc despicitur, quanta potestate fulgeat demonstratur.

Lectio v.

Tunc enim cum Deo judices veniunt, qui nunc pro Deo injuste judicantur. Tunc eorum lux tanto latius emicat, quanto eos nunc manus persequen-

tium durius angustat. Tunc reproborum oculis patescet, quod cœlesti potestate subnixi sunt, qui terrena omnia sponte reliquerunt. Unde electis suis Veritas dicit: Vos, qui secuti estis me, in regeneratione, cum sederit Filius hominis in sede majestatis suæ, sedebitis et vos super duodecim sedes, judicantes duodecim tribus Israel. Neque enim plusquam duodecim judices illa interni consessus curia non habebit: sed nimirum duodenario numero quantitas universitatis exprimitur; quia quisquis stimulo divini amoris excitatus, hic possessa reliquerit, illic proculdubio culmen judiciariæ potestasis obtinebit.

Lectio vi.

Hinc est enim, quod de sanctæ Ecclesiæ sponso per Salomonem dicitur: Nobilis in portis vir ejus, quando sederit cum senatoribus terræ. Hinc Isaias ait: Dominus ad judicium veniet cum senioribus populi sui. Hinc eosdem seniores Veritas non jam famulos, sed amicos denuntiat, dicens: Non jam dicam vos servos, sed amicos meos. Quos nimirum Psalmista intuens, ait: Mihi autem nimis honorati sunt amici tui, Deus. Quorum dum celsitudinem cordis aspiceret, mundi gloriam qua calce calcarent, protinus addidit: Nimis confortatus est principatus eorum. Ac ne paucos esse crederemus, quos proficere usque ad summam tantæ perfectionis agnoscimus, illico adjunxit: Dinumerabo eos, et super arenam multiplicabantur. Quot itaque nunc pro amore veritatis sese libenter humiliant, tot tunc in judicio lampades coruscant.

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 10.

In illo tempore: Designavit Dominus et alios septuaginta duos, et misit illos binos ante faciem suam in omnem civitatem et locum, quo erat ipse venturus. Et reliqua.

De Homilia sancti Gregorii Papæ.

Ex Homil. 17. *in Evang.*

Prædicatori tanta debet in Deo esse fiducia, ut præsentis vitæ sumptus, quamvis non provideat, tamen sibi nos non deesse certis-

sime sciat: ne dum mens ejus occupatur ad temporalia, minus aliis provideat æterna. Quæ si quis verba etiam per allegoriam velit intelligi, in sacculo pecunia clausa est: pecunia vero clausa, est sapientia occulta. Qui igitur sapientiæ verbum habet, sed hoc erogare proximo negligit, quasi pecuniam in sacculo ligatam tenet. Unde scriptum est: Sapientia abscondita, et thesaurus occultus, quæ utilitas in utrisque?

Lectio VIII.

Ecce autem, qui peram et sacculum portare prohibuit, sumptus et alimenta ex eadem prædicatione concedit. Nam subditur: In eadem autem domo manete, edentes et bibentes, quæ apud illos sunt: ut ab eis terrena stipendia consequamur, quibus præmia vitæ cœlestis offerimus. Unde etiam Paulus hæc ipsa pro minimo suscipiens, dicit: Si nos vobis spiritualia seminavimus, magnum est, si vestra carnalia metamus? et notandum, quod subditur: Dignus est operarius mercede sua: quia jam de mercede sunt operis ipsa alimenta sustentationis; ut hic merces de labore predicationis inchoëtur, quæ illic de veritatis visione perficitur.

Lectio IX.

Sed, quid nos (quod tamen sine dolore dicere non possum) quid nos, o pastores, agimus, qui et mercedem consequimur, et tamen operarii nequaquam sumus? Fructus quippe sanctæ Ecclesiæ in stipendio quotidiano percipimus, sed tamen pro æterna Ecclesia minime in prædicatione laboramus. Pensemus, cujus damnationis sit, sine labore hic percipere mercedem laboris. Ecce ex oblatione fidelium vivimus, sed quid pro animabus fidelium laboramus? Illa in stipendium nostrum sumimus, quæ pro redimendis peccatis suis fideles obtulerunt; nec tamen contra peccata eadem vel orationis studio, vel prædicationis, ut dignum est, insudamus.

Die XXVI. Julii.

In Octava S. VINCENTII, Conf.

Duplex.

In I. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Sermo sancti Bernardi Abbatis.

Sermo 1. *de S. Victore.*

Lectio IV.

Sancti Vincentii vita et gloria specialis non tam ad gloriam, quam ad virtutem provocat omnes, qui recto sunt corde. Non recti plane, sed perversi est animi, ante quærere gloriam, quam exercere virtutem, et velle coronari, qui legitime non certaverit. Vanum est vobis, inquit, ante lucem surgere. Ita est. Frustra ad celsitudinem nititur gloriæ, qui prius non claruit virtute. Frustra fatuæ virgines sponso obviam surgunt, quarum lampades extinguuntur: et ideo fatuæ, quia vacuis gloriantur lampadibus, virtutis oleum non habentes.

Lectio V.

Virtus, gradus ad gloriam: virtus, mater gloriæ est. Fallax gloria et vana est pulchritudo, quam illa non parturivit. Sola est, cui gloria jure debetur, et secure impenditur. Sancto Vincentio nec virtus, nec gloria deest: sed quemadmodum ambæ res, et quo ordine in homine processerunt, id operæ pretium intueri. Habemus enim, dilectissimi, in vita Vincentii et quod digne miremur, et quod salubriter imitemur. Tutius sane æmulanda solidiora, quam sublimiora, et quæ magis virtutem redoleant, gloriam minus. Studeamus proinde moribus conformari, cui in mirabilibus similari, etsi volumus, non valemus.

Lectio VI.

Æmulemur in viro sobrium victum, devotum affectum: æmulemur mansuetudinem spiritus, castimoniam corporis, oris custodiam, animi puritatem, ponere frænum iræ et modum linguæ, dormire parcius, orare frequentius, commonere nosmetipsos psalmis, hymnis, et canticis spiritualibus, diebus jungere noctes, et divinis laudibus occupare; æmulemur charismata meliora. Æmulemur, inquam, quod extitit liberalis in pauperes, patiens ad peccantes, benignus ad omnes. Hoc enim melius. In his forma est, cui imprimamur: in miraculis gloria, a qua reprimamur. Illa lætificent, ista ædifi-

cent: moveant illa, ista promoveant.

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 10.

In illo tempore: Designavit Dominus et alios septuaginta duos, et misit illos binos ante faciem suam in omnem civitatem et locum, quo erat ipse venturus. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi.

Sermo 42. *de Sanctis.*

Ipse Dominus noster loculos habuit in via, et ipsos loculos Judæ commendaverat. Patiebatur quidem furem: sed ego a Domino meo discere cupiens dico: Domine patiebaris furem, unde habebas, unde tolleret? Me hominem miserum et infirmum monuisti nec sacculum portare: tu portasti loculos, et erat ubi furem patereris: si non portares, nec ille inveniret quod auferret. Quid restat? nisi quod hic dicat mihi: Intellige, quod audis, Noli portare sacculum. Quid est sacculus? Pecunia clausa, id est, occulta sapientia. Nolite fieri sapientes penes vosmetipsos. Accipite Spiritum Sanctum. Fons in te debet esse, non sacculus; unde erogatur, non ubi includatur.

Lectio viii.

Neminem in via salutaveritis. Potest quidem et simpliciter sic accipi, quia jussit nos festinanter agere injuncta. Sed est aliud, quod hic magis recogitem non dissimile intelligere, quod plus pertinet ad me et ad omnes dispensatores, sed et ad vos auditores. Qui salutat, salutem dicit: nam et antiqui in epistolis suis sic scribebant, Ille illi salutem. Salutatio a salute nomen accepit. Quid ergo est, Neminem in via salutaveritis? Qui salutant in via, per occasionem salutant. Video vos cito intellexisse, nec tamen debeo jam finire: non enim omnes cito intellexistis. Sed quia de via loquimur, tamquam in via ambulemus: veloces tardos expectate, et pariter ambulate.

Lectio ix.

Quid ergo dixi, Qui in via salutat per occasionem salutat? Non ad eum ibat, quem salutat; aliud age-

bat, aliud occurrit; aliud petebat, aliud de transverso, quod ageret, invenit. Si ergo prædicas, hoc age per dilectionem, non per occasionem. Sunt ergo homines, qui sua quærentes, non aliud prædicant Evangelium: de quibus Apostolus gemens dicit: Omnes enim sua quærunt, non quæ Jesu Christi. Et hi salutabant, hoc est, salutem annuntiabant, Evangelium prædicabant: sed aliud quærebant; et ideo per occasionem salutabant.

Die XX. Augusti. (*Addit.*)

S. BERNARDI, Abbatis et Doctoris.

Duplex.

Omnia de Com. Doctorum.

Oratio.

Deus, qui populo...

Lectiones I. Nocturni de Script. occurr.

IN II. NOCTURNO.

Lectiones ut in Breviario loco proprio; sed in fine VI. Lectionis addendum:

Pius vero Octavus Pontifex Maximus ex Sacrorum Rituum Congregationis consilio, S. Bernardum Universalis Ecclesiæ Doctorem declaravit, et confirmavit, nec non Missam et Officium de Doctoribus ab omnibus recitari jussit, atque Indulgentias Plenarias quotannis in perpetuum, ordinis Cisterciensium Ecclesias visitantibus die hujus Sancti Festo, concessit.

In III. Nocturno, Lectiones et Homilia, Vos estis sal. *de commun. Doct.* 1°. *loco.*

Dom. post. Octav. Assumptionis.

In Festo SS. CORDIS B. M. V.

Duplex majus.

IN I. VESPERIS.

Ant. et Capit. de Laudib.—Psalmi et Hymnus, ut in Festis B. M. (seu Offic. parv.)

℣. Exulta in omni corde, filia Jerusalem. ℟. Rex Israel Dominus in medio tui.

Ad Magnifi. *Ant.* Exultavit cor meum in Domino, et exaltatum est cornu meum in Deo meo, quia lætata sum in salutari tuo.

Oratio.

Omnipotens sempiterne Deus, qui in Corde Beatæ Mariæ Virginis dignum Spiritus Sancti habitaculum præparasti, concede propitius ut ejusdem Purissimi Cordis festivitatem

devota mente recolentes, secundum Cor tuum vivere valeamus. Per Dominum ... in unitate ejusdem.

Et fit comm. Dominicæ.

AD MATUTINUM.

Invit. Ave, Maria, gratia plena: * Dominus tecum.

Psalm. Venite.

Hymn. Quem terra, *ut in Festis B.M.* (*seu Off. p.*)

IN I. NOCTURNO.

Ant. Benedicta tu inter mulieres, et benedictus fructus ventris tui.

Psalmi ut in Festis B. Mariæ (*seu Offic. parvo.*)

Ant. Et ait Maria: Magnificat anima mea Dominum et exultavit spiritus meus in Deo salutari meo.

Ant. Quia respexit humilitatem ancillæ suæ: ecce enim ex hoc beatam me dicent omnes generationes.

℣. Anima mea liquefacta est: ℟. Ut locutus est dilectus.

De Canticis Canticorum.

Lectio I. *Cap.* 4.

Quam pulchra es amica mea, quam pulchra es! Oculi tui columbarum, absque eo quod intrinsecus latet. Sicut vitta coccinea, labia tua; et eloquium tuum dulce. Sicut fragmen mali punici, ita genæ tuæ, absque eo quod intrinsecus latet. Sicut turris David collum tuum, quæ ædificata est cum propugnaculis: mille clypei pendent ex ea, omnis armatura fortium. Vulnerasti cor meum, Soror mea Sponsa, vulnerasti cor meum in uno oculorum tuorum, in uno crine colli tui. Favus distillans labia tua, Sponsa, mel et lac sub lingua tua. Hortus conclusus, fons signatus.

℟. Deduc me, Domine, in via tua, et ingrediar in veritate tua: lætetur cor meum * Ut timeat nomen tuum. *℣.* Pone me ut signaculum super cor tuum, ut signaculum super brachium tuum. — Ut timeat.

Lectio II. *Cap.* 5.

Veni in hortum meum, Soror mea Sponsa: messui myrrham meam cum aromatibus meis: comedi favum cum melle meo. Vox dilecti mei pulsantis: aperi mihi, soror mea, amica mea, columba mea, immaculata mea, quia caput meum plenum est rore, et cin-

cinni mei guttis noctium. Surrexi ut aperirem dilecto meo: manus mea stillaverunt myrrham, et digiti mei pleni myrrha probatissima. Aperui dilecto meo, at ille declinaverat atque transierat. Anima mea liquefacta est, ut locutus est.

℞. In Domino gaudebo, et exultabo in Deo Jesu meo; Deus Dominus fortitudo mea * Super excelsa deducet me. ℣. Læva ejus sub capite meo, et dextera illius amplexabitur me.—Super.

Lectio III. *Cap.* 5 *et* 6.

Qualis est dilectus tuus ex dilecto, o pulcherrima mulierum? qualis est dilectus tuus ex dilecto, quia sic adjurasti nos? Dilectus meus candidus et rubicundus, electus ex millibus, totus desiderabilis. Talis est dilectus meus, et ipse est amicus meus, filiæ Jerusalem. Quo abiit dilectus meus, o pulcherrima mulierum? Quo declinavit dilectus tuus, et quæremus eum tecum? Pulchra es, amica mea, suavis et decora sicut Jerusalem, terribilis ut castrorum acies ordinata. Una est columba mea, perfecta mea, una est matris suæ, electa genitrici suæ. Viderunt eam filiæ, et beatissimam prædicaverunt, reginæ laudaverunt eam.

℞. Inveni gratiam apud oculos tuos, Domine mi, * Qui consolatus es me, et locutus es ad cor ancillæ tuæ. ℣. In toto corde meo exquisivi te, ne repellas me a mandatis tuis.—Qui. Gloria. Qui.

IN II. NOCTURNO.

Ant. Beata, quæ credidisti, quoniam perficientur ea, quæ dicta sunt tibi a Domino.

Ant. Fecit mihi magna qui potens est, et sanctum nomen ejus.

Ant. Fecit potentiam in brachio suo, dispersit superbos mente cordis sui.

℣. Fortis est ut mors dilectio. ℞. Dura sicut infernus æmulatio.

Sermo sancti Bernardini Senensis.

Ex Serm. 9. de Visitatione.

Lectio IV.

Quis mortalium, nisi divino fretus oraculo, de vera Dei et hominis Genitrice quidquam modicum, sive grande præsumat pollutis

labiis nominare: quam Pater ante sæcula Deus perpetuam prædestinavit in Virginem dignissimam: Filius elegit in Matrem: Spiritus sanctus omnis gratiæ domicilium præparavit? Quibus verbis ego homunculus sensus altissimos Virginei Cordis, sanctissimo ore prolatos efferam: quibus non sufficit lingua omnium hominum, et etiam angelorum? Dominus enim ait: bonus homo de bono thesauro cordis sui profert bona. Quis autem inter puros homines melior homo potest excogitari, quam illa, quæ meruit effici Mater Dei, quæ in Corde et in utero suo ipsum Deum hospitata est? Quis thesaurus melior, quam ipse divinus amor, quo Cor Virginis ardens erat?

℞. Ego diligentes me diligo, et qui mane vigilant ad me, invenient me. Mecum sunt divitiæ et gloria: * Opes superbæ et justitia. *V.* Ut ditem diligentes me et thesauros eorum repleam.—Opes.

Lectio v.

De hoc igitur Corde quasi fornace divini ardoris Virgo Beata protulit verba bona, id est verba ardentissimæ charitatis. Sicut enim a vase optimo vino pleno, non potest exire nisi optimum vinum: aut sicut a fornace summi ardoris non egreditur nisi incendium fervens: sic de Corde Matris Christi exire non potuit verbum, nisi summi, summeque divini amoris atque ardoris. Septem verba tantum miræ sententiæ et virtutis a Christi benedictissima Matre leguntur dicta. Cum Angelo bis tantum locuta est. Cum Elisabeth bis etiam. Cum Filio etiam bis. Cum ministris in nuptiis semel. Hæc septem verba, secundum septem amoris actus, sub miro gradu et ordine prolata, quasi sunt septem flammæ Cordis ejus.

℞. Ego Mater pulchræ dilectionis, et timoris, et agnitionis et sanctæ spei. In me gratia omnis viæ et veritatis: * In me omnis spes vitæ et virtutis. *V.* Transite ad me omnes, qui concupiscitis me, et a generationibus meis implemini.—In me.

Lectio vi.

Quæ verba considerans mens devota, cum ipse

propheta ait: Quam dulcia faucibus meis, id est omnibus affectionibus eloquia tua! Porro dulcedo hæc, quam in verbis Beatæ Virginis devota mens sentit, est ardor piæ devotionis, quam in eis anima experimentaliter probat. Distinguamus igitur per ordinem has septem flammas amoris, verborum Virginis benedictæ. Prima est flamma amoris separantis. Secunda amoris transformantis. Tertia amoris communicantis. Quarta amoris jubilantis. Quinta amoris soporantis. Sexta amoris compatientis. Septima amoris consummantis.

℟. Beatus homo, qui audit me, et qui vigilat ad fores meas quotidie, et observat ad postes ostii mei. * Qui me invenerit inveniet vitam, et hauriet salutem a Domino. *V.* Qui autem in me peccaverit lædet animam suam: omnes qui me oderunt, diligunt mortem. — Qui me. Gloria Patri. Qui me.

IN III. NOCTURNO.

Ant. Unde hoc mihi, ut veniat Mater Domini mei ad me?

Ant. Misericordia ejus a progenie in progenies timentibus eum.

Ant. Suscepit Israel puerum suum, recordatus misericordiæ suæ.

V. Ego dilecto meo: ℟. Et ad me conversio ejus.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

Lectio VII. *Cap.* 2.

In illo tempore: Dixit Mater Jesu ad illum: Fili, quid fecisti nobis sic? Ecce Pater tuus et ego dolentes quærebamus te. Et reliqua.

De Homilia venerabilis Bedæ Presbyteri.

In Homil. Hyem. de temp. Dom. I. post Epiph.

Mater ejus, inquit Evangelista, conservabat omnia verba hæc in Corde suo. Omnia quæ de Domino, vel a Domino dicta, sive acta cognoverat Mater Virgo, diligentius in Corde retinebat, sollicite cuncta memoriæ commendabat, ut cum demum tempus prædicandæ, sive scribendæ Incarnationis ejus adveniret, sufficientur universa, prout essent gesta, posset explicare quærentibus. Imitemur et nos, Fratres mei, piam Domini Matrem, ipsi

quoque omnia verba et facta Domini ac Salvatoris nostri fixa in corde conservando.

℟. Aquæ multæ non potuerunt extinguere charitatem : * Neque flumina obruent eam. ℟. Si dederit homo omnem substantiam domus suæ pro dilectione, quasi nihil despiciet eam.—Neque.

Lectio VIII.

Horum Domini verborum et actorum meditatione diurna et nocturna importunos inanium nocentiumque cogitationum repellamus incursus ; horum crebra collatione et nos et proximos nostros a fabulis supervacuis, et male dulcoratis detractionum colloquiis castigare, atque ad divinæ frequentiam laudis accendere curemus. * Si enim, fratres carissimi, in futuri beatitudine sæculi habitare in domo Domini, ac perpetuo illum laudare desideramus, oportet nimirum et in hoc sæculo, quod in futuro quæramus, sollicite præmonstremus, frequentando videlicet Ecclesiæ limina, et non solum in ea laudes Domini canendo, sed et in omni loco dominationis ejus ea, quæ ad laudem gloriamque conditoris nostri proficiant, verbis pariter ac factis ostendendo.

℟. Spiritus meus super mel dulcis et hæreditas mea super mel et favum. Qui audit me non confundetur. * Et qui operantur in me non peccabunt. ℣. Qui elucidant me, vitam æternam habebunt. — Et qui. Gloria. Et qui.

Lectio ix. *de Homilia Dominicæ occurrentis, sed si extra Dominicam agi de hoc Festo contingat, tunc Lectio* ix. *incipiet ab asterisco posito supra Lectione* viii.—Te Deum.

AD LAUDES.

Et per Horas Antiphonæ.

1. Trahe me * post te, curremus in odorem unguentorum tuorum.

Psalm. de Dominica.

2. Dilectus meus * loquitur mihi : surge, propera, amica mea.

3. Fulcite * me floribus, stipate me malis : quia amore langueo.

4. Adjuro vos, * filiæ Jerusalem, ne suscitetis dilectam quoadusque ipsa velit.

5. Ego dormio, * et cor meum vigilat.

Capit. *Cant.* 8. b.

Pone me ut signaculum super Cor tuum, ut signaculum super brachium tuum, quia fortis est ut mors dilectio, dura sicut infernus æmulatio. Lampades ejus lampades ignis, atque flammarum.

Hymnus.

O gloriosa Virginum,
Sublimis inter sidera,
Qui te creavit parvulum
Lactente nutris ubere.

Quod Heva tristis abstulit,
Tu reddis almo germine:
Intrent ut astra flebiles,
Cœli recludis cardines.

Tu Regis alti janua,
Et aula lucis fulgida:
Vitam datam per Virginem,
Gentes redemptæ, plaudite.

Jesu, tibi sit gloria,
Qui natus es de Virgine,
Cum Patre, et almo Spiritu
In sempiterna sæcula.
Amen.

V. Qui me invenerit, inveniet vitam. ℟. Et hauriet salutem a Domino.

Ad Bened. *Ant.* Extollens vocem quædam mulier de turba dixit illi: beatus venter qui te portavit, et ubera quæ suxisti.

Oratio.

Omnipotens sempiterne Deus, qui in Corde Beatæ Mariæ Virginis dignum Spiritus Sancti habitaculum præparasti, concede propitius, ut ejusdem purissimi Cordis festivitatem devota mente recolentes, secundum Cor tuum vivere valeamus. Per Dominum ... in unitate ejusdem.

Et fit comm. Dominicæ.

Ad Primam in ℟. *br. dicitur V.* Qui natus es de Maria Virgine.

Ad Tertiam.

℟. *br.* Anima mea * Liquefacta est. Anima *V.* Ut locutus est dilectus. Liquefacta est. Gloria Patri. Anima mea.

V. Fortis est ut mors dilectio: ℟. Dura sicut infernus æmulatio.

Ad Sextam.

Capit. *Eccli.* 24.

Ego ex ore Altissimi prodivi primogenita ante omnem creaturam, ego feci in cœlis, ut oriretur lumen indeficiens, et sicut nebula texi omnem terram.

℟. *br.* Fortis est * Ut mors dilectio. Fortis. *V.* Dura sicut infernus æmulatio — Ut mors. Gloria Patri. Fortis est.

V. Ego dilecto meo. ℟. Et ad me conversio ejus.

Ad Nonam.

Capit. *Eccli.* 24.

In omni terra steti, et in omni populo, et in omnibus requiem quæsivi, et in hæreditate Domini morabor.

℟. *br.* Ego * Dilecto meo. Ego. *V.* Et ad me conversio ejus. Dilecto meo. Gloria Patri. Ego.

V. Qui me invenerit, inveniet vitam. ℟. Et hauriet salutem a Domino.

IN II. VESPERIS.

Ant. et Capit. de Laud. —Psalmi et Hymn. ut in Festis B. M. (seu Offic. parvo.)

V. Viam mandatorum tuorum cucurri: ℟. Cum dilatasti Cor meum.

Ad Magnif. *Ant.* Exultavit Cor meum in Deo salutari meo: quia fecit mihi magna qui potens est.

Et fit commemor. Dominicæ.

Die XXVI. Augusti.

Secunda Die infra Octav. S. LUDOVICI.

In I. Noct. de Script. occurr.

In II. Nocturno.

Sermo S. Joannis Chrysostomi: Beati Ludovici Dies, *ut in Breviar. de Com. Conf. non Pont. 1°. loco.*

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

Lectio VII. *Cap.* 19.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis parabolam hanc: Homo quidam nobilis abiit in regionem longinquam accipere sibi regnum, et reverti. Et reliqua.

De Homilia sancti Ambrosii Episcopi.

Lib. 8. *in Luc., cap.* 19.

Denique, cum Dominus dicit, Quare non dedisti pecuniam meam ad mensam? non nostræ, sed suæ pecuniæ quærit usuram. Unus in terra se abscondisse dicit, quod rationem (quæ ad imaginem et similitudinem Dei data est nobis), studio voluptatis obruit, et tanquam in fovea carnis

abscondit. De aliis siletur, qui quasi prodigi debitores, quæ acceperant, prodiderunt. In duobus illis pauci sunt, qui per duas vices ad cultores vineæ destinati sunt, in reliquis omnes Judæi.

Lectio VIII.

QUAM comparationem Matthæus etiam nobis voluit aptare, quod similiter ut dives, qui pecuniam suam non impertit pauperibus, ita etiam, qui doctrinæ suæ gratiam non dividit imperitis, docere cum possit, haud mediocris reus est culpæ. De quo, quoniam in libris de fide scriptis diximus, transcurrere melius fuit.

Lectio IX.

CIVITATES autem decem esse quæ possunt, nisi forte animæ, quibus jure præponitur, qui pecuniam Domini, et illa eloquia casta, probata sicut argentum, mentibus hominum fœneraverit? Nam sicut Jerusalem dicitur ædificata sicut civitas, ita sunt animæ pacificæ: et sicut Angeli præsunt, ita et hi qui vitam meruerint Angelorum.

Die I. Septembris.

In Octava Sancti LUDOVICI.

Duplex.

In I. Noct. de Script. occurr.

IN II. NOCTURNO.

Sermo sancti Bernardi Abbatis.

Serm. 2. de S. Victore.

Lectio IV.

GAUDETE in Domino, dilectissimi, qui inter continua suæ pietatis beneficia indulsit hominem mundo, cujus multi salvarentur exemplo. Iterum dico, gaudete, quod factus de medio appropiavit Deo, ut multo plures ejus intercessione salventur. In terris visus est, ut esset exemplo: in cœlum levatus est, ut sit patrocinio. Hic informat ad vitam, illic invitat ad gloriam. Factus est mediator ad regnum, qui fuit incitator ad opus. Bonus mediator, qui sibi jam postulans nihil, totum in nos transferre desiderat, et supplicantis affectum, et supplicationis fructum. Quid enim quærat sibi, qui nullius eget?

Lectio V.

HÆC dies gloriosæ migrationis ejus, dies lætitiæ

cordis ejus; exultemus et lætemur in ea. Introvit in potentias Domini; gaudeamus, quia nunc potentior est ad salvandum. Hodie Ludovicus posito corpore, tanto alacrior, quanto expeditior penetravit in sancta, similis factus in gloria Sanctorum. Hodie despecto mundo, et mundi principe triumphato, supra mundum vere victor ascendit, accipiens de manu Domini coronam victoriæ. Ascendit autem cum immensa suppellectili meritorum clarus triumphis, miraculis gloriosus. Sedet veteranus miles, debita jam suavitate et securitate quietus: securus quidem sibi, sed nostri sollicitus. O venerandam etiam ipsis Angelis sanctitatem! quam pari studio, etsi dispari voluntate, et mali fugitant et frequentant boni. Nec facile dixerim, quid virum adstruat sanctiorem, horum favor, aut pavor illorum.

Lectio VI.

O MILES emerite, qui Christianæ militiæ duris laboribus Angelicæ felicitatis requiem commutasti! respice ad imbelles et imbecilles commilitones tuos, qui inter hostiles gladios et spiritales nequitias tuis laudibus occupamur. Quam pium, quam dulce, quam suave, o Ludovicus in hoc loco afflictionis et in hoc corpore mortis, te canere, te colere, te precari! Nomen tuum et memoriale tuum favus distillans in labiis captivorum; mel et lac sub lingua eorum, qui tui memoria delectantur. Eja ergo fortis athleta, dulcis patrone, advocate fidelis, exsurge in adjutorium nobis, ut et nos de nostra ereptione gaudeamus, et tu de plena victoria glorieris.

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

Lectio VII. *Cap.* 19.

IN illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis parabolam hanc: Homo quidam nobilis abiit in regionem longinquam accipere sibi regnum, et reverti. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi.

Lib. 2. Quæst. Evangel. quæst. 46.

REGIO longinqua, Ecclesia Gentium usque ad fines terræ. Reverti se tamen

dicit: abiit enim, ut plenitudo Gentium intraret; revertetur, ut omnis Israel salvus fiat. Per decem mnas Legem significat propter decalogum. Decem autem servos, quibus sub illa positis gratia prædicata est. Sic enim intelligendum est eis datas mnas ad usum, cum intellexerint, eam ipsam legem, remoto velamine, ad Evangelium pertinere. Cives ejus, qui post eum miserunt legationem, dicentes, se nolle ut regnet sibi, Judæi sunt, qui prædicationem Evangelii respuerunt.

Lectio VIII.

Quod autem servi reddentes rationem, ex eo quod acceperant, laudantur quia lucrati sunt; significat eos bonam reddere rationem, qui bene usi sunt eo, quod acceperunt, ad augendas divitias Domini per eos, qui credunt in eum. Quod qui facere nolunt, in illo significati sunt, qui mnam suam in sudario servavit. Mensam, cui danda erat pecunia, professionem ipsam religionis accipimus, quæ tamquam publice proponitur ad usum necessarium saluti.

Lectio IX.

Quod autem unus eorum, qui bene usi sunt, decem acquisivit, et alter quinque, significat eos esse acquisitos in gregem Dei, a quibus ipsa lex per gratiam intellecta est. Ad hoc pertinent et decem et quinque civitates, quibus eos præponit. Multiplicatio enim intelligentiæ in ipsa varietate ad unum redacta, quasi civitatem facit viventium rationum æternarum. Est enim civitas non quorumlibet animantium, sed rationalium multitudo, legis unius societate devincta.

Die III. Septembris.

S. PHILOMENÆ, Virg. et Mart.

Omnia de Comm. Virginum Mart. primo loco præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui inter cætera potentiæ tuæ miracula etiam in sexu fragili victoriam martyrii contulisti: concede propitius; ut qui beatæ Philomenæ Virginis et Martyris tuæ natalitia colimus, per ejus ad te exempla gradiamur. Per Dominum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurr.

IN II. NOCTURNO.

Lectio IV.

INTER cætera Martyrum Sepulchra, quæ in Cœmeterio Priscillæ ad viam Salariam reperiri solent, illud extitit, quo repositum fuerat sanctæ Philumenæ corpus, uti ex tumuli inscriptione tribus laterculis apposita perlegebatur. Licet vero inventa ibidem fuerit phiala sanguinis, et alia insculpta conspicerentur Martyrii insignia, dolendum tamen est, res ab eadem gestas, actaque ac genus martyrii, quod ipsa fecit, obscura perstitisse. Cæterum ubi primum sacrum hoc corpus, ex beneficentia Pii Septimi initio Pontificatus ejus acceptum, cultui fidelis populi propositum fuit. Mugnani in Nolana Diœcesi, ingens illico famæ celebritas ac religio erga sanctam Martyrem percrebuit præsertim ob signa quæ ejusdem præsidio accessisse undique ferebatur. Hinc factum est ut complurium Antistitum cultorumque Martyris postulationibus permotus Gregorius Decimus Sextus Pontifex Maximus, universa rei ratione mature perpensa, festum ejusdem cum Officio et missa in memorata Nolana Diœcesi, et alibi agendum benigne permiserit.

Lectio quinta et sexta Sermo sancti Ambrosii Episcopi. Quoniam hodie natalis, *quæ sunt quarta et quinta de Comm.* 1°. *loco.*

Die IV. Septembris.

S. ROSÆ VITERBIENSIS, Virginis.

Ut in fine Breviarii.

Eadem Die IV. Septembris.

S. ROSALIÆ PANORMIT., Virg.

Ut in fine Breviarii.

Dom. II. Octobris.

In Festo MATERNITATIS B. M. V.

Duplex majus.

Ad Vesperas, Añæ et Capitulum de Laudibus.

Psalmi ut in Festis B. Mariæ (seu Offic. parvo.)

Hymnus, Ave Maris Stella.

V. Benedicta tu in mulieribus.

℟. Et benedictus fructus ventris tui.

Ad Magnificat, Aña.

Cum jucunditate Maternitatem beatæ Mariæ semper Virginis celebremus.

Oratio ut ad Laudes.

Et fit commemoratio Dominicæ occurrentis.

In fine Hymnorum:

Jesu tibi sit gloria,
Qui natus es de Virgine.

AD MATUTINUM.

Invitat. Maternitatem beatæ Mariæ Virginis celebremus:
* Christum ejus Filium adoremus Dominum. *Ps.* Venite.

Hymnus.

Cœlo Redemptor prætulit
Felicis alvum Virginis,
Ubi futura victima
Mortale corpus induit.

Hæc Virgo nobis edidit
Nostræ salutis auspicem,
Qui nos redemit sanguine;
Pœnas Crucemque pertulit.

Spes læta nostro e pectore
Pellat timores anxios:
Hæc quippe nostras lacrymas
Precesque defert Filio.

Voces Parentis excipit,
Votisque Natus annuit:
Hanc quisque semper diligat,
Rebusque in arctis invocet.

Sit Trinitati gloria,
Quæ Matris intactum sinum
Ditavit alvo germine,
Laus sit per omne sæculem. Amen.

Añæ et Psalmi Noct. ut in Festis B. M. (seu Offic. parvo.)

IN I. NOCTURNO.

℣. Specie tua et pulchritudine tua.
℟. Intende, prospere procede et regna.

De libro Ecclesiastici.

Lectio i. *Cap.* 24. *a*

Ego ex ore Altissimi prodivi primogenita ante omnem creaturam. Ego feci in cœlis, ut oriretur lumen indeficiens, et sicut nebula texi omnem terram. Ego in altissimis habitavi, et thronus meus in columna nubis. Gyrum cœli circuivi sola, et profundum abyssi penetravi, in fluctibus maris ambulavi, et in omni terra steti, et in omni populo, et in omni gente primatum habui: et omnium excellentium et humilium corda virtute calcavi: et in his omnibus requiem quæsivi, et in hæreditate Domini morabor.

℟. Felix es, sacra Virgo

Maria, et omni laude dignissima:

* Ex qua ortus est Sol justitiæ Christus Deus noster, per quem salvati et redempti sumus.

V. Maternitatem beatæ Mariæ Virginis cum gaudio celebremus. Ex qua.

Lectio II.

TUNC præcepit et dixit mihi Creator omnium: et qui creavit me, requievit in tabernaculo meo, et dixit mihi: In Jacob inhabita, et in Israel hæreditare, et in electis meis mitte radices. Ab initio et ante sæcula creata sum, et usque ad futurum sæculum non desinam, et in habitatione sancta coram ipso ministravi. Et sic in Sion firmata sum, et in civitate sanctificata similiter requievi, et in Jerusalem potestas mea. Et radicavi in populo honorificato, et in parte Dei mei hereditas illius, et in plenitudine sanctorum detentio mea.

℟. Sine tactu pudoris inventa es Mater Salvatoris:

* Qui cœlum terramque regit, in tua se clausit viscera factus homo.

V. Benedicta tu in mulieribus, et benedictus fructus ventris tui. Qui cœlum.

Lectio III.

QUASI cedrus exaltata sum in Libano, et quasi cypressus in monte Sion. Quasi palma exaltata sum in Cades, et quasi plantatio rosæ in Jericho. Quasi oliva speciosa in campis, et quasi platanus exaltata sum juxta aquam in plateis. Sicut cinnamomum et balsamum aromatizans odorem dedi: quasi myrrha electa dedi suavitatem odoris: et quasi storax et galbanus, et ungula, et gutta, et quasi Libanus non incisus vaporavi habitationem meam, et quasi balsamum non mistum odor meus. Ego quasi terebinthus extendi ramos meos, et rami mei honoris et gratiæ. Ego quasi vitis fructificavi suavitatem odoris.

℟. Multæ filiæ congregaverunt divitias, tu supergressa es universas:

* Speciosa facta es et suavis in deliciis tuis, sancta Dei Genitrix.

V. Sentiant omnes tuum juvamen, quicumque celebrant tuam sanctam Maternitatem. Speciosa facta es.

Gloria Patri. Speciosa facta es.

IN II. NOCTURNO.

V. Diffusa est gratia in labiis tuis.

℟. Propterea benedixit te Deus in æternum.

Ex Sermone S. Leonis Papæ.

Lectio IV.

Sermo 1. de Nativ. Domini.

VIRGO regia Davidicæ stirpis eligitur, quæ sacro gravidanda fœtu, divinum humanamque prolem prius conciperet mente, quam corpore : et ne superni ignara consilii ad inusitatos paveret affatus, quod in ea operandum erat a Spiritu sancto, colloquio didicit angelico, nec damnum credidit pudoris Dei Genitrix mox futura. Cur enim de conceptionis novitate desperet, cui efficientia de Altissimi virtute promittitur ? Confirmatur credentis fides etiam præeuntis attestatione miraculi, donaturque Elisabeth inopinata fœcunditas, ut qui conceptum dederat sterili, daturus non dubitaretur et Virgini. Verbum igitur Dei Deus, Filius Dei, qui in principio erat apud Deum, per quem facta sunt omnia, et sine quo factum est nihil, propter liberandum hominem ab æterna morte, factus est homo.

℟. Gloriosæ Virginis Mariæ Maternitatem dignissimam recolamus :
* Cujus Dominus humilitatem respexit, quæ, Angelo nuntiante, concepit Salvatorem mundi.
V. Christo canamus gloriam in hac sacra solemnitate mirabilis Genitricis Dei. Cujus Dominus.

Lectio V.

Sermo 2. de Nativ. Domini.

INGREDITUR hæc infima Jesus Christus Dominus noster de cœli sede descendens, et a paterna gloria non recedens, novo ordine, nova nativitate generatus. Novo ordine, quia invisibilis in suis, visibilis factus est in nostris : incomprehensibilis voluit comprehendi, ante tempora manens, esse cœpit in tempore. Nova autem nativitate genitus est : conceptus a Virgine, natus ex Virgine, sine paternæ carnis concupiscentia, sine maternæ integritatis injuria, quia futurum hominum Salva-

torem talis ortus decebat, qui et in se haberet humanæ substantiæ naturam, et humanæ carnis inquinamenta nesciret. Origo dissimilis, sed natura consimilis : humano usu et consuetudine, quod credimus, caret ; sed divina potestate subnixum est, quod Virgo conceperit, quod Virgo pepererit, et Virgo permanserit.

℟. Benedicta filia tu a Domino, quia per te fructum vitæ communicavimus.

* Sola sine exemplo placuisti Domino nostro Jesu Christo.

V. Nostras deprecationes ne despicias in necessitatibus nostris, et a periculis cunctis libera nos, sancta Dei Genitrix. Sola.

Lectio vi.

Oportuit, ut primam Genitricis integritatem nascentis incorruptio custodiret, et complacitum sibi claustrum pudoris et sanctitatis hospitium divini Spiritus virtus infusa servaret, quæ statuerat dejecta erigere, confracta solidare : et superandis carnis illecebris multiplicatam pudicitiæ donare virtutem ; ut virginitas, quæ in aliis non poterat salva esse generando, fieret aliis imitabilis renascendo. Hoc ipsum autem, quod Christus nasci eligit ex Virgine, nonne apparet altissimæ fuisse rationis : ut scilicet humano generi natam salutem diabolus ignoraret ; et spirituali latente conceptu, quem non alium videret, quam alios, non aliter crederet natum esse, quam ceteros ? Quod ut fieret, editus est Christus ex Virgine, quam Spiritus Sanctus fœcundavit ; et cum in omnibus matribus non fiat sine peccati sorde conceptio, hæc inde purgationem traxit, unde concepit.

℟. Benedicta tu inter mulieres, et benedictus fructus ventris tui :

* Unde hoc mihi, ut veniat Mater Domini mei ad me ?

V. Respexit humilitatem ancillæ suæ, et fecit mihi magna, qui potens est. Unde.

Gloria Patri. Unde.

IN III. NOCTURNO.

V. Fecit mihi magna, qui potens est.

℟. Misericordia ejus a progenie in progenies timentibus eum.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

Lectio VII. *Cap.* 2.

In illo tempore : Cum redirent, remansit puer Jesus in Jerusalem, et non cognoverunt parentes ejus. Et reliqua.

Homilia sancti Bernardi Abbatis.

Hom. 1. *de Laud. Virginis Matris.*

Deum et Dominum Angelorum Maria suum Filium appellat, dicens : Fili, quid fecisti nobis sic ? Quis hoc audeat Angelorum ? Sufficit eis, et pro magno habent, quod, cum sint spiritus ex conditione, ex gratia facti sint et vocati Angeli, testante David : Qui facit Angelos suos spiritus. Maria vero Matrem se agnoscens, majestatem illam, cui illi cum reverentia serviunt, cum fiducia suum nuncupat Filium ; nec dedignatur nuncupari Deus, quod esse dignatus est. Nam paulo post subdit Evangelista : Et erat subditus illis. Quis ? Quibus ? Deus hominibus. Deus, inquam, cui Angeli subditi sunt, cui Principatus et Protestates obediunt, subditus erat Mariæ.

℟. Beata es, Virgo Maria, Dei Genitrix, quæ credidisti Domino, perfecta sunt in te, quæ dicta sunt tibi :

* Propterea benedixit te Deus in æternum.

V. Diffusa est gratia in labiis tuis : intercede pro nobis ad Dominum Deum nostrum. Propterea.

Bened. Cujus festum colimus, ipsa Virgo virginum.

Lectio VIII.

Mirare utrumlibet, et elige quid amplius mireris, sive Filii benignissimam dignationem, sive Matris excellentissimam dignitatem. Utrinque stupor, utrinque miraculum. Et quod Deus feminæ obtemperet, humilitas absque exemplo : et quod Deo femina principetur, sublimitas sine socio. In Laudibus Virginum singulariter canitur, quod sequuntur Agnum quocumque ierit. Quibus ergo laudibus judicas dignam, quæ etiam præit ? Disce, homo, obedire ; disce, terra, subdi ; disce, pulvis, obtemperare. De Auctore tuo loquens Evangelista : Et erat, inquit, subditus illis. Erubesce, superbe cinis : Deus se humiliat,

et tu te exaltas? Deus se hominibus subdit, et tu dominari gestiens hominibus, tuo te præponis Auctori?

¶ Felix Maria, cui nec humilitas defuit, nec virginitas. Et quidem singularis virginitas, quam non temeravit, sed honoravit fœcunditas. Et nihilominus specialis humilitas, quam non abstulit, sed extulit fœcunda virginitas: et incomparabilis prorsus fœcunditas, quam virginitas simul comitatur et humilitas. Quid horum non mirabile? Quid non incomparabile? Quid non singulare? Mirum vero si non hæsitas in horum ponderatione, quid tua judices dignius admiratione, utrum videlicet potius stupenda sit fœcunditas in Virgine, an in Matre integritas: sublimitas in prole, an cum tanta sublimitate humilitas? Nisi quod indubitanter horum singularis præferenda sunt simul cuncta, et incomparabiliter excellentius est atque felicius omnia percepisse, quam aliqua. Et quid mirum, si Deus, qui mirabilis cernitur et legitur in Sanctis suis, mirabilem se exhibuit in Matre sua? Veneramini ergo, conjuges, in carne corruptibili carnis integritatem: miramini etiam vos, sacræ virgines, in Virgine fœcunditatem: imitamini, omnes homines, Dei Matris humilitatem.

℟. Congratulamini mihi omnes, qui diligitis Dominum, quia, cum essem parvula, placui Altissimo:

* Et de meis visceribus genui Deum et hominem.

V. Beatam me dicent omnes generationes, quia ancillam humilem respexit Deus. Et de meis visceribus.

Gloria Patri. Et de meis visceribus.

Lectio IX. de Homilia Dominicæ occurr.

AD LAUDES,

Et per horas, Añæ.

1. Beata es * Virgo Maria, quæ omnium portasti Creatorem. *Ps.* Dominus regnavit, *cum reliquis.*

2. Genuisti, * qui te fecit, et in æternum permanes Virgo.

3. Beatam me dicent * omnes generationes, quia ancillam humilem respexit Dominus.

4. Fecit mihi magna, *

qui potens est, et sanctum nomen ejus.

5. Viderunt eam * filiæ Sion, et beatam dixerunt, et reginæ laudaverunt eam.

Capitulum. Eccli. 24. a

Qui creavit me, requievit in tabernaculo meo, et dixit mihi : In Jacob inhabita, et in electis meis mitte radices.

Hymnus.

Te, Mater alma Numinis,
Oramus omnes supplices,
A fraude nos ut dæmonis
Tua sub umbra protegas.

Ob perditum nostrum genus,
Primi parentis crimine,
Ad inclytum Matris decus
Te Rex supremus extulit.

Clementer ergo prospice
Lapsis Adami posteris :
A te rogatus Filius
Deponat iram vindicem.

Jesu, tibi sit gloria,
Qui natus es de Virgine,
Cum Patre et almo Spiritu,
In sempiterna sæcula.
Amen.

℣. Germinavit radix Jesse, orta est stella ex Jacob.
℟. Virgo, peperit Salvatorem, te laudamus, Deus noster.

Ad Benedictus, Aña.

Sancta Maria, succurre miseris, juva pusillanimes, refove flebiles, ora pro populo, interveni pro clero, intercede pro devoto femineo sexu : sentiant omnes tuum juvamen, quicumque celebrant tuam admirabilem Maternitatem.

Oratio.

Deus, qui de beatæ Mariæ Virginis utero Verbum tuum, Angelo nuntiante, carnem suscipere voluisti : præsta supplicibus tuis ; ut qui vere eam Genitricem Dei credimus, ejus apud te intercessionibus adjuvemur. Per eumdem Dominum.

Et fit comm. Dominicæ occurrentis.

Ad Horas, Añæ et Oratio ut in Laud., Ad Tertiam, Capitul. Laud. Reliqua ut in Festis B. M. V.

In II. Vesp. omnia ut in primis.

Ad Magnificat, Aña.

Maternitas tua, Dei Genitrix Virgo, gaudium annuntiavit universo mundo : ex te enim ortus est sol justitiæ, Christus Deus noster.

Et fit comm. Dominicæ.

Die X. Octobris.

S. LUDOVICI BERTRANDI, Conf.

Duplex.

Ut in fine Breviarii.

Dom. III. Octobris.

In Festo PURITATIS B. M. V.

Duplex majus.

Ad Vesperas, Añæ et Capitulum de Laud. Psalmi ut in Festis B. M. (seu ejus Officio parvo.)

Hymnus.

PRÆCLARA custos Virginum,
Intacta Mater Numinis,
Cœlestis aulæ janua,
Spes nostra, cœli gaudium.

Inter rubeta lilium,
Columba formosissima,
Virga e radice germinans
Nostro medelam vulneri.

Turris draconi impervia,
Amica stella naufragis,
Tuere nos a fraudibus,
Tuaque luce dirige.

Erroris umbras discute,
Syrtes dolosas amove,
Fluctus tot inter deviis
Tutam reclude semitam.

Jesu, tibi sit gloria,
Qui natus es de Virgine,
Cum Patre et almo Spiritu,
In sempiterna sæcula.
Amen.

Hæc conclusio dicitur in fine omnium Hymnor.

V. Cum jucunditate Virginitatem beatæ Mariæ semper Virginis celebremus. ℟. Ut ipsa pro nobis intercedat ad Dominum Jesum Christum.

Ad Magnificat, Aña.

Nihil inquinatum in eam incurrit : candor est lucis æternæ, et speculum sine macula.

Oratio ut ad Laudes.

Et fit com. Dominicæ occurr.

AD MATUTINUM.

Invitator. Virginitatem Deiparæ celebremus : * Christum ejus Filium adoremus Dominum. *Psalm.* Venite.

Hymnus.

O STELLA Jacob fulgida,
O solis instar splendida
Aurora, qua nil purius
Refulget inter sidera.

Stolis amictæ candidis
Tibi catervæ Cœlitum
Plaudunt, sacræque Virgines
Laudes perennes concinunt.

Quin obsequentes offerunt
Ligustra et alba lilia :
Candor sed horum vincitur
Candore casti pectoris.

Nostra Angelorum laudibus
Abjecta tellus assonans,
Ad astra voces efferat,
Et Virginis præconia.

Jesu, tibi sit gloria,
Qui natus es de Virgine,
Cum Patre et almo Spiritu,
In sempiterna sæcula.
Amen.

Añæ et Psalmi Noct. ut in Festis B. M. (seu Officio parvo.)

IN I. NOCTURNO.

V. Venerunt mihi omnia bona pariter cum illa.
℞. Et innumerabilis honestas per manus illius.

De Canticis Canticorum.

Lectio I. *Cap.* 2. *a*

Ego flos campi et lilium convallium. Sicut lilium inter spinas, sic amica mea inter filias. Sicut malus inter ligna silvarum, sic dilectus meus inter filios. Sub umbra illius, quem desideraveram, sedi: et fructus ejus dulcis gutturi meo. Introduxit me in cellam vinariam, ordinavit in me charitatem. Fulcite me floribus, stipate me malis, quia amore langueo. Læva ejus sub capite meo, et dextera illius amplexabitur me. Adjuro vos, filiæ Jerusalem, per capreas cervosque camporum, ne suscitetis, neque evigilare faciatis dilectam, quoadusque ipsa velit. Vox dilecti mei, ecce iste venit saliens in montibus, transiliens colles: similis est dilectus meus capreæ hinnuloque cervorum. En ipse stat post parietem nostrum, respiciens per fenestras, prospiciens per cancellos. En dilectus meus loquitur mihi: Surge, propera amica mea, columba mea, formosa mea, et veni.

℞. Dilectus meus mihi, et ego illi, qui pascitur inter lilia: * Pulchra es, amica mea, suavis, et decora sicut Jerusalem, terribilis ut castrorum acies ordinata. *V.* Una est columba mea, perfecta mea. Viderunt eam filiæ Sion, et beatissimam prædicaverunt. Pulchra.

Lectio II. *Cap.* 4. *a*

Quam pulchra es, amica mea, quam pulchra es! oculi tui columbarum, absque eo, quod intrinsecus latet. Capilli tui sicut greges caprarum, quæ ascenderunt de monte Ga-

laad. Dentes tui sicut greges tonsarum, quæ ascenderunt de lavacro, omnes gemellis fœtibus, et sterilis non est inter eas. Sicut vitta coccinea labia tua; et eloquium tuum dulce. Sicut fragmen mali punici, ita genæ tuæ. Sicut turris David collum tuum, quæ ædificata est cum propugnaculis: mille clypei pendent ex ea, omnis armatura fortium. Duo ubera tua sicut duo hinnuli capreæ gemelli, qui pascuntur in liliis, donec aspiret dies, et inclinentur umbræ. Vadam ad montem myrrhæ, et ad collem thuris. Tota pulchra es, amica mea, et macula non est in te.

℟. Surge, propera, amica mea, columba mea, formosa mea, et veni: * Jam hiems transiit, imber abiit, et recessit: flores apparuerunt in terra nostra. *V.* Surgam, et circuibo civitatem; per vicos et plateas quæram, quem diligit anima mea. Jam.

Lectio III.

Veni de Libano, sponsa mea; veni de Libano, veni: coronaberis de capite Amana, de vertice Sanir et Hermon, de cubilibus leonum, de montibus pardorum. Vulnerasti cor meum, soror mea sponsa, vulnerasti cor meum in uno oculorum tuorum, et in uno crine colli tui. Quam pulchræ sunt mammæ tuæ, soror mea sponsa! Pulchriora sunt ubera tua vino, et odor unguentorum tuorum super omnia aromata. Favus distillans labia tua, sponsa, mel, et lac sub lingua tua: et odor vestimentorum tuorum, sicut odor thuris. Hortus conclusus, soror mea sponsa, hortus conclusus, fons signatus.

℟. Adjuro vos, filiæ Jerusalem, si inveneritis dilectum meum, ut nuntietis ei, quia amore langueo. * Qualis est dilectus tuus, o pulcherrima mulierum? *V.* Dilectus meus candidus et rubicundus, electus ex millibus. Talis est dilectus meus, ipse est amicus meus, filiæ Jerusalem. Qualis est. Gloria Patri. Qualis est.

IN II. NOCTURNO.

V. Post partum, Virgo, inviolata permansisti. ℟. Dei Genitrix, intercede pro nobis.

Ex libro sancti Ambrosii Episcopi de virginibus.

Lectio iv.

Lib. 2. post initium.

Sit vobis tamquam in imagine descripta virginitas, vitaque beatæ Mariæ, de qua, velut in speculo, refulget species castitatis, et forma virtutis. Hinc sumatis licet exempla vivendi; ubi tamquam in exemplari, magisteria expressa probitatis, quid corrigere, quid effugere, quid tenere debeatis, ostendunt. Primus discendi ardor nobilitas est magistri. Quid nobilius Dei Matre? Quid splendidius ea, quam splendor elegit? Quid castius ea, quæ corpus sine corporis contagione generavit?

℟. Beatissima Virgo Maria hortus conclusus, fons signatus, Regina Angelorum, Domina mundi, * Per quam Deus descendit in terras, ut homines ascendere mererentur ad cœlos. *℣.* Ad te clamamus exules filii Hevæ: recordare nostri, sanctissima Virgo. Per quam.

Lectio v.

De ceteris ejus virtutibus quid loquar? Virgo erat non solum corpore, sed etiam mente, quæ nullo doli ambitu sincerum adulteraret affectum. Corde humilis, verbis gravis, animo prudens, loquendi parcior, legendi studiosior, non in incerto divitiarum, sed in prece pauperis spem reponens; intenta operi, verecunda sermone, arbitrum mentis solita non hominem, sed Deum quærere: nullum lædere, bene velle omnibus, fugere jactantiam, rationem sequi, amare virtutem.

℟. Beata Maria tantæ extitit puritatis, ut Mater Domini esse mereretur: * Deus, quam elegerat, creavit: de qua crearetur, elegit. *℣.* Ipsa est stella ex Jacob, cujus radius universum orbem illuminat. Deus.

Ex S. Petro Chrysologo.

Lectio vi. *Serm.* 143.

Hæc dedit cœlis gloriam, terris Deum, fidem gentibus, finem vitiis, vitæ ordinem, moribus disciplinam. Gratiam, quam detulit Angelus, accepit Virgo, salutem sæculis redditura. Vere benedicta Virgo, quæ et virginitatis possidet decus, et Matris dignitatem: vere benedicta, quæ et superni con-

ceptus meruit gratiam, et servavit integritatis coronam. Vere benedicta, quæ et divini germinis suscepit gloriam, et Regina extitit totius castitatis.

℟. Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco? Spiritus Sanctus superveniet in te: * Et virtus Altissimi obumbrabit tibi, ideoque * Quod nascetur ex te sanctum, vocabitur Filius Dei. ℣. Dixit autem Maria: Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum. Et. Gloria Patri. Quod.

IN III. NOCTURNO.

℣. Invenisti gratiam apud Deum. ℟. Sancta Dei Genitrix, Virgo immaculata.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

Lectio VII. *Cap.* 1.

In illo tempore: Missus est Angelus Gabriel a Deo in civitatem Galilææ, cui nomen Nazareth, ad Virginem desponsatam viro. Et reliqua.

Homilia sancti Bernardi Abbatis.

Homilia 2. super Missus est.

Novum canticum illud, quod solis dabitur in regno Dei cantare virginibus, ipsam virginum Reginam, imo primam inter ceteras esse cantaturam, nemo est qui ambigat. Puto autem illam præter illud quod solis licet, cum omnibus tamen virginibus ei, ut dixi, commune erit, dulciori quodam, atque elegantiori carmine lætificaturam esse civitatem Dei. Cujus itaque dulcisonos depromere, vel exprimere modulos ne ipsarum quidem virginum ulla digna invenietur, quia merito decantandum servabitur illi, quæ sola de partu, et partu divino gloriatur. Gloriatur, dixi, de partu, non in se, sed in ipso, quem peperit. Deus siquidem (Deus enim est, quem peperit) Matrem suam singulari in cœlestibus donaturus gloria singulari in terris prævenire curavit et gratia, qua videlicet ineffabiliter et intacta conciperet, et pareret incorrupta.

℟. Egredietur virga de radice Jesse, et flos de radice ejus ascendet: * Ecce Virgo concipiet, et pariet Filium, et vocabitur nomen ejus Emmanuel. ℣. Joseph, fili David, noli timere accipere Mariam con-

jugem tuam; quod enim in ea natum est, de Spiritu Sancto est. Ecce.

Lectio VIII.

Deum hujusmodi decebat nativitas, qua nonnisi de Virgine nasceretur. Talis congruebat et Virgini partus, ut non pareret, nisi Deum. Proinde Factor hominum, ut homo fieret nasciturus de homine, talem sibi ex omnibus debuit deligere, imo condere Matrem, qualem et se decere sciebat, et sibi noverat placituram. Voluit itaque esse Virginem, de qua immaculata immaculatus procederet, omnium maculas purgaturus. Voluit et humilem, de qua mitis et humilis corde prodiret, harum in se virtutum necessarium omnibus, saluberrimumque exemplum ostensurus. Dedit Virgini partum, qui ei jam ante et virginitatis inspiraverat votum, et humilitatis prærogaverat meritum. Ut igitur, quæ Sanctum Sanctorum conceptura erat pariter et paritura, sancta esset corpore, accepit donum virginitatis; ut esset et mente, accepit donum humilitatis.

¶ O admirandam, et omni honore dignissimam Virginem! O feminam singulariter venerandam, super omnes feminas admirabilem, parentum reparatricem, posterorum vivificatricem! Missus est Angelus ad Virginem, virginem carne, virginem mente, virginem professione, virginem denique qualem describit Apostolus, mente et corpore sanctam, nec noviter, nec fortuito inventam, sed a sæculo electam, ab Altissimo præcognitam, et sibi præparatam, ab Angelis servatam, a Patribus præfiguratam, a Prophetis promissam.

℟. Beata Dei Genitrix Maria, templum Domini, sacrarium Spiritus Sancti: * Sola sine exemplo placuisti Domino nostro Jesu Christo. *℣.* Genuisti qui te fecit, et in æternum permanes Virgo. Sola. Gloria Patri. Sola.

Lectio IX. De Homilia Dominicæ occurr.

AD LAUDES,

Et per Horas, Añæ.

1. Sicut lilium inter spinas, sic amica mea inter filias. *Ps.* Dominus regnavit, *cum reliq. de Dom.*

2. Dilectus meus mihi, et ego illi, qui pascitur inter lilia.
3. Quam pulchra es amica mea, quam pulchra es!
4. Una est columba mea, perfecta mea.
5. Viderunt eam filiæ Sion, et beatissimam prædicaverunt.

Capitulum. Sap. 4. *a*

O QUAM pulchra est casta generatio cum claritate! Immortalis est enim memoria illius: quoniam et apud Deum nota est, et apud homines.

Hymn. O gloriosa Virginum, *ut in Fest. B. M. seu Offic. parv.*

V. Specie tua, et pulchritudine tua.
℟. Intende, prospere, procede, et regna.

Ad Benedictus, Aña.

Sancta et immaculata Mariæ Virginitas, quibus te laudibus efferam nescio, quia per te Redemptorem nostrum suscepimus Dominum nostrum Jesum Christum.

Oratio.

DA, quæsumus, omnipotens æterne Deus, ut purissimæ Virginis Mariæ integerrimam Virginitatem festiva celebritate venerantes, ejus intercessione, puritatem mentis et corporis consequamur. Per Dominum.

Et fit commem. Dominicæ occurr.

Ad Horas, Añæ et Oratio ut in Laud. Ad Tertiam, Capitulum Laud. Reliqua ut in Festis beatæ Mariæ, (seu Offic. B. M. Sabbato.)

In ii. *Vesperis omnia ut in primis.*

Ad Magnificat, Aña.

Beata Dei Genitrix Maria, Virgo perpetua, sacrarium Spiritus Sancti, sola sine exemplo placuisti Domino nostro Jesu Christo.

Et fit commem. Dominicæ occurr.

Die XXI. Octobris.

SS. URSULÆ et Sociar., Virg. et Mart.

ut in fine Breviarii.

Dom. IV. vel ultima Octobris.

In Festo SS. RELIQUIARUM quæ in Ecclesiis asservantur.

Duplex.

Omnia de Communi plurimorum Martyr. præter ea quæ sequuntur.

Oratio.

Auge in nobis, Domine, resurrectionis fidem, qui in Sanctorum tuorum reliquiis mirabilia operaris: et fac nos immortalis gloriæ participes, cujus in eorum cineribus pignora veneramur. Per Dominum.

In I. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Ex Tractatu sancti Joannis Damasceni de Fide orthodoxa.

Lectio iv.

Lib. 4. Cap. 16.

Christus Dominus Sanctorum reliquias velut salutiferos fontes præbuit, ex quibus plurima ad nos beneficia manant, suavissimumque unguentum profluit. Nec vero quisquam huic sermoni fidem detrahat. Nam si aqua in deserto ex aspera et solida rupe, atque ex asini maxilla ad sedandam Sampsonis sitim, Deo ita volente, prosiliit: eritne, cur cuiquam incredibile videatur, ex Martyrum reliquiis suave unguentum scaturire? Minime: certe iis quidem, quibus Dei potentia, honorque, quo Sanctos suos afficit, perspectus et exploratus est; atque illud quidem veteri lege comparatum erat, ut quisquis mortuum contigisset, immundus censeretur. Verum hi in mortuorum numero minime habendi sunt.

℟. Sancti tui Domine.

Lectio v.

Ex quo enim ipsamet vita, ac vitæ Auctor inter mortuos adscriptus est, eos, qui in spe resurrectionis fideque erga eum diem extremum clauserunt, mortuos haudquaquam appellamus. Quomodo enim mortuum corpus miracula edere queat? Per eos dæmones expelluntur, morbi profligantur, ægroti sanantur, cæci prospiciunt, leprosi mundantur, tentationes ac mœrores discutiuntur, ac denique omne donum optimum a Patre luminum, eorum opera ad eos, qui fide minime dubia postulant, descendit. Quid non laboris suscipias, ut patronum quemdam nanciscaris, qui te mortali regi offerat, ac tuo nomine ad eum verba faciat? An non igitur hi honorandi sunt, qui totius humani generis patronos

se profitentur, ac Deo nostra causa supplicant?

℟. Verbera carnificum.

Lectio VI.

HONORANDI certe, et quidem ita, ut in eorum nomine Deo templa exstruamus, dona offeramus, eorum memoriam colamus, atque in ea spiritualiter oblectemur; quo nimirum lætitia nostra iis, a quibus invitamur, congruat; ac non, dum eos colere, et demereri studemus, offendamus potius, et irritemus. Quibus enim rebus Deus colitur, iisdem quoque servi ipsius oblectantur: quibus autem Deus offenditur, iisdem etiam ipsius milites offenduntur. Quocirca in psalmis, et hymnis, et cantibus spiritualibus, et compunctione, et eorum, qui in egestate versantur, commiseratione, quibus obsequiis Deus potissimum conciliatur, Sanctos colamus, statuas ipsis, ac visibles imagines erigamus, immo ipsi virtutibus eorum imitandis hoc consequamur, ut vivæ eorum statuæ, atque imagines simus.

℟. Tamquam aurum.

In III. Nocturno, Homilia in Evang. Descendens Jesus, *de Comm.* ii. *loco.*

Die XXV. Octobris.*

Secunda Die inf. Octav. S. RAPHAELIS Archang. (et ss. Angelorum.)

In I. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

De Sermone S. Gregorii Papæ.

Ex Homilia 34. *in Evang.*

Lectio IV.

QUIA Angelorum nomina interpretando perstrinximus, nunc superest, ut ipsa officiorum vocabula breviter exequamur. Virtutes etenim vocantur illi nimirum Spiritus, per quos signa et miracula frequentius fiunt. Potestates etiam vocantur hi, qui hoc potentius ceteris in suo ordine perceperunt, ut eorum ditioni virtutes adversæ subjectæ sint, quorum potestate refrenantur, ne corda hominum tantum tentare prævaleant, quantum volunt.

Lectio V.

PRINCIPATUS etiam vocantur, qui ipsis quoque bonis Angelorum spiritibus præ-

---

* Lectiones sequentes assignatæ pro Octava S. Raphaelis etiam in Octavis aliorum Angelorum, si qui sunt patroni ecclesiæ, recitari possunt.

sunt, qui subjectis aliis dum quæque sunt agenda disponunt, eis ad explenda divina ministeria principantur. Dominationes autem vocantur, qui etiam potestates principatuum dissimilitudine alta transcendunt. Nam principari, est inter reliquos priorem existere: dominari vero, est etiam subjectos quosque possidere. Throni quoque illa agmina sunt vocata, quibus ad exercendum judicium semper Deus omnipotens præsidet. Unde et per Psalmistam dicitur: Sedes super thronum, qui judicas æquitatem.

Lectio VI.

CHERUBIM quoque plenitudo scientiæ dicitur, et sublimiora illa agmina idcirco Cherubim vocata sunt, quia tanto perfectiori scientia plena sunt, quanto claritatem Dei vicinius contemplantur. Seraphim etiam vocantur illa spirituum sanctorum agmina, quæ ex singulari propinquitate Conditoris sui, incomparabili ardent amore. Seraphim namque ardentes, vel incendentes vocantur. Quorum profecto flamma amor est: quia quo subtilius claritatem divinitatis ejus aspiciunt, eo validius in ejus amore flammescunt.

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 18.

IN illo tempore: Accesserunt discipuli ad Jesum dicentes: Quis, putas, major est in regno cœlorum? Et reliqua.

Homilia S. Joannis Chrysostomi.

Ex variis in Matthæum locis, Homilia 18.

VÆ mundo a scandalis. Mundum istum terrenum locum dicit: neque vero de cœlo et terra intelligere debemus mundum, sed mundum hic intelligamus terrenum; ideo quod dixit Dominus: Regnum meum non est de isto mundo. Si essem de mundo, amaret me mundus. Et dicitur ad Apostolos: Vos non estis de mundo.

Lectio VIII.

VÆ igitur mundo, hoc est terreno loco, a scandalis: necesse enim est, ut veniant scandala: non quia necesse, sed quia mundo necesse, ut veniant. Vi-

dete, quod dicimus, subtile est. Si necesse est, ut veniant scandala, ergo absque culpa est ille, per quem venit scandalum.

Lectio IX.

Sed nos dicimus, scandalum non venit, nisi in terreno mundo. Vis tibi non venire scandalum? Noli esse terrenus. Propterea dico, mundus terrenus scandalum habet, terra ista necesse est, ut habeat scandalum. Noli portare terrenum, sed cœlestem, et scandalum non habebis. Verumtamen væ homini illi, per quem scandalum venit.

Te Deum laudamus.

Die XXVI. Octobris.

Tertia Die inf. Octav. S. RAPHAELIS Archang. (et ss. Angelorum.)

In I. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

De Sermone S. Gregorii Papæ.

Unde supra.

Lectio IV.

Et sunt nonnulli, qui acceptis virtutibus etiam electorum hominum merita transcendunt; cumque et bonis meliores sunt, electis quoque fratribus principantur. Quo ergo isti sortem suam, nisi inter Principatuum numeros acceperunt? Et sunt nonnulli, qui sic in semetipsis cunctis vitiis, omnibusque desideriis dominantur, ut ipso jure munditiæ, dii inter homines vocentur: unde et ad Moysen dicitur: Ecce constitui te Deum Pharaonis. Quo ergo isti, nisi inter numeros Dominationum currunt?

Lectio V.

Et sunt nonnulli, qui dum sibimetipsis vigilanti cura dominantur, dumque se sollicita intentione discutiunt, divino timori semper inhærentes, hoc in munere virtutis accipiunt, ut judicare recte et alios possint. Quid ergo isti, nisi Throni sui Conditoris sunt? Vel quo, nisi ad supernarum sedium numeros adscribuntur? Per quos dum sancta Ecclesia regitur, plerumque de quibusdam suis infirmis actibus etiam electi judicantur. Et sunt nonnulli, qui tanta Dei ac proximi dilectione pleni sunt, ut Cherubim jure nominentur. Quia

enim Cherubim plenitudo scientiæ dicitur, et Paulo dicente didicimus, quia plenitudo legis est caritas: omnes, qui Dei et proximi caritate ceteris amplius pleni sunt, meritorum suorum sortem inter Cherubim numeros perceperunt.

Lectio vi.

Et sunt nonnulli, qui supernæ contemplationis facibus accensi, in solo Conditoris sui desiderio anhelant, nihil jam in hoc mundo cupiunt, solo æternitatis amore pascuntur, terrena quæque abjiciunt, cuncta temporalia mente transcendunt, amant et ardent, atque in ipso suo ardore requiescunt, amando ardent, loquendo et alios accendunt, et quos verbo tangunt, ardere protinus in Dei amore faciunt. Quid ergo istos nisi Seraphim dixerim? quorum cor in igne conversum lucet et urit; quia et mentium oculos ad superna illuminat, et compungendo in fletibus vitiorum rubiginem purgant?

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 18.

In illo tempore: Accesserunt discipuli ad Jesum, dicentes: Quis, putas, major est in regno cœlorum? Et reliqua.

Homilia sancti Ambrosii Episcopi.

Serm. 20. de Sanctis.

Si diligenter audistis Evangelicam lectionem, intelligere potestis, quæ ministris ac sacerdotibus Dei reverentia debeatur: vel qua ipsos clericos invicem humilitatis sedulitate oporteat prævenire. Ait enim Dominus percontantibus discipulis, quis eorum in regno cœlorum major esset futurus, statuto coram omnibus puerulo: Quicumque humiliaverit se sicut puer iste, hic major erit in regno cœlorum. Unde intelligimus, quod humilitate pervenitur ad regnum, simplicitate penetratur ad cœlum. Quisquis ergo cupit divinitatis tenere fastigia, humilitatis ima sectetur.

Lectio viii.

Quod autem ait Evangelica lectio, Qui scandalizaverit unum de pusillis istis, et cetera; pusillos hic non

ætate pueros, sed malitia parvulos dicit, sicut Apostolus ait : Malitia parvuli estote, ut sensibus perfecti sitis. Qui sunt isti nisi clerici idonei, et monachi religiosi, vel laici? Quisquis igitur his irreverens aut contumeliosus exstiterit, hac velut pœna plectetur, ut informi saxo religato illi ad collum præcipitetur in mare. Sed videamus, cur scandalizantibus Christianis ista pœna decreta sit, aut quid sibi velit ipsa sententia : puto enim illam aliquod mysterium continere.

Lectio IX.

QUASI vero non sufficeret in mare homini demergendo saxum qualecumque non magnum aut enorme, sed molæ asinariæ lapis ei religetur ad collum, ut cum perituro homine pereat res usui necessaria. Sed puto, hoc magis esse, quod in Scripturis asini figura populus gentilium nuncupatur, qui clausis oculis circa ignorantiæ molam erroris sui gyro pertrahitur : et in illa cursus directione vestigiis sæpe redeuntibus invitus usui laborat alieno. Hic ergo gentilis populus cum persecutionem Christiano intulerit, hac pœna plectitur, ut cum sua sacrilega mola judicandi sæculi fluctibus demergatur.

Te Deum laudamus.

Die XXVII. Octobris.

Quarta Die inf. Octav. S. RAPHAELIS Archang. (et ss. Angelorum.)

In I. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

De Sermone sancti Gregorii Papæ.

Unde supra.

Lectio IV.

FERTUR vero Dionysius Areopagita, antiquus videlicet et venerabilis Pater, dicere, quod ex minoribus Angelorum agminibus foras ad explendum ministerium vel visibiliter, vel invisibiliter mittuntur : scilicet quia ad humana solatia aut Angeli, aut Archangeli veniunt. Nam superiora illa agmina ab intimis numquam recedunt : quoniam ea, quæ præeminent, usum exterioris ministerii nequaquam habent. Huic autem sensui et illud creditur non inconvenienter opitulari, quod

per Danielem dicitur: Millia millium ministrabant ei, et decies millies centena millia assistebant ei.

Lectio v.

Aliud namque est ministrare, aliud assistere: quia hi administrant Deo, qui ad nos nuntiando exeunt; assistunt vero, qui sic contemplatione intima perfruuntur, ut ad explenda foras opera minime mittantur. Sed hoc quoque de ipsis agminibus quæ mittuntur, certum tenemus: quia et cum ad nos veniunt, sic exterius implent ministerium, ut tamen numquam desint interius per contemplationem. Et mittuntur igitur, et assistunt: quia etsi circumscriptus est Angelicus spiritus, summus tamen Spiritus ipse, qui Deus est, circumscriptus non est. Angeli itaque et missi, et ante ipsum sunt: quia quolibet missi veniant, intra ipsum currunt.

Lectio vi.

Sciendum quoque est, quia plerumque ipsi beatorum spirituum ordines vicinorum sibi ordinum vocabula sortiuntur. Sed idcirco uno eodemque vocabulo communiter non censentur, ut ille ordo vocari privato uniuscujusque rei nomine debeat, qui hanc in munere plenius accepit. Seraphim namque incendium diximus; et tamen ardore Conditoris simul omnes ardent. Cherubim vero plenitudinem scientiæ; et tamen quis ibi aliquid nesciat, ubi ipsum omnes simul fontem scientiæ Deum vident? Quæ ergo ex parte ab omnibus habentur, eis in privato nomine data sunt, qui hæc in munere plenius acceperunt.

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 18.

In illo tempore: Accesserunt discipuli ad Jesum, dicentes: Quis, putas, major est in regno cœlorum? Et reliqua.

Homilia sancti Bernardi Abbatis.

Tom. 1. *in festiv. S. Michaelis, Serm.* 11.

Audistis, fratres, evangelicam lectionem adversus eos, qui pusillos scandalizant, satis terribiliter in-

tonantem. Nemini blanditur Veritas, neminem palpat, nullum seducit, aperte denuntians, quoniam væ homini illi, per quem scandalum venit ; expedit ei, ut suspendatur in collo ejus mola asinaria : et pro suavi jugo, et levi onere Salvatoris, gravi mole terrenæ cupiditatis humeris ejus imposita, demergatur in profundum maris hujus magni, et spatiosi manibus, quod est sine dubio sæculum nequam. Perire siquidem necesse est hominem, qui charitatem non habet, etiam si tradiderit corpus suum ita ut ardeat: et hoc dixerim, fratres, ut in ea charitate, et in unanimitate et pace, in qua statis in Domino, solliciti sitis perseverare, et abundare magis.

Lectio VIII.

Quæ est enim spes nostra, et gaudium nostrum, et corona gloriæ? nonne unitas et unanimitas vestra, in qua gaudeo vos inveniri fraternitatis amatores, et ante omnia mutuam in vobismetipsis charitatem habentes, quod est vinculum perfectionis? In hoc enim cognoscunt omnes, etiam Angeli sancti, quod Christi estis discipuli, si dilectionem habueritis ad invicem. Denique potest hinc quoque fraternæ dilectionis utilitas magnifice commendari: numquid enim Christi gratia diligemur ab Angelis, si de mutuæ dilectionis inopia cognoverint nequaquam ejus nos esse discipulos? Numquid diligemur ab eis propter nos ipsos, id est, spiritualis naturæ similitudinem, si invenimur non diligere humanæ naturæ nostræ consortes? imo vero, si ex eis, quæ inter nos sunt contentionibus, carnales nos magis quam spirituales esse constiterit?

Lectio IX.

Denique numquid Angeli diligent nos propter seipsos, et futuram de nobis civitatis suæ restaurationem, si (quod absit) unum, quo solo uniri, et coædificari eis possumus, defuerit glutinum charitatis? Quomodo sperabunt reædificandos de nobis perpetuos civitatis illius muros, si cognoverint, si viderint, nos non lapides esse vivos, qui possint invicem cohærere, sed magis pulverem, quem projicit ventus a facie terræ, quem unius

verbi flatus in turbinem excitet, et suspicionis cujuslibet levissima aura dispergat? Et hæc quidem dixisse sufficiat, pro eo, quod ait Dominus: Si quis scandalizaverit unum de pusillis istis.

Te Deum laudamus.

Die XXIX. Octobris.

Sexta Die inf. Octav. S. RAPHAELIS Archang. (et ss. Angelorum.)

In I. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurr.

IN II. NOCTURNO.

Sermo sancti Gregorii Papæ.

Unde supra.

Lectio IV.

Sed quid prodest nobis de Angelicis spiritibus ista perstringere, si non studeamus hæc etiam ad nostros profectus congrua consideratione derivare? Quia enim superna illa civitas ex Angelis et hominibus constat, ad quam tantum credimus humanum genus ascendere, quantos illic contigit electos Angelos remansisse, sicut scriptum est: Statuit terminos Gentium secundum numerum Angelorum Dei; debemus et nos aliquid ex illis distinctionibus supernorum civium ad usum nostræ conversationis trahere, nosque ipsos ad incrementa virtutum bonis studiis inflammare.

Lectio V.

Quia enim tanta illuc ascensura creditur multitudo hominum, quanta multitudo remansit Angelorum: superest, ut ipsi quoque homines, qui ad cœlestem patriam redeunt, ex ejus agminibus aliquid illuc revertentes imitentur. Distincte namque conversationes hominum singulorum agminum ordinibus congruunt, et in eorum sortem per conversationis similitudinem deputantur. Nam sunt plerique qui parva capiunt, sed tamen hæc eadem parva pie annuntiare fratribus non desistunt. Isti itaque in Angelorum numerum currunt.

Lectio VI.

Et sunt nonnulli, qui divinæ largitatis munere refecti, secretorum cœlestium summa et capere prævalent, et nuntiare. Quo ergo isti, nisi inter Archangelorum numerum deputantur? Et sunt alii, qui

mira faciunt, signa valenter operantur. Quo ergo isti, nisi ad supernarum Virtutum sortem et numerum congruunt? Et sunt nonnulli, qui etiam de obsessis corporibus malignos spiritus fugant, eosque virtute orationis et vi acceptæ potestatis ejiciunt. Quo itaque isti meritum suum, nisi inter Potestatum cœlestium numerum sortiuntur?

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 18.

In illo tempore: Accesserunt discipuli ad Jesum, dicentes: Quis, putas, major est in regno cœlorum? Et reliqua.

Homilia sancti Bernardi Abbatis.

Tom. 2. in Festo S. Michaelis.

Jam vero quem non moveat quod sequitur in Evangelio: Si oculus tuus scandalizaverit te, erue eum? Numquid enim corporalem hunc oculum monemur eruere, aut unam ex manibus istis, similiter et unum abscindere pedem? Absit a nobis hujusmodi carnalis omnino et nimis ridiculosa cogitatio.

Lectio VIII.

Porro triplex fieri scandalum istud quotidiano nobis nosse licet experimento. Interdum enim est in nobis spiritalis intentionis oculus simplex, et qui gratiæ magis quam noster dicendus sit, sed scandalizat nos oculus noster, et qui vere a nobis est, dum voluntas nostra aliam minus castam importune ingerit intentionem; sed habemus super hoc salubre consilium Salvatoris: Erue eum, inquit, et projice abs te. Hoc autem fiet, si non consentias, si abjicias, si resistas. Simili modo de manu ac pede est intelligendum.

Lectio IX.

Cum autem bonis operibus intentos, ad alia opera trahere voluntas propria conatur, manus nostra est, quæ scandalizat nos: sed abscindi debet, et projici a nobis, ut non ei consentiamus. Sic etiam proficere in sancta conversatione, et ascendere per gradus scalæ, quæ Jacob apparuit, ac juxta quod ait Psalmista, de virtute in virtutem ire desiderantes, sæpius scandalum patimur a pede quodam pusillanimitatis, et

negligentiæ nostræ, qui nimirum descendere magis, ac remissius ire conatur; sed abscindi eum necesse est, ut pes gratiæ, qui stat in directo, currere possit sine offensione, sine scandalo, sine impedimento.

Te Deum laudamus.

Die XXX. Octobris.

Septima Die inf. Octav. S. RAPHAELIS Archang. (et ss. Angelorum.)

In I. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurr.

IN II. NOCTURNO.

Sermo sancti Bernardi Abbatis.

Lectio IV.

In Festiv. S. Michaelis.

DIGNUM est, ut gloriam Angelorum non capientes, tanto magis amplectamur misericordiam, qua nimirum constat nihilominus abundare domesticos Dei, cœli cives, principes paradisi. Testatur enim Apostolus, qui raptus ad tertium cœlum, beatæ illi curiæ meruit interesse, atque ejus nosse secreta, quoniam omnes administratorii sunt spiritus, missi in ministerium propter eos, qui hereditatem capiunt salutis. Neque id cuiquam incredibile videatur, quandoquidem ipse quoque Creator, et Rex Angelorum venit non ministrari, sed ministrare, et animam suam dare pro multis.

Lectio V.

MINISTRANT Angeli, sed de alieno, offerentes Deo bona opera, non sua, sed nostra, et nobis ejus gratiam referentes. Unde et Scriptura dicit: Quoniam ascendit fumus aromatum in conspectu Domini de manu Angelorum: sollicite præmisit, data ei fuisse incensa multa. Nostros enim sudores, non suos, nostras, non suas lacrymas offerunt Deo; nobis quoque ejus munera referunt, non sua. Non sic minister ille sublimior cunctis, sed humilior universis, qui semetipsum obtulit sacrificium laudis, qui Patri offerens animam suam, nobis ministrat usque hodie carnem suam.

Lectio VI.

HUJUS itaque tanti ministri gratia, nihil mirum, si dignanter nobis, imo et libenter Angeli sancti mini-

strent. Ipsi enim amant nos, quia nos amavit Christus. Dicitur certe vulgari proverbio: Qui me amat, amat et canem meum. Nos vero, o beati Angeli, catelli sumus Domini illius, quem tanto affectu diligitis. Catelli, inquam, cupientes saturari de micis, quæ cadunt de mensis dominorum nostrorum, qui estis vos. Et hæc dixerim, fratres, ut ampliorem de cetero erga beatos Angelos fiduciam habeatis, ac proinde familiarius in omni necessitate vestra illorum invocetis auxilia; sed et digne in eorum præsentia conversari, et magis ac magis eorum vobis conciliare gratiam, captare benevolentiam, exorare clementiam studeatis.

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 18.

In illo tempore: Accesserunt discipuli ad Jesum, dicentes: Quis, putas, major est in regno cœlorum? Et reliqua.

Homilia sancti Joannis Chrysostomi.

Ex Homilia 59.

Curiose, inquit, scrutamini vos, quis vestrum major sit, et de primatus honore contenditis. Ego autem, si quis humiliorem se ceteris non effecerit, ipso ingressu cœlesti omnino indignum assero. Recte autem ante oculos monstratione parvuli totam rem posuit, ipso aspectu eos convertens, ac persuadens, ut absque simulatione aliqua humilitatem amplectantur.

Lectio VIII.

Parvuli autem non invidere, nec inanem expectare gloriam, nec primatus desiderare dignitatem noverunt: sed maxime hanc virtutem possident, puram dico simplicitatem, et humilitatem. Non ergo fortitudine tantum, ac prudentia, sed humilitatis quoque virtute, et simplicitate nobis opus est; quæ si non adest, salus nostra certe claudicat.

Lectio IX.

Parvulum autem ætate, et quidem, mea sententia, valde parvulum, qui ab omnibus esset passionibus liber, in medio statuit. Illa enim ætas omni arrogan-

tia, omni gloriæ inanis furore, omni livoris insania, omni contentionis cupiditate, ceterisque hujusmodi affectibus immunis est. Cumque præcipuis muniatur virtutibus, simplicitatis scilicet ac humilitatis, de nulla istarum superbit, ita duplici philosophia ornatur.

Te Deum laudamus.

Die XXXI. Octobris.

In Octava S. RAPHAELIS Archang. (et ss. Angelorum.)

Duplex.

In I. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Sermo sancti Bernardi Abbatis.

Sermo 1. *in festo S. Michaelis.*

Lectio IV.

ANGELORUM hodie memoria celebratur; et exigitis debitum pro tanta solemnitate sermonem. Credimus sane, et indubitata fide tenemus, divina eos præsentia et visione beatos sine fine lætari in bonis Domini. Attamen, si multum est ad nos loqui de ea claritate et gloria, qua in semetipsis, imo in Deo suo Angeli sancti nostris omnino supereminent cordibus: de ea loquamur, quam nobis exhibent, gratia et caritate. Neque id cuiquam incredibile videatur; quandoquidem ipse quoque Creator et Rex Angelorum venit non ministrari, sed ministrare, et animam suam dare pro multis.

Lectio V.

HUJUS itaque tanti ministri gratia nihil mirum, si dignanter nobis, imo et libenter Angeli sancti ministrent. Ipsi enim amant nos, quia nos Christus amavit. Et hæc dixerim, fratres, ut ampliorem de cetero erga beatos Angelos fiduciam habeatis, ac proinde familiarius in omni necessitate vestra eorum invocetis auxilia: sed et dignius in eorum præsentia conversari, et magis ac magis eorum vobis conciliare gratiam, captare benevolentiam, exorare clementiam studeatis.

Lectio VI.

CAVENDA nobis eorum offensa, et in his maxime exercendum, quibus eos novimus oblectari. Sunt enim plurima, quæ eis pla-

cent, et quæ in nobis invenire delectat : ut est sobrietas, castitas, paupertas voluntaria, crebri in cœlum gemitus, et orationes cum lacrymis et cordis intentione. Attamen super omnia hæc unitatem et pacem a nobis exigunt Angeli pacis. Quidni maxime delectentur in his, quæ formam quamdam civitatis suæ repræsentant in nobis, ut mirentur Jerusalem novam in terra ?

IN III. NOCTURNO

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 18.

In illo tempore : Accesserunt discipuli ad Jesum, dicentes : Quis, putas, major est in regno cœlorum ? Et reliqua.

Homilia S. Joannis Chrysostomi.

Ex Homil. 60. in Matthæum.

Videte, ne contemnatis unum de parvulis istis. Parvulos hic non ætate, sed multorum æstimatione appellavit : pauperes, inquam, ignotos, ceterosque hujusmodi, quos multi contemnunt, qui revera parvuli non sunt, cum Creatoris omnium amici sint, quos ipse multo magis venerabiliores facit, dicens : Quia Angeli eorum semper vident faciem Patris mei, qui in cœlis est.

Lectio VIII.

Hinc manifestum est, quia omnes sancti Angelos habent. Apostolus etiam ait de muliere, quoniam velamen debeat habere in capite propter Angelos ; et Moyses : Statuit fines Gentium secundum numerum Angelorum Dei. Hic vero non de Angelis simpliciter dicitur, sed de Angelis excellentibus atque supremis. Nihil enim aliud designatur, cum dicit : Faciem Patris mei aspiciunt, quam summa fiducia eorum, et honor præcipuus.

Lectio IX.

Vides, quot quibusque rationibus ad modestiam, et ad curam tenuiorum fratrum nos revocat ? Infantem in medio statuit, et dixit : Efficiamini sicut parvuli : et quicumque talem susceperit parvulum, me suscipiet : et quicumque hunc scandalizaverit, extrema luet supplicia : et scandalizantes homines, etiam si loco manuum atque oculorum nobis essent,

abscindere jussit ; Angelorum quoque auctoritate, qui hos tenues fratres tutantur, ut eos veneremur, impellit.

Te Deum laudamus.

Die XXXI. Octobris.

S. WOLFGANGI, Episc. Ratisbonensis,

ut in fine Breviarii.

Die XIV. Novembris.

S. STANISLAI a Kostka, Confessoris.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. præter seq.

In Hymno, Iste Confessor, *mutat. tertius versus.*

Oratio.

Deus, qui inter cætera sapientiæ tuæ miracula etiam in tenera ætate maturæ sanctitatis gratiam contulisti ; da, quæsumus ; ut, beati Stanislai exemplo, tempus instanter operando redimentes, in æternam ingredi requiem festinemus. Per Dominum.

In I. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente. Si dicendæ sint propriæ, Justus si morte, i. *loco.*

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Stanislaus, Senatoria Kostkarum gente ortus in Polonia, quam olim esset militiam secuturus, nomen Jesu prænuntiavit, parituræ matris gremio divinitus inscriptum. Virginitatem adhuc puer ita coluit, ut paterna in mensa si quid minus pudice dictum audisset, præ horrore exanimis corrueret. Ad Viennense in Austria seminarium studiorum causa missus, non minus exemplo sodalibus, quam venerationi fuit. Coactus inde in lutherani hospitis ædes migrare, ibique a Paulo fratre ad liberiorem vitam omni etiam asperitatum genere incitatus, domesticum bellum toto biennio constantissime sustinuit : ad æterna se, non ad caduca natum affirmans. Itaque unicum illi erat rerum cœlestium desiderium, perpetua cum Deo consuetudo, cultus Deiparæ adeo tener, ut Matrem suavissime appellaret.

℟. Honestum.

Lectio v.

Quotidianæ fratris vexationi crebra ipse jejunia, flagella, aliosque insontis corpusculi cruciatus adjiciens, lethalem in morbum incidit. Quo ingravescente, cum dæmonem, horren-

di canis specie insilientem, signo crucis ter fugasset, sacrum Viaticum, quod in hæretica domo decumbens frustra ab hominibus petebat, ab Angelis accepit. Mox ad pueri Jesu complexum a beatissima ejus Matre comiter admissus, ac Societati jussus nomen dare subito convaluit. Sed cum aditum ad illam patris timor in Germania præcluderet, peregrini habitu solus, pedes, mendicus fugam arripuit, certus non sistere, nisi voti compos fiat. Iter non uno Dei beneficio prosperum fuit. Nam præter alia, Pauli profugum fratrem jam assequentis equi, immisso divinitus torpore, constiterunt. Et Stanislaus Angelorum pane iterum angelico ministerio refectus, post duodecies centena passuum millia, tandem Romæ in Societatem Jesu a sancto Francisco Borgia, generali Præposito meruit cooptari.

℟. Amavit.

Lectio vi.

Tyronis emeriti virtutes in religiosæ vitæ palæstra splendidius eluxere: charitas præsertim erga Deum, in quem assidue alienata a sensibus mente rapiebatur. Inde illi facies semper accensa, nonnunquam radians ; perennes lacrymæ ; ardor pectoris tantus, ut media quoque hieme foret ingesta identidem gelida temperandus. Itaque amore verius, quam febri, æstuans, die assumptæ in cœlum Virgini sacro ad ejus triumphalem pompam propius, ut optaverat, spectandam, ab ipsa, beatarum Virginum choro stipata, vocatus est ex Quirinali domo probationis, anno innocentis vitæ decimo octavo, operum plenior quam dierum. Multis post obitum miraculis in sua præsertim Polonia enituit: cujus armis contra formidabiles Turcarum exercitus spectabilis e cœlo affuit non semel ; et civitates alias peste, alias incendio liberavit. Quamobrem Clemens Decimus eum inter primarios totius regni Patronos constituit: Benedictus vero Decimus tertius (quod a Clemente Undecimo jam pridem fuerat decretum) in Sanctorum numerum retulit.

℟. Iste homo.

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 19.

In illo tempore: Oblati sunt Jesu parvuli, ut manus eis imponeret. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi.

In Psalmum 118.

Quid parvulus, nisi humilis? Hæc sunt mirabilia testimonia tua, Domine, quæ scrutata est anima parvuli hujus; et ideo invenit, quia humiliatus est, et parvulus factus est. Quis enim facit mandata tua, sicut facienda sunt, id est, ex fide, quæ per dilectionem Dei operatur, nisi ejus in corde per Spiritum sanctum ipsa dilectio diffundatur? Hoc etiam iste parvulus confitetur: Os meum, inquit, aperui, et attraxi spiritum, quia mandata tua desiderabam. Quid desiderabat, nisi facere mandata divina? Sed non erat, unde faceret infirmus fortia, et parvulus magna. Aperuit os, confitens quod per se ipse non faceret, et attraxit unde faceret.

℟. Iste est qui ante.

Lectio viii.

Junior sum ego, inquit, et contemptus: justificationes tuas non sum oblitus. Non sicut inimici mei, qui obliti sunt verborum tuorum. Videtur autem minor ætate non oblitus justificationes Dei, dolere pro inimicis suis ætate majoribus, qui obliti sunt. Nam quid est: Junior ego non sum oblitus, nisi illi majores obliti sunt? Sed contemptum se dicit hic junior: ideo factus est major; quia ignobilia et contemptibilia mundi elegit Deus, et ea, quæ non sunt, tamquam sint, ut ea, quæ sunt, evacuentur. Et ecce sunt novissimi, qui erant primi, et primi, qui erant novissimi.

℟. Sint lumbi.

Lectio ix.

Iste autem junior non est oblitus, quia non suam voluit habere justitiam, sed Dei; de qua etiam nunc dicit: Justitia tua, justitia in æternum. Propter hanc passus est persecutionem junior a majore, ut diceret junior quod sequitur: Tribulatio et necessitas invenerunt me; mandata tua meditatio mea est. Sæviant, persequantur, dum tamen mandata Dei non relinquantur, et

ex ipsis mandatis etiam qui sæviunt, diligantur. Intellectum da mihi, et vivam. Intellectum poscit iste junior; quem si non haberet, non super seniores intelligeret. Sed eum poscit in tribulatione et necessitate, quo intelligat quam sit contemnendum, quod ei possunt auferre persequentes inimici, a quibus se dicit esse contemptum.

Te Deum laudamus.

Die XVIII. Novembris.

In Festo Dedicationis BASILICARUM SS. App. Petri et Pauli.

Lectio v.

ILLUC Constantinus Magnus Imperator octavo die post susceptum baptismum venit, depositoque diademate, et humi jacens vim lacrymarum profudit: mox sumpto ligone ac bidente, terram eruit, indeque duodecim terræ cophinis, honoris causa duodecim Apostolorum, ablatis, ac loco Basilicæ Principis Apostolorum designato, Ecclesiam ædificavit. Quam Sanctus Silvester Papa decimo quarto Kalendas Decembris eo modo quo Lateranensem Ecclesiam quinto Idus Novembris consecraverat, dedicavit, et in ea altare lapideum chrismate delibutum erexit: atque ex eo tempore sancivit, ne deinceps altaria nisi ex lapide fierent. Idem beatus Silvester basilicam sancti Pauli Apostoli, in via Ostiensi, ab eodem Constantino Imperatore magnificentissime ædificatam dedicavit. Quas Basilicas idem Imperator multis prædiis attributis locupletavit, ac muneribus amplissimis exornavit.

Lectio vi.

PORRO Vaticanam Basilicam vetustate jampridem collabentem, ac propterea multorum Pontificum pietate latius ac magnificentius a fundamentis erectam Urbanus Octavus hac eadem recurrente die anni millesimi sexcentesimi vigesimi sexti solemni ritu consecravit. Basilicam vero Ostiensem quum dira incendii vis anno millesimo octingentesimo vigesimo tertio penitus consumpsisset, indefessa quatuor Pontificum cura splendidius quam ante erectam, et ab interitu veluti vindicatam Pius Nonus, au-

spicatissimam nactus occasionem, qua Dogma de Immaculata Beatæ Mariæ Virginis Conceptione nuper ab ipso proclamatum, ingentem Cardinalium et Episcoporum numerum ex dissitis etiam Catholici Orbis regionibus Romam attraxerat, die decima Decembris anni millesimi octingentesimi quinquagesimi quarti, tanta circumdatus Purpuratorum Patrum, et Antistitum corona solemniter dedicavit, ejusque celebritatis memoriam hac die recolendam decrevit.

Die XXVI. Novembris.

S. SILVESTRI, Abbatis.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. præter sequentia.

Oratio.

Intercessio nos, quæsumus, Domine, beati Silvestri Abbatis commendet; ut quod nostris meritis non valemus, ejus patrocinio assequamur. Per Dominum.

In I Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio IV.

Silvester, Auximi in Piceno nobili genere ortus, statim puerilem ætatem litteris ac bonis moribus mirifice exornavit. Adolescens Bononiam ad studia jurisprudentiæ missus a patre, cum sacris litteris a Deo monitus dedisset operam, parentis incurrit indignationem, quam æquo animo toto decennio pertulit. Ob egregiam ejus virtutem a canonicis cathedralis Auximanæ Ecclesiæ socius honoris electus est; in quo munere populo orationibus, exemplo et concionibus opem tulit.

℞. Honestum.

Lectio V.

Inter funus nobilis cujusdam defuncti, in aperto tumulo formosi viri suique propinqui deforme cadaver conspiciens: Ego, inquit, sum, quod hic fuit; quod hic est, ego ero. Et mox, peracto funere, illa sibi Domini occurrente sententia: Qui vult venire post me, abneget semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me, in solitudinem majoris perfectionis studio secessit, ibi-

que vigiliis, orationibus, jejuniisque deditus, crudas tantum herbas in cibum sæpius adhibuit. Ut autem magis lateret homines, varias mutavit sedes ; ac demum pervenit ad montem Fanum, locum quamvis prope Fabrianum, eo tamen tempore desertum, ibique in honorem sanctissimi patris Benedicti templum erexit, congregationisque Silvestrinorum fundamenta jecit, sub regula et habitu in visione sibi ab eodem Sancto ostensis.

℟. Amavit.

Lectio vi.

At invidens satanas variis terroribus illius monachos turbare nitebatur, noctu monasterii januas hostiliter invadens. Sed vir Dei hostis impetum ita repressit, ut monachi in sancto Instituto magis confirmarentur, ac Patris sanctitatem agnoscerent. Spiritu prophetiæ, aliisque donis enituit. Quæ ut semper profunda humilitate conservavit, ita contra se dæmonis invidiam concitavit, a quo præceps actus per scalas oratorii, et prope interimendus, præsentissimo Virginis beneficio incolumitati redditus est. Quod beneficium perpetua et singulari in illam pietate commendavit ad ultimum usque vitæ spiritum, quem fere nonagenarius, sanctitate et miraculis clarus, Deo reddidit, anno salutis millesimo ducentesimo sexagesimo primo, sexto Kalendas Decembris.

℟. Iste homo.

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 19.

In illo tempore : Dixit Petrus ad Jesum : Ecce nos reliquimus omnia, et secuti sumus te ; quid ergo erit nobis ? Et reliqua.

De Homilia venerabilis Bedæ Presbyteri.

In natali S. Benedicti.

Duo sunt ordines electorum in judicio futuri : unus judicantium cum Domino, de quibus hoc loco memorat, qui reliquerunt omnia, et secuti sunt illum : alius judicandorum a Domino, qui non quidem omnia sua pariter reliquerunt, sed de his tamen quæ habebant quotidianas dare eleemosynas Christi pauperibus curabant ; unde et

audituri sunt in judicio: Venite, benedicti Patris mei, possidete præparatum vobis regnum a constitutione mundi. Esurivi enim, et dedistis mihi manducare: sitivi, et dedistis mihi bibere.

℟. Iste est.

Lectio VIII.

SED et reproborum duos ibi futuros ordines, Domino narrante, comperimus: unum eorum qui fidei christianæ mysteriis initiati, opera fidei exercere contemnunt, quibus in judicio testatur: Discedite a me, maledicti, in ignem æternum, qui præparatus est diabolo et angelis ejus: esurivi enim, et non dedistis mihi manducare: alterum eorum qui fidem et mysteria Christi vel numquam suscepere, vel susceptam per apostasiam deseruere: de quibus dicit: Qui autem non credit, jam judicatus est, quia non credit in nomine unigeniti Filii Dei.

℟. Sint lumbi.

Lectio ix. *de S. Petro, cujus Commem. in Laud. Si autem transferatur, dicitur Lect. seq.*

Lectio IX.

VERUM his cum timore et pavore debito paulisper commemoratis, ad lætissima potius Domini et Salvatoris nostri promissa convertamus auditum. Videamus quæ tantæ gratia pietatis, non æternæ tantummodo vitæ præmia suis sequacibus, sed et præsentis munera pollicetur eximia. Et omnis, inquit, qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros, propter nomen meum, centuplum accipiet, et vitam æternam possidebit. Qui enim terrenis affectibus sive possesionibus pro Christi discipulatu renuntiaverit, quo plus in ejus amorem profecerit, eo plures inveniet, qui se interno suscipere affectu, et suis gaudeant sustentare substantiis.

Te Deum laudamus.

Die VIII. Decembris.

IN FESTO

IMMACULATÆ CONCEPTIONIS B. MARIÆ VIRGINIS.

Duplex I. Classis cum Octava.

Ex indulto SS. DD. Pii Papæ IX.

Ad Vesperas, Añæ et Capit. de Laud. Psalmi ut in Festis B. M. V. (seu Offic. parv.)

Hymnus, Ave maris stella, (*ibid.*)

V. Immaculata Conceptio (est hodie) sanctæ Mariæ Virginis. ℟. Cujus vita inclyta cunctas illustrat ecclesias.

Ad Magnificat, Aña.

Beata Dei genitrix Maria, Virgo perpetua, templum Domini, sacrarium Spiritus sancti, sola sine exemplo placuisti Domino nostro Jesu Christo. Alleluia.

Oratio ut ad Laudes.

AD MATUTINUM.

Invitat. Immaculatam Conceptionem Virginis Mariæ celebremus: * Christum ejus Filium adoremus Dominum. *Ps.* Venite exultemus.

Hymnus. Quem terra, pontus, sidera, *ut in Festis B. M.* (*seu Offic. parv.*)

IN I. NOCTURNO.

Aña. Multæ filiæ congregaverunt divitias, tu supergressa es universas. *Ps.* (*ibid.*)

Aña. Manus Domini confortavit te, et ideo eris benedicta in æternum.

Aña. Noli metuere, non morieris, non enim pro te, sed pro omnibus hæc lex constituta est.

V. Deus præcinxit me virtute. ℟. Et posuit immaculatam viam meam.

Lectiones ut in Breviario in eodem festo.

℟. i. Quæ est ista quæ ascendit sicut aurora consurgens, * Pulchra ut luna, electa ut sol? *V.* Quasi arcus refulgens inter nebulas, et quasi flos rosarum in diebus vernis. Pulchra ut luna.

℟. ii. Vidi speciosam sicut columbam ascendentem desuper rivos aquarum, * Cujus inæstimabilis odor erat nimis in vestimentis ejus. *V.* Quæ est ista quæ ascendit de deserto, deliciis affluens, innixa super dilectum suum? Cujus.

℟. iii. Congratulamini mihi omnes qui diligitis Dominum. * Quia cum essem parvula placui Altissimo. *V.* Fecit mihi magna qui potens est, et sanctum nomen ejus. Quia. Gloria Patri. Quia.

IN II. NOCTURNO.

Aña. Eripuit me de inimicis meis fortissimis; et factus est Dominus protector meus.

Aña. Sanctificavit tabernaculum suum Altissimus.

Aña. Fundatur mons Sion exultatione universæ terræ, latera aquilonis, civitas regis magni.

V. In hoc cognovi quoniam voluisti me.

℟. Quoniam non gaudebit inimicus meus super me.

Lectiones ut in Breviario in eodem festo.

℟. iv. Fundamenta ejus in montibus sanctis : * Diligit Dominus portas Sion super omnia tabernacula Jacob. *V.* Gloriosa dicta sunt de te, civitas Dei. Diligit.

℟. v. Nihil inquinatum in eam incurrit : * Candor est lucis æternæ, speculum sine macula. *V.* Hortus conclusus soror mea sponsa, hortus conclusus, fons signatus. Candor est lucis.

℟. vi. Beatam me dicent omnes generationes, * Quia ancillam humilem respexit Deus. *V.* Ornatam monilibus filiam Jerusalem Dominus concupivit. Quia ancillam. Gloria Patri. Quia ancillam.

IN III. NOCTURNO.

Aña. Ave gratia plena, Dominus tecum.

Aña. Venite, et videte, et narrabo quanta fecit Deus animæ meæ.

Aña. A dextris est mihi Dominus ne commovear : propter hoc dilatatum est cor meum.

V. Elegit eam Deus et præelegit eam.

℟. In tabernaculo suo habitare facit eam.

Homilia ut in Breviario in eodem festo.

℟. vii. Signum magnum apparuit in cœlo, mulier amicta sole, et luna sub pedibus ejus, * Et in capite ejus corona stellarum duodecim. *V.* Filia Sion tota formosa et suavis est. Et in capite ejus.

℟. viii. Benedixit te Dominus in virtute sua, * Quia per te ad nihilum redegit inimicos nostros. *V.* Hodie nomen tuum ita magnificavit Dominus, ut non recedat laus tua de ore hominum. Quia per te. Gloria Patri. Quia per te.

AD LAUDES,

Et per Horas.

Aña. Sicut lilium inter spinas, sic amica mea inter filias. *Psalm.* Dominus regnavit, *cum reliq. de Dom.*

Aña. Dilectus meus mihi et ego illi, qui pascitur inter lilia.

Aña. Tota pulchra es,

amica mea, et macula non est in te.

Aña. Benedicta es tu, filia, a Domino Deo excelso præ omnibus mulieribus super terram.

Aña. Tu gloria Jerusalem, tu lætitia Israel, tu honorificentia populi nostri.

Capitulum. Prov. 8.

Dominus possedit me in initio viarum suarum, antequam quidquam faceret a principio. Ab æterno ordinata sum, et ex antiquis antequam terra fieret. Nondum erant abyssi, et ego jam concepta eram.

Hymnus. O gloriosa Virginum, *ut in Fest. B. M.* (*seu Offic. parv.*)

V. Immaculata Conceptio (est hodie) sanctæ Mariæ Virginis. ℟. Cujus vita inclyta cunctas illustrat Ecclesias.

Ad Benedictus, Aña.

Ait Dominus Deus ad serpentem: Inimicitias ponam inter te et mulierem, et semen tuum et semen illius: ipsa conteret caput tuum. Alleluia.

Oratio.

Deus, qui per immaculatam Virginis Conceptionem dignum Filio tuo habitaculum præparasti: ejus nobis intercessione concede, ut cor et corpus nostrum immaculatum tibi, qui eam ab omni labe præservasti, fideliter custodiamus. Per eumdem Dominum.

Ad Primam in ℟. *br. V.* Qui natus es de Maria Virgine.

Ad Tertiam.

Aña. Dilectus meus.

Capit. ut ad Laudes.

℟. *br.* Deus * Præcinxit me virtute. Deus. *V.* Et posuit immaculatam viam meam. Præcinxit. Gloria Patri. Deus. *V.* In hoc cognovi quoniam voluisti me. ℟. Quoniam non gaudebit inimicus meus super me.

Ad Sextam.

Aña. Tota pulchra es.

Capitul. Ezech. 44.

Porta hæc clausa erit, non aperietur, et vir non intrabit per eam, quoniam Dominus Deus Israel ingressus est per eam: eritque clausa Principi. Princeps ipse sedebit in ea.

℟. *br.* In hoc cognovi * Quoniam voluisti me. In hoc. *V.* Quoniam non gaudebit inimicus meus super

me. Quoniam. Gloria Patri. In hoc. ℣. Elegit eam Deus et præelegit eam. ℟. In tabernaculo suo habitare facit eam.

Ad Nonam.

Aña. Tu gloria.

Capitulum. Prov. 8.

Beatus homo qui audit me, et qui vigilat ad fores meas quotidie, et observat ad postes ostii mei. Qui me invenerit, inveniet vitam, et hauriet salutem a Domino.

℟. *br.* Elegit eam Deus, * Et præelegit eam. Elegit. ℣. In tabernaculo suo habitare facit eam. Et præelegit. Gloria Patri. Elegit. ℣. Diffusa est gratia in labiis tuis. ℟. Propterea benedixit te Deus in æternum.

In II. Vesperis omnia ut in primis.

Ad Magnificat, **Aña.**

Conceptio tua Dei genitrix Virgo, gaudium annuntiavit universo mundo: ex te enim ortus sol justitiæ Christus Deus noster, qui solvens maledictionem, dedit benedictionem, et confundens mortem, donavit nobis vitam sempiternam. Alleluia.

Die IX. Decembris.

Secunda Die infra Octavam CONCEPTIONIS B. M. V.

Semiduplex.

(Et per annum mensibus Januario et Februario.)

In I. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Sermo sancti Epiphanii Episcopi.

Lectio IV.

Orat. de Laud. S. Mariæ Deiparæ.

Quid dicam? et quid proloquar? Quo pacto beatam prædicabo gloriæ radicem? Solo enim Deo excepto, cunctis superior existit, natura formosior est ipsis Cherubim, Seraphim, et omni exercitu angelico, cui prædicandæ cœlestis ac terrena lingua minime sufficit, imo vero nec Angelorum. Etenim ipsi quidem hymnum, laudem, honorem protulerunt. Lætabantur vero Angeli, tamquam ipsi dumtaxat Deum haberent; quibus sanctissima Virgo superior facta, Deum habitantem in cœlis concepit in terra, ut hac ratione exercitus Angelorum traheret in terram, et versaretur cum hominibus. Ipsa enim est cœli et terræ mediatrix, quæ unionem naturaliter peregit.

℟. Fundamenta ejus.

Lectio v.

O beata Virgo, columba pura et sponsa cœlestis Maria, cœlum, templum et thronus divinitatis, quæ coruscantem in cœlo et in terra solem habes Christum ; nubes lucida quæ fulgur de cœlo lucidissimum ad illuminandum mundum deduxisti Christum. Nubes cœlestis, quæ tonitruum Spiritus sancti in se ipsa reconditum deduxit in mundum, et imbrem Spiritus sancti in universam terram, ad producendum fidei fructum, cum impetu demisit. Ave gratia plena, porta cœlorum, de qua Propheta vaticinatus est his verbis : Ecce porta clausa, et nullus ingredietur per eam ; nec egredietur, præterquam Dominus Deus solus : et erit porta clausa duci, quia dux ipse vocabitur et in ipsum sperabunt omnes gentes. De hac porta etiam in Canticis Propheta in decursu orationis plane et aperte proloquitur, inclamans : Hortus conclusus soror mea sponsa, hortus conclusus, fons signatus.

℟. Nihil inquinatum.

Lectio vi.

Angeli accusabant Evam, nunc vero Mariam gloria prosequuntur, quæ mulierum infirmitatem vere gloriosam reddidit ; quæ lapsam Evam erexit, et Adamum e paradiso dejectum in cœlos misit ; quæ paradisum clausum aperuit, et per latronem rursum Adamum complantavit. Per te enim, o Virgo, medius obstructionis paries inimicitias dissolvit ; per te pax cœlestis donata est mundo; per te homines facti sunt Angeli ; per te homines appellati sunt amici, servi, et filii Dei ; per te homines meruerunt esse conservi Angelorum, et cum eis familiariter conversari ; per te notitia cœlestis a terra transmittitur in cœlos ; per te homines fiduciam habent in cœlo erga Altissimum ; per te Crux resplenduit per universam terram, in qua quidem cruce pependit filius tuus Christus Deus noster ; per te mors conculcatur, et spoliatur infernus.

℟. Beatam me.

In III. Nocturno, Homilia S. Hieronymi ut in Breviario hac die.

Die X. Decembris.

Tertia Die infra Octavam IMM. CONCEPTIONIS B. M. V.

Semiduplex.

(Et per annum mensibus Martio et Aprili.)

In I. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Sermo sancti Thomæ Archiepiscopi Valentini.

Lectio IV.

In Concept. B. M. V.

NON est facta in pondere et mensura Virgo. Omnibus dedit, omnia replevit. Et quemadmodum sol justitiæ Christus Deus noster oriri facit lumen suum super bonos et malos: sic lumen indeficiens Virgo sacratissima, radios evibrans misericordiæ suæ, omnibus indifferenter sese exorabilem, omnibus clementissimam præbet, omnium denique necessitates amplissimo quodam miseratur affectu. Omnibus omnia facta est; sapientibus et insipientibus copiosissima charitate debitricem se fecit; omnibus misericordiæ sinum aperuit, ut de plenitudine ejus accipiant universi, captivus redemptionem, æger curationem, tristis consolationem, peccator veniam, justus gratiam, Angelus lætitiam, denique tota Trinitas gloriam, Filii persona carnis humanæ substantiam.

℟. Fundamenta.

Lectio V.

O LAMPAS lucidissima, quantos lætificasti, quando divino splendore illustrata in utero matris immaculata apparuisti! Conceptio tua, Dei genitrix Virgo, gaudium annuntiavit universo mundo. Merito epithalamii præcentor ille a longe in ortu tuo, te intuitus, Quæ, inquit, est ista quæ progreditur quasi aurora consurgens, pulchra ut luna, electa ut sol, terribilis ut castrorum acies ordinata? Sicut aurora valde rutilans in mundum prodiisti, o Maria, quando veri solis fulgore adumbrata in conceptione tua immaculata fuisti. Ipse enim sol justitiæ de te processurus, ortum tuum quadam matutina irradiatione præveniens, in te suæ lucis radios copiosissime transfudit, quibus potestates tenebrarum, quas Eva produxerat, in fugam convertisti.

℟. Nihil inquinatum.

Lectio VI.

Tu pulchra ut luna diceris, eique non immerito compararis; illa enim omnium astrorum sola, soli simillima, comparatione et candore venusta, inter millia astrorum Deo assistentium, omnigena puritate in cœlo gloriosa præfulges. Tu ergo pulchra es ut luna, imo et pulchrior luna, quia tota pulchra es, et maculæ neque originalis neque actualis umbra non est in te. Tu electa es, ut sol. Ille, inquam, sol, solis conditor, ille electus est ex millibus virorum; tu electa ex millibus feminarum. Tu terribilis ut castrorum acies ordinata. An non horruerunt principes tenebrarum, quando viderunt præter morem immaculate conceptam, armatura omni fortiore instructam, contra se procedere feminam? Quin et in animatione tua acies validas spiritualium virtutum, et innumerabilium beatorum spirituum militiam delegatam fuisse nullatenus ambigimus; utpote qui custodirent lectulum Salomonis purissimum, ne præparatum æterno regi hospitium alienus hospes invaderet.

℟. Beatam.

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 1.

Liber generationis Jesu Christi filii David, filii Abraham: Abraham genuit Isaac: Isaac autem genuit Jacob. Et reliqua.

Homilia sancti Ambrosii Episcopi.

Expos. Evangel. secundum Luc. Cap. 3.

Ideo istos duos generis auctores Evangelista delegit: unum qui promissum accepit de congregatione populorum: alterum, qui de generatione Christi oraculum consecutus est. Et ideo licet ordine sit successionis posterior, prior tamen quam Abraham in Domini generatione describitur; quia plus est promissum accepisse de Christo, quam de Ecclesia; quoniam Ecclesia ipsa per Christum. Ergo unus princeps generis secundum carnem, alter princeps generis secundum spiritum: alter secundum seminis gratiam, alter secundum po-

pulorum fidem; potior enim qui salvat eo qui salvatur. Et ideo David filius dicitur: Liber generationis Jesu Christi filii David. Ejus enim primo loco debuit filius dici, cui dari filius est promissus; licet Apostolus etiam Abrahæ Christum dicat esse promissum. Abrahæ enim dictæ sunt promissiones, et semini ejus. Non dicit: et seminibus; tanquam in multis, sed sicut in uno: et semini tuo: qui est Chistus: ut alteri proprietas generationis, principatus alteri deferatur.

℟. Signum.

Lectio VIII.

Illi delatum est, ut Jesus ejus filius diceretur: huic quasi principi, familiæ gentiumque prærogativa servatur; ut ab Abraham generationis dominicæ manaret exordium. Qui enim fidei auctor est, ipsum asserere Scriptura quoque debuit divinæ generationis auctorem. Unde et Lucas ad Deum putavit originem ejus esse referendam; quod verus Christi generator Deus sit, vel secundum veram generationem pater, vel secundum lavacri regenerationem mystici muneris auctor. Et ideo non a primo generationem ejus cœpit describere; sed posteaquam baptismum ejus explicuit, auctorem omnium Deum per baptismum cupiens demonstrare, Christum quoque a Deo ordine manasse successionis asseruit: universa contexens, ut et secundum naturam, et secundum gratiam, et secundum carnem Dei filium demonstraret.

℟. Benedixit.

Lectio IX.

Quod vero per Salomonem Matthæus generationem derivandam putavit, Lucas vero per Nathan: alter regalem, alter sacerdotalem Christi familiam videtur ostendere. Quod non ita accipere debemus, quod alterum altero verius: sed alter alteri pari fide et veritate concordet. Fuit enim vere et secundum carnem regalis et sacerdotalis familiæ: rex ex regibus, sacerdos ex sacerdotibus, licet oraculum non de carnalibus, sed de cœlestibus exprimatur; quoniam et rex in Dei virtute lætatur, cui judicium a Patre rege defertur, et sacerdos est in æternum, secundum quod scriptum est: Tu es

sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech. Bene igitur uterque tenuit fidem, ut Matthæus per reges ductam originem comprobaret, et Lucas per sacerdotes a Deo transmissam in Christum seriem generis deducendo, sanctiorem ipsam originem declararet.

Te Deum laudamus.

Die XII. Decembris.

Quinta Die infra Octavam

IMM. CONCEPTIONIS B. M. V.

Semiduplex.

(Et per annum mensibus Majo et Junio.)

In I. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Sermo sancti Bernardi Abbatis.

Lectio IV.

De duodecim prærogativis B. M. V.

Mulier, inquit, amicta sole. Plane amicta lumine tanquam vestimento. Non percipit forte carnalis : nimirum spirituale est : stultitia illi videtur. Non sic videbatur Apostolo, qui dicebat : Induimini Dominum Jesum Christum. Quam familiaris ei facta es Domina ! Quam proxima, immo quam intima fieri meruisti ! quantam invenisti gratiam apud eum ! In te manet, et tu in eo : et vestis eum, et vestiris ab eo. Vestis eum substantia carnis, et vestit ille te gloria suæ majestatis. Vestis solem nube, sole ipsa vestiris. Novum enim fecit Dominus super terram, ut mulier circumdaret virum, nec alium quam Christum, de quo dicitur : Ecce vir, oriens nomen ejus. Novum quoque fecit in cœlo, ut mulier sole appareret amicta. Denique et coronavit eum, et vicissim ab eo meruit coronari.

℟. Fundamenta.

Lectio V.

In capite, inquit, ejus corona stellarum duodecim. Dignum plane stellis coronari caput, quod et ipsis longe clarius micans, ornet eas potius quam ornetur ab eis. Quidni coronent sidera quam sol vestit ? Sicut dies verni, ait, circumdabant eam flores rosarum, et lilia convallium. Nimirum læva sponsi sub capite ejus, et jam dextera illius amplexatur eam. Quis illas æstimet gemmas, quis stellas nominet, qui-

bus Mariæ regium diadema compactum est? Supra hominem est coronæ hujus rationem exponere, indicare compositionem. Mihi sane singularis rutilat fulgor, primo quidem in Mariæ generatione, secundo in Angelica salutatione, tertio in Spiritus superventione, quarto in Filii Dei inenarrabili conceptione.

℞. Nihil.

Lectio VI.

QUID ergo sidereum micat in generatione Mariæ? Plane quod ex regibus orta; quod ex semine Abrahæ; quod generosa ex stirpe David. Si id parum videtur, adde quod generationi illi ob singulare privilegium sanctitatis, divinitus noscitur esse concessa; quod longe ante iisdem patribus cœlitus repromissa; quod mysticis præsignata miraculis; quod oraculis prænuntiata propheticis. Hanc enim sacerdotalis virga, dum sine radice floruit; hanc Gedeonis vellus, dùm in medio siccæ areæ maduit; hanc in Ezechielis visione orientalis porta, quæ nulli unquam patuit, præsignabat. Hanc denique præ cæteris Isaias nunc virginis de radice Jesse orituram prænuntiabat; nunc evidentius virginem parituram. Merito signum hoc magnum in cœlo apparuisse scribitur, quod tanto ante de cœlo noscitur fuisse promissum.

℞. Beatam me dicent.

In III. Nocturno, Homilia S. Joannis Chrysostomi ut in Brev. hac die.

—

LECTIONES

II. et III. Noct. in Officio per annum, Mensibus JULIO et AUGUSTO.

IN II. NOCTURNO.

Sermo sancti Joannis Damasceni.

Lectio IV.

Serm. 1. in Nativ. B. M. V.

O JOACHIM et Annæ sanctissima filia, quæ principatibus et potestatibus, ignisque maligni telis latuisti: quæ in Spiritus thalamo versata es, et sine macula custodita, ut sponsa Dei, naturaque Dei mater esses! O sacratissima filia, quæ in maternis ulnis cerneris, apostaticisque virtutibus formidabilis es! O sacratissima filia, quæ matris uberibus lactaris,

atque ab angelis undique cingeris! O chara Deo filia, parentum decus, quam, ut abs te vere dictum est, generationes omnes beatam dicent! O digna Deo filia, humanæ venustas naturæ, primigenæ parentis Evæ emendatio! Tuo namque partu, quæ ceciderat erecta est. O sacrosancta filia, fœminarum gloria! Quamvis enim prima Eva prævaricationis rea exstiterit, ac per eam mors, dum illa serpenti adversus primum parentem inserviret, ingressa sit; attamen Maria divinæ obsequens voluntati deceptorem anguem ipsa decepit, ac mundo immortalitatem invexit.

℟. Fundamenta ejus.

Lectio v.

VERE res omnes conditas dignitate antecelluisti. Nam ex te sola summus ille opifex partem assumpsit, massæ nostræ primitias. Caro ejus ex tuis sanguinibus concreta fuit. Quin Deus ex tuis mamillis lac suxit, tuaque labia Dei labiis cohæserunt. O miracula, mentis captum et sermonem excedentia! Dignitatem tuam præcognoscens universorum Deus, te proinde dilexit, dilectamque prædestinavit, atque extremis temporibus produxit, ac Deiparam matrem, suique Filii ac Verbi nutritiam fecit. Lætare beata Anna, quod fœminam pepereris. Hæc enim fœmina Dei mater natura est, porta lucis, fons vitæ, et fœminarum crimen abolebit. Hujus fœminæ vultum deprecabuntur omnes divites plebis. Fœminam hanc reges gentium muneribus oblatis adorabunt. Hanc fœminam Deo universorum Regi offeres, virtutum tamquam fimbriis aureis circumamictam elegantia, sanctique Spiritus gratia ornatam, cujus gloria ab intus.

℟. Nihil inquinatum.

Lectio vi.

O DIVINUM, vivumque simulacrum, cujus conditor Deus pulchritudine delectatus est, quod mentem quidem divinitus gubernatam habet, Deoque soli addictam; cupiditatem vero omnem, ad id quod solum expetendum est, et amore dignum intentam: iram autem contra peccatum dumtaxat, ejusque parentem. Vitam natura potiorem habebis. Habebis autem non tibi

ipsa: quippe quæ non tui ipsius causa genita sis. Quocirca Deo hanc habebis, cujus gratia in mundum prodiisti, ut orbis universi saluti obsequaris; Deique antiquum consilium, nimirum incarnationis Verbi, ac nostræ deificationis, per te impleatur. Appetitus tuus divinis sermonibus nutrietur, hisque pinguesces tamquam oliva fructifera in domo Dei; tamquam lignum plantatum secus decursus aquarum Spiritus, tamquam vitæ lignum, quod fructum vitæ dedit præfinito suo tempore: Deum scilicet incarnatum, et æternam universorum vitam. Cogitatum omnem alumnum habens et animæ proficuum, ac supervacaneum omnem et animis exitiosum prius reprobans, quam eum degustes. Tota thalamus Spiritus, tota civitas Dei vivi, quam lætificant fluminis impetus, sancti, inquam, Spiritus gratiarum fructus. Tota pulchra, tota Deo propinqua; hæc enim Cherubim superans, et super Seraphim evecta, proxima Deo exstitit.

℟. Beatam me dicent.

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 1.

Liber generationis Jesu Christi filii David, filii Abraham. Abraham genuit Isaac, Isaac autem genuit Jacob. Et reliqua.

De Homilia sancti Hieronymi Presbyteri.

Lib. 1. *Comment. in Matth.*

Jacob autem genuit Joseph. Hunc locum objecit nobis Julianus Augustus de dissonantia Evangelistarum, cur Evangelista Matthæus Joseph dixerit filium Jacob, et Lucas eum filium appellarit Heli: non intelligens consuetudinem Scripturarum, quod alter secundum naturam, alter secundum legem ei pater sit. Scimus enim hoc per Moysen, Deo jubente, præceptum, ut si frater aut propinquus absque liberis mortuus fuerit, alius accipiat uxorem ad suscitandum semen fratris vel propinqui sui.

℟. Signum.

Lectio VIII.

Joseph virum Mariæ. Cum

virum audieris, suspicio tibi non subeat nuptiarum, sed recordare consuetudinis Scripturarum, quod sponsi viri, et sponsæ vocentur uxores. Et a transmigratione Babylonis usque ad Christum generationes quatuordecim. Numera a Jeconia usque ad Joseph, et invenies generationes tredecim. Quartadecima ergo generatio in ipsum Christum reputabitur. Christi autem generatio sic erat.

℟. Benedixit.

Lectio IX.

Quærat diligens lector et dicat: Cum Joseph non sit pater Domini Salvatoris, quid pertinet ad Dominum generationis ordo deductus usque ad Joseph? Cui respondebimus primum, non esse consuetudinis Scripturarum ut mulierum in generationibus ordo texatur. Deinde ex una tribu fuisse Joseph et Mariam, unde ex lege eam accipere cogebatur ut propinquam: et quod simul censentur in Bethlehem, ut de una videlicet stirpe generati.

Te Deum laudamus.

Die XIV. Decembris.

Septima Die infra Octavam IMM. CONCEPTIONIS B. M. V.

Semiduplex.

(Et per annum mensibus Septembri et Octobri.)

In I. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Sermo sancti Joannis Damasceni.

Lectio IV.

Serm. 2. in Nativ. B. M. V.

Cum homo per immensam Dei bonitatem in rerum naturam edendus esset, in primis cœlum extenditur, substernitur terra, suis mare terminis clauditur, ceteraque omnia, quibus utraque complenda essent, in universi ornatu una producta sunt. Tum postremum homo, regio cultu in paradiso, velut in virtutis schola, ponitur, ac nisi violasset præceptum, a vitali illo loco numquam exulasset: cumque expers indumenti esset, nisi divinis consiliis obstitisset, haud quaquam in multis variisque affectionibus obnoxiam mutationem cecidisset, ut Dei monarchæ loco plura

numina coleret. Cunctis itaque, ut verbo expediam, interitioni deditis, miserante Deo, ne, quem, suis ipse manibus formasset, in nihilum cederet penitusque aboleretur, cœlum aliud novum, terramque ac mare fabricat, in quibus propensiori consilio humanum genus reformaturus ipse caperetur, qui capi nusquam potest. Isthæc porro est beata multipliciterque celebranda Virgo.

℟. Fundamenta ejus.

Lectio V.

O REM miram! Cœlum quidem est, cum velut ex penitissimis virginitatis thesauris Solem justitiæ proferat: terra vero, ceu quæ ex intemeratis lumbis vitæ spicam edat: mare tandem, utpote quæ ex uteri sui sinu spiritalem margaritam prodit. Nunc itaque nova ejus, qui capi nequit, creatura eluxit: universorum Regis regalis aula parata est, ejus qui incomprehensibilis est, ratione utens, diversorium instructum. Quam mundus iste magnificus est! Quam stupenda creatio, quæ virtutum arboribus venustatem habet, castitatis odore fragrat, sensorum splendoribus claret, cunctisque bonis aliis nulla penuria fruitur: digna denique prorsus est, in qua Deus ad homines veniens inhabitet! Quinimo, inquit, mundus anterior quam maxime est admirabilis. Tum enim, cum creata sunt sidera, laudaverunt me voce magna Angeli mei, et prædicaverunt: nihil vero sic Deo decens gratumque fuit, uti sancta, omnibusque modis miranda Virgo.

R. Nihil inquinatum.

Lectio VI.

O INDULGENTIÆ demissionem! Qui eximie bonus est, proprii figmenti proles audire non renuit, amore captus illius, quæ creatis omnibus speciosior est, illam amplexus, quæ cœlestibus virtutibus dignitate præit. De hac itaque summe admirabilis Zacharias ait: Gaude et lætare, filia Sion, quia ecce venio, et habitabo in medio tui, dicit Dominus. Sed et beatissimus Joel de eadem, ut quidem existimo, ita propemodum noscitur clamare: Confide terra, gaude et lætare, quia magnificavit Dominus ut faceret tibi. Terra namque est, in qua sacratissimus Moy-

ses umbraticæ legis calceamentum solvere ob gratiæ commendationem jussus est. Terra est, in qua ille carne fundatus a spiritu canitur, qui fundat terram super stabilitatem suam. Terra est, in qua nulla peccata e nata spina; secus vero per cujus germen illud potius evulsum est. Terra est, non uti prior maledicta, ac cujus fructus spinis ac tribulis horrescant: sed super quam benedictio Domini fuit, et cujus fructus ventris benedictus, ut sacro dictum est oraculo.

R. Beatam me dicent.

In III. Nocturno, de Homil. S. Joannis Chrysostomi cujus vero rei gratia, *ut in Breviario hac die, seu in Offic. Concept. B. M. lectt. assignatæ pro mens. Septembri et Octobri in fine Brev.*

Die XV. Decembris.

Octava

IMMACULATÆ CONCEPTIONIS B. M. V.

Duplex.

(Et per annum mensibus Novembri et Decembri.)

Lectiones I. Noct. de Scriptura; verum occurrente Feria IV. *Quatuor Temporum*, Ego sapientia, *ut in Festis B. M. (seu Offic. parv.)*

IN II. NOCTURNO.

Sermo sancti Bernardi Abbatis.

Lectio IV.

Homilia 2. super Missus est.

LÆTARE, pater Adam, sed magis tu, o Eva mater, exulta, qui sicut omnium parentes, ita omnium fuistis peremptores; et quod infelicius est, prius peremptores, quam parentes. Ambo, inquam, consolamini super filia, et tali filia; sed illa amplius, de qua malum ortum est prius, cujus opprobrium in omnes pertransivit mulieres. Instat namque tempus, quo jam tollatur opprobrium, nec habeat vir quid causetur adversus fœminam; qui utique, dum se imprudenter excusare conaretur, crudeliter illam accusare non cunctatus est, dicens: Mulier, quam dedisti mihi, dedit mihi de ligno, et comedi. Propterea curre, Eva, ad Mariam; curre mater ad filiam; filia pro matre respondeat: ipsa matris opprobrium auferat; ipsa patri pro matre satisfaciat: quia ecce si vir cecidit per feminam, jam non erigitur nisi per feminam.

R. Fundamenta ejus.

Lectio V.

QUID dicebas, o Adam? Mulier, quam dedisti mihi,

dedit mihi de ligno, et comedi. Verba malitiæ sunt hæc, quibus magis augeas quam deleas culpam. Verumtamen sapientia vicit malitiam, cum occasionem veniæ, quam a te Deus interrogando elicere tentavit, sed non potuit, in thesauro indeficientis suæ pietatis invenit. Redditur nempe femina pro femina, prudens pro fatua, humilis pro superba; quæ pro ligno mortis gustum tibi porrigat vitæ, et pro venenoso cibo illo amaritudinis, dulcedinem pariat fructus æterni. Muta ergo iniquæ excusationis verbum in vocem gratiarum actionis, et dic: Domine, mulier, quam dedisti mihi, dedit mihi de ligno vitæ, et comedi; et dulce factum est super mel ori meo, quia in ipso vivificasti me. Ecce enim ad hoc missus est Angelus ad Virginem. O feminam singulariter venerandam, super omnes feminas admirabilem, parentum reparatricem, posterorum vivificatricem!

R. Nihil inquinatum.

Lectio VI.

Quam tibi aliam prædixisse Deus videtur, quando ad serpentem ait: Inimicitias ponam inter te et mulierem? Et si adhuc dubitas, quod de Maria dixerit: audi quod sequitur: Ipsa conteret caput tuum. Cui hæc servata victoria est, nisi Mariæ? Ipsa proculdubio caput contrivit venenatum, quæ omnimodam suggestionem, tam de carnis illecebra, quam de mentis superbia deduxit ad nihilum. Quam vero aliam Salomon requirebat, cum dicebat, Mulierem fortem quis inveniet? Noverat quippe vir sapiens hujus sexus infirmitatem, fragile corpus, lubricam mentem. Quia tamen et Deum legerat promisisse, et ita videbat congruere, ut qui vicerat per feminam, vinceretur per ipsam, vehementer admirans aiebat: Mulierem fortem quis inveniet? Quod est dicere: si ita de manu feminæ pendet et nostra omnium salus, et innocentiæ restitutio, et de hoste victoria: fortis omnino necesse est ut provideatur, quæ ad tantum opus possit esse idonea.

R. Beatam me dicent.

In III. Nocturno, de Homilia S. Joannis Chrysostomi, ut in Breviario hac die.

Die XVII. Decembris.

S. LAZARI RESUSCITATI, Episc. et Conf.

Duplex.

Omnia ut in Communi Confessoris Pontificis, præter sequentia.

Ad Magnificat, Aña. Lazarus amicus noster dormit: eamus et a somno excitemus eum.

Oratio.

EXAUDI, quæsumus, Domine, preces nostras, quas in beati Lazari, Confessoris tui atque Pontificis, solemnitate deferimus: et qui tibi digne meruit famulari, ejus intercedentibus meritis, ab omnibus nos absolve peccatis. Per Dominum.

Commemor. S. Eusebii et Feriæ.

Lectiones I. Nocturni de Scriptura occurrente. In Quatuor temporibus, Fidelis sermo, *de Communi* i. *loco.*

Lectiones II. Nocturni, Beati patris Lazari, *ut in Communi* ii. *loco.*

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Joannem.

Lectio VII. *Cap.* 2.

IN illo tempore: Erat quidam languens Lazarus a Bethania, de castello Mariæ et Marthæ, sororis ejus. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi.

Tract. 49. in Joann. post initium.

IN superiori lectione meministis, quod Dominus exiit de manibus eorum, qui lapidare illum volebant, et discessit trans Jordanem, ubi Joannes baptizabat. Ibi ergo Domino constituto, infirmabatur Lazarus in Bethania: quod castellum erat proximum Jerosolymis. Maria autem erat, quæ unxit Dominum unguento, et extersit pedes ejus capillis suis, cujus frater Lazarus infirmabatur. Miserunt ergo sorores ejus ad eum. Jam intelligimus quo miserunt; ubi erat Jesus: quoniam absens erat, trans Jordanem scilicet. Miserunt ad Dominum, nuntiantes, quod ægrotaret frater earum, ut si dignaretur, veniret, et eum ab ægritudine liberaret. Ille distulit sanare, ut posset resuscitare.

℞. Amavit.

Lectio VIII.

QUID ergo nuntiaverunt sorores ejus? Domine, ecce quem amas, infirmatur. Non dixerunt: Veni. Amanti enim tantummodo nuntiandum fuit. Non au-

sæ sunt dicere, Veni, et sana: non ausæ sunt dicere, Ibi jube, et hic fiet. Cur enim non et istæ, si fides illius Centurionis inde laudatur? ait enim: Non sum dignus, ut intres sub tectum meum, sed tantum dic verbo, et sanabitur puer meus. Nihil horum istæ, sed tantummodo: Domine, ecce quem amas infirmatur. Sufficit ut noveris: non enim amas, et deseris.

℟. Sint lumbi.

Lectio ix.

Dicit aliquis: Quomodo per Lazarum peccator significabatur, et a Domino sic amabatur? Audiat eum dicentem: Non veni vocare justos, sed peccatores. Si enim peccatores Deus non amaret, de cœlo ad terram non descenderet. Audiens autem Jesus, dixit eis: Infirmitas hæc non est ad mortem, sed pro gloria Dei, ut glorificetur Filius Dei. Talis glorificatio ipsius, non ipsum auxit, sed nobis profuit. Hoc est ergo, quod ait, non est ad mortem: quia et ipsa mors non erat ad mortem, sed potius ad miraculum, quo facto crederent homines in Christum, et vitarent veram mortem. Sane videte quemadmodum tamquam ex obliquo Dominus Deum se dixit, propter quosdam qui negant Filium Deum esse.

Te Deum laudamus.

Ad Benedictus, Aña *ut in I. Vesperis, et comm. Feriæ.*

In II. Vesperis ad Magnificat, Aña. Amavit. ℣. Justum, *de Comm.*

Deinde comm. Feriæ.

FESTA MOBILIA.

Fer. VI. post Cineres.

DE PASSIONE D. N. J. C.

Duplex maj. ad libit.

Ad Vesperas.

Aña. Calicem salutaris accipiam, et nomen Domini invocabo. *Ps.* Credici, *qui est secundus in Vesp. Feriæ* ii.

Aña. Cum his, qui oderunt pacem, eram pacificus ; dum loquebar illis, impugnabant me gratis. *Ps.* Ad Dominum cum tribularer, *qui est quartus, ibid.*

Aña. Ab hominibus iniquis libera me, Domine. *Ps.* Eripe me, *cum sequentibus per ordinem in Vesp. Fer.* vi.

Aña. Custodi me a laqueo, quem statuerunt mihi, et a scandalis operantium iniquitatem. *Ps.* Domine, clamavi.

Aña. Considerabam ad dexteram et videbam, et non erat, qui cognosceret me. *Ps.* Voce mea.

Capit. ut ad Laudes.

Hymnus.

MŒRENTES oculi, spargite lacrymas,
Et luctu resonent intima cordium,
Illatas refero Numini ab impiis
Pœnas et fera vulnera.

Accinta heu ! gladiis turba satellitum
Arreptum Dominum fustibus impetit :
Nunc cædit colaphis, nunc quatit horridis
Divinum caput ictibus.

Haud finis sceleri : traditur improbo
Christus carnifici ; nec mora, barbarus
In Regem Superum non timet impio
Ausu vertere dexteram.

Audite, o populi : Numen amabile,
Manante ex humeris undique sanguine,

Lictoris rabidi sustinet impetum,
Et vocem premit innocens.

Quis non illacrymet? Jam nova condidit
Tormenta indomitæ gentis iniquitas;
Infigit cerebro, proh dolor! efferis
Sertum vepribus asperum.

Heu crimen! trahitur funibus improbis
Funesti Dominus supplicii ad locum,
Illic oppetiit funere, spiritum
Patri restituens suo.

Passo pro miseris tam fera vulnera
In terris resonet debita gloria;
Sacrumque assidue nomen in æthera
Humanum genus efferat. Amen.

V. Oblatus est quia ipse voluit. ℞. Et livore ejus sanati sumus.

Ad Magnificat, Aña.

O vos omnes, qui transitis per viam, attendite, et videte, si est dolor sicut dolor meus.

Oratio ut ad Laudes.
Et fit com. Feriæ.

In fine Hymnorum dicitur:

Sit laus Patri ac Paraclito,
Natoque Patris unico,
Nostræ dedit qui prodigus
Pretium salutis sanguinem. Amen.

AD MATUTINUM.

Invitat.

Christum Regem crucifixum. * Venite, adoremus. *Ps.* Venite, exultemus.

Hymnus.

Aspice, infami Deus ipse ligno
Pendet, effuso madidus cruore,
Aspice, immiti manus alma clavo
Finditur alte.

Hunc velut pravi sceleris ministrum,
Inter indignos medium latrones
Cerne: crudelis fuit ista gentis
Dira voluntas.

Pallet, heu! vultus; caput ecce lassum
Flectitur; clausis oculis Redemptor
Spiritum sacro meritis onustum
Fundit ab ore.

O cor, æs durum superas, gemendo,

Ni scelus tergas : tua culpa Christum
Stipiti affixit, tua culpa morti
Subdidit atræ.

Sit Deo æternum decus omne in ævum,
Qui pius nostri generis Redemptor,
Criminis labem miseris nocentem
Sanguine tersit.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Aña. Astiterunt reges terræ, et principes convenerunt in unum adversus Dominum, et adversus Christum ejus. *Ps.* Quare fremuerunt. *In I. Noct. de Communi unius Martyris.*

Aña. Multiplicati sunt, qui tribulant me, multi insurgunt adversum me. *Ps.* Domine, quid multiplicati sunt. *Ibid.*

Aña. Diviserunt sibi vestimenta mea, et super vestem meam miserunt sortem. *Ps.* 21. Deus, Deus meus, respice in me. *In feriali Offic. ad Primam. Fer.* vi.

V. Oblatus est, quia ipse voluit.

℟. Et livore ejus sanati sumus.

De Epistola B. Pauli Apostoli ad Romanos.

Lectio I. *Cap.* 5.

Commendat charitatem suam Deus in nobis ; quoniam cum adhuc peccatores essemus, secundum tempus Christus pro nobis mortuus est : multo igitur magis nunc justificati in sanguine ipsius, salvi erimus ab ira per ipsum. Si enim cum inimici essemus, reconciliati sumus Deo per mortem Filii ejus, multo magis reconciliati salvi erimus in vita ipsius. Non solum autem, sed et gloriamur in Deo, per Dominum nostrum Jesum Christum, per quem reconciliationem accepimus. Si enim unius delicto mors regnavit per unum : multo magis abundantiam gratiæ, et donationis et justitiæ accipientes, in vita regnabunt per Jesum Christum.

℟. Vinea mea electa, ego te plantavi, dicit Dominus, et tu facta es mihi nimis amara :

* Quia parasti crucem Salvatori tuo.

V. Popule meus, quid feci tibi, aut in quo contristavi te ? responde mihi. Quia.

Lectio ii.

Igitur sicut per unius delictum in omnes homines in condemnationem ; sic et per unius justitiam in omnes homines in justificationem vitæ. Sicut enim per inobedientiam unius hominis, peccatores constituti sunt multi : ita et per unius obeditionem justi constituentur multi. Lex autem subintravit, ut abundaret delictum : ubi autem abundavit delictum, superabundavit gratia, ut sicut regnavit peccatum in mortem, ita et gratia regnet per justitiam in vitam æternam, per Jesum Christum Dominum nostrum.

℟. Ego eduxi te de Ægypto, demerso Pharaone in mare Rubrum, et ante te præivi in columna nubis :

* Et tu me tradidisti principibus sacerdotum, me deduxisti in prætorium Pilati.

V. Popule meus, quid feci tibi, aut in quo contristavi te ? responde mihi. Et tu.

Lectio iii. *Cap.* 6.

Quid ergo dicemus ! Permanebimus in peccato ut gratia abundet ? Absit : qui enim mortui sumus peccato, quomodo adhuc vivemus in illo ? An ignoratis, quia quicumque baptizati sumus in Christo Jesu, in morte ipsius baptizati sumus ? Consepulti enim sumus cum illo per baptismum in mortem : ut quomodo Christus surrexit a mortuis per gloriam Patris ; ita et nos in novitate vitæ ambulemus. Si enim complantati facti sumus similitudini mortis ejus, simul et resurrectionis erimus. Hoc scientes quia vetus homo noster simul crucifixus est, ut destruatur corpus peccati, et ultra non serviamus peccato. Qui enim mortuus est, justificatus est a peccato. Si autem mortui sumus cum Christo, credimus quia simul etiam vivemus cum Christo.

℟. Ego propter te flagellavi Ægyptum cum primogenitis suis :

* Et tu me flagellatum tradidisti. * Qui tamquam agnus coram tondente se, obmutui, et non aperui os meum.

V. Popule meus, quid feci tibi, aut in quo contristavi te ? responde mihi. Et tu me.

Gloria Patri. Qui tamquam.

IN II. NOCTURNO.

Aña. Inimici mei dixerunt mala mihi : quando morietur, et peribit nomen ejus? *Ps.* 40. Beatus qui intelligit, *qui est tertius Fer.* iii. *ad Matut.*

Aña. Alieni insurrexerunt in me, et fortes quæsierunt animam meam. *Ps.* 53. Deus, in nomine tuo, salvum me fac. *qui est primus in Dominica ad Primam.*

Aña. Conculcaverunt me inimici mei tota die : adversum me omnes cogitationes eorum in malum. *Ps.* 55. Miserere mei Deus, quoniam, *qui est tertius Fer.* v. *ad Matut.*

V. Proprio Filio suo non pepercit Deus.

℟. Sed pro nobis omnibus tradidit illum.

Sermo sancti Augustini Episcopi.

Lectio iv.

Sermo 41. de Passione Domini.

Admonet nos, fratres charissimi, ad solemnitatem Dominicæ Passionis dies ipse, in quo eam nec muta elementa tacuerunt. Celebret eam lux fidei linguis hominum, quam conclamaverunt etiam silentia tenebrarum. Dominus noster in statera crucis pretium nostræ salutis appendit, et una morte universum mundum, sicut omnium conditor, ita omnium reparator absolvit. Indubitanter enim credamus, quod totum mundum redemit, qui plus dedit, quam totus mundus valeret. Meritum enim redemptæ mercedis dignitas insignis pretii supergressa est. Inter redemptum et redimentem dispensatio fuit, compensatio non fuit. Qui ergo non habebat peccata propria, digne delevit aliena. Solus hic pia victima pro omnibus cecidit, ut omnes levaret ; et quia debitum solus non habuit, recte fœnus misericordiæ pro debitoribus erogavit.

℟. Ego propter te Chananæorum reges percussi, et dedi tibi sceptrum regale : * Et tu dedisti capiti meo spineam coronam et percussisti arundine caput meum.

V. Popule meus, quid feci tibi aut in quo contristavi te? responde mihi. Et.

Lectio v.

Perpende inter hæc, qui talem pro nobis dedit pecuniam, qualem a nobis

sit exacturus usuram. In hac itaque die fides propheticæ annuntiationis impleta est, ita dicentis : Corpus meum dedi percutientibus, et genas meas vellentibus, faciem meam non averti a fœditate sputorum. Suscepit mala nostra, ut tribueret bona sua. Hinc intelligamus, quantum hominem diligere dignatus sit ante culpam, quem sic diligit post ruinam. Agnosce, homo, quantum valeas, et quantum debeas; et dum tantam redemptionis tuæ perspicis dignitatem, ipse tibi indicito peccandi pudorem. Ecce pro impio pietas flagellatur, pro stulto sapientia illuditur, pro mendace veritas necatur, damnatur justitia pro iniquo, misericordia afficitur pro crudeli, pro misero repletur sinceritas aceto, inebriatur felle dulcedo, addicitur innocentia pro reo, moritur vita pro mortuo.

℟. Ego duxi te per desertum quadraginta annis, et manna cibavi te :

* Et tu me cecidisti alapis et flagellis.

V. Popule meus, quid feci tibi, aut in quo contristavi te? Responde mihi. Et.

Lectio vi.

Expavit scelus hominum natura rerum, et quem creatura rebellis non agnoscit, eum mundi Dominum tremens terra testatur, et cœli Regem sol fugiens confitetur. Chlamyde coccinea induitur, quia sanguine Martyrum suorum Ecclesiæ corpus ornatur. Corona spinea capiti ejus imponitur, quia punctio peccatorum nostrorum, quorum remissione Redemptoris gloria struitur, aridis tribulis comparatur. Studeamus nunc e diverso, ut membrorum vita capitis sit corona. Quod vero sitire se in cruce positus dicit, fidem incredulæ gentis concupiscit : sed e contra acetum malitiæ porrigunt, quia vinum sapientiæ, quod a Deo acceperant, peccando corruperant. Velum templi scinditur, quia Synagoga honore nudatur, observatio antiqua dissolvitur, Ecclesiæ unitas præmonstratur. Monumenta aperiuntur, quia mortis jura jure superantur.

℟. Ego exaltavi te magna virtute :

* Et tu me suspendisti in patibulo crucis, * In qua expandi manus meas

ad populum non credentem, et contradicentem.

V. Popule meus, quid feci tibi, aut in quo contristavi te? responde mihi. Et.

Gloria Patri. In.

IN III. NOCTURNO.

Aña. Filii hominum dentes eorum arma et sagittæ, et lingua eorum gladius acutus. *Ps.* 56. Miserere mei Deus, miserere, *qui est quartus Fer.* iv. *ad Matut.*

Aña. Intenderunt arcum rem amaram, ut sagittent in occultis immaculatum. *Ps.* 65. Exaudi Deus orationem meam cum deprecor, *qui est decimus Fer.* iv. *ad Matutinum.*

Aña. Factus sum sicut homo sine adjutorio, inter mortuos liber. *Psal.* 87. Domine Deus salutis meæ, *qui est octavus Fer.* vi. *ad Matutinum.*

V. Factus est obediens usque ad mortem.

℟. Mortem autem Crucis.

Lectio sancti Evangelii secundum Joannem.

Lectio vii. *Cap.* 19.

In illo tempore: Sciens Jesus quia omnia consummata sunt, ut consummaretur Scriptura, dixit: Sitio. Et reliqua.

Homilia sancti Joannis Chrysostomi.

In Joann. 84.

Sciens Jesus omnia consummata, ait, Sitio: etiam hoc verbo prophetiam implens. Tu autem adstantium pravitatem intellige; nam licet innumeros habeamus inimicos, qui nos gravissime persecuti sint, cum tamen interimi eos videmus, flectimur misericordia. Hi vero nil moti magis efferantur, et irrident, acetumque in spongia porrigunt, ut bibat tanquam reus: nam propter hoc hyssopum additur, quo gustato mortuus est. Vides quam non perturbate, et quam potenter omnia transigentem? Quod et prosequens ostendit: cum enim omnia consummata essent, inclinato capite, quod affixum non erat, tradidit spiritum, hoc est, expiravit.

℟. Ego te potavi aqua salutis de petra:

* Et tu me potasti felle, et aceto.

V. Popule meus, quid feci tibi, aut in quo contristavi te? responde mihi. Et tu me.

Lectio VIII.

Atqui non post inclinatum caput expiratur, sed post expirationem caput inclinatur. Hic autem contra accidit; per quod ostendit eum Evangelista esse omnium Dominum. Judæi autem camelum devorantes et culicem excolantes, tantum nefas ausi de die consultant : Quoniam Parasceve erat, ut non remanerent in cruce corpora sabbato, rogaverunt Pilatum, ut frangerentur eorum crura. Vides quanti sit veritas? Per ea quæ illi faciunt, prophetia impletur: alia enim ex hoc manifestata est. Venerunt ergo milites et aliorum fregerunt crura, non Christi; sed ad Judæorum gratiam conciliandam latus ejus lancea aperuerunt, et mortuo adhuc insultant. O pessimam voluntatem ac scelestissimam!

℞. Ego ante te aperui mare :

* Et tu aperuisti lancea latus Salvatori tuo, * Qui redemit mundum in sanguine suo.

V. Popule meus, quid feci tibi, aut in quo contristavi te? responde mihi. Et.

Gloria Patri. Qui.

Lectio IX. de Hom. Fer.

AD LAUDES,

Et per Horas, Aña.

Fui flagellatus tota die, et castigatio mea in matutinis. *Ps.* Dominus regnavit, *cum reliq. de Dom.*

Aña. Veni ad montem myrrhæ et ad collem thuris : tanquam agnus ad occisionem ductus, obmutui, et non aperui os meum.

Aña. Foderunt manus meas et pedes meos, dinumeraverunt omnia ossa mea.

Aña. Consolantem me quæsivi, et non inveni : dederunt in escam meam fel, et in siti mea potaverunt me aceto.

Aña. Cum accepisset Jesus acetum, dixit : Consummatum est; et inclinato capite emisit spiritum.

Capitulum. Philip. 2.

Fratres, hoc enim sentite in vobis, quod et in Christo Jesu, qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo, sed semetipsum exinanivit formam servi accipiens, in similitudinem hominum factus, et habitu inventus ut homo. Humi-

liavit semetipsum factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis.

Hymnus.

SÆVO dolorum turbine
Jactatur atris obrutus
Pœnis, acerba sustinens,
Redemptor affixus cruci.

Pedes manusque horribili
Clavi cruentant vulnere;
Cor, vultus, artus, pectora
Sacro redundant sanguine.

Flet, orat et clamans obit:
Cor Matris ictum concidit:
Heu mater! Heu Fili! dolor
Ingrata frangat pectora.

Montes, sepulcra, saxaque,
Scinduntur; arva, flumina,
Rupes, et æquor contremunt,
Templique velum scinditur.

Sol, luna, cœlum, sidera
Plangunt, et orbis ingemit:
O vos viri, vos parvuli,
Nuptæ, puellæ plangite.

Adstate mœrentes cruci,
Pedes beatos ungite,
Lavate flectu, tergite
Comis, et ore lambite.

Tu charitatis victima,
Ut nostra tollas crimina,
Nobis salubri perficis
Adoptionem sanguine.

Nostra ergo pax et gaudium
Sis vita, Jesu, et præmium;
Sis ductor, et lux in via,
Merces, corona in Patria.
Amen.

V. Ipse vulneratus est propter iniquitates nostras.

℟. Et attritus est propter scelera nostra.

Ad Benedictus, Aña. Ad Jesum autem cum venissent, ut viderunt eum jam mortuum, non fregerunt ejus crura; sed unus militum lancea latus ejus aperuit, et continuo exivit sanguis et aqua.

Oratio.

OMNIPOTENS sempiterne Deus, qui humano generi, ad imitandum humilitatis exemplum, Salvatorem nostrum carnem sumere, et crucem subire fecisti: concede propitius, ut, sicut solemnem commemorationem Passionis ejus celebramus, ita et patientiæ ipsius habere documenta, et resurrectionis consortia mereamur. Per eumdem Dominum.

Et fit com. Feriæ.

Ad Primam, in ℟. *br.*

V. Qui pro nobis pati dignatus es.

Ad Tertiam.

Aña. Veni ad montem myrrhæ.

Capitulum.

Fratres, hoc enim.

℟. *br.* Oblatus est,
* Quia ipse voluit. Oblatus.
℣. Et livore ejus sanati sumus. Quia.
Gloria Patri. Oblatus.

℣. Proprio Filio suo non pepercit Deus.
℟. Sed pro nobis omnibus tradidit illum.

Ad Sextam.

Aña. Foderunt.

Capitulum. Zach. 13.

Quid sunt plagæ istæ in medio manuum tuarum? Et dicet: his plagatus sum in domo eorum, qui diligebant me.

℟. *br.* Proprio Filio suo
* Non pepercit Deus. Proprio
℣. Sed pro nobis omnibus tradidit illum. Non pepercit.
Gloria Patri. Proprio.

℣. Factus est obediens usque ad mortem.
℟. Mortem autem crucis.

Ad Nonam.

Aña. Cum accepisset.

Capitulum. Isaiæ 53.

Generationem ejus quis enarrabit? Quia abscissus est de terra viventium, propter scelus populi mei percussi eum.

℟. *br.* Factus est obediens
* Usque ad mortem. Factus est.
℣. Mortem autem crucis. Usque.
Gloria Patri. Factus est.
℣. Ipse vulneratus est propter iniquitates nostras.
℟. Et attritus est propter scelera nostra.

In II. Vesperis, omnia ut in primis.

℣. Ipse vulneratus est propter iniquitates nostras.
℟. Et attritus est propter scelera nostra.

Ad Magnificat, Aña.

Deponens Joseph corpus Jesu involvit sindone, et posuit eum in monumento exciso: fuit planctus magnus in illa die: mulieres autem sedentes contra sepulchrum dolebant, sicut doleri solet in morte primogeniti.

Et fit com. Feriæ.

FERIA VI.

Post Dñicam 1. Quadrag.

SS. SPINEÆ CORONÆ D. N. J. C.

Duplex majus ad libit.

Ad Vesperas, Añæ et Capit. de Laud., Psalmi de Dñica, et loco ult. Ps. Laudate Dominum omnes gentes.

Hymnus.

Exite, Sion filiæ,
Regis pudicæ virgines,
Christi coronam cernite,
Quam mater ipsa texuit.

Horret revulsis crinibus,
Spinis cruentatum caput,
Et vultus ille decolor,
Mortem propinquam respicit.

Quæ terra sulcis invia,
Dumis rigens et sentibus,
Lugubre munus protulit,
Quæ sæva messuit manus?

Christi rubescens sanguine
Aculeos mutat rosis,
Palmamque vincens fructibus,
Spina est triumphis aptior.

Culpis satæ mortalium
Te, Christe, spinæ vulnerant,
Evelle nostras, cordibus
Tuasque nostris insere.

Virtus, honor, laus, gloria,
Deo Patri cum Filio,
Sancto simul Paraclito,
In sæculorum sæcula.
Amen.

V. Plectentes coronam de spinis.
℟. Posuerunt super caput ejus.

Ad Magnificat, Aña.

Egredimini et videte, filiæ Sion, regem Salomonem in diademate quo coronavit eum mater sua parans crucem salvatori suo.

Oratio ut ad Laudes.

Et fit com. Fer.

AD MATUTINUM.

Invitat.

Christum Regem spinis coronatum,
* Venite, adoremus.
Ps. Venite, exultemus.
Hymn. Exite, *ut supra.*

IN I. NOCTURNO.

Aña. Erit tanquam lignum, quod plantatum est secus decursus aquarum, et fructum suum dabit in tempore suo. *Ps.* Beatus vir.

In 1. Noct. de Communi unius Martyris.

Aña. Convenerunt in unum adversus Dominum, et adversus Christum ejus. *Ps.* Quare fremuerunt. *Ibidem.*

Aña. In tribulatione dilatasti mihi. *Ps.* Cum invocarem.

Ibidem in ii. *Noct.*

V. Gloria et honore coronasti eum Domine.

℟. Et constituisti eum super opera manuum tuarum.

De Isaia Propheta.

Lectio I. *Cap.* 53.

Quis credidit auditui nostro, et brachium Domini cui revelatum est? Et ascendet sicut virgultum coram eo, et sicut radix de terra sitienti. Non est species ei, neque decor: et vidimus eum, et non erat aspectus, et desideravimus eum: despectum, et novissimum virorum, virum dolorum et scientem infirmitatem: et quasi absconditus vultus ejus et despectus, unde nec reputavimus eum. Vere languores nostros ipse tulit, et dolores nostros ipse portavit: et nos putavimus eum quasi leprosum, et percussum a Deo, et humiliatum. Ipse autem vulneratus est propter iniquitates nostras, attritus est propter scelera nostra, disciplina pacis nostræ super eum, et livore ejus sanati sumus.

℟. Maledicta terra in opere hominis,

* Spinas et tribulos germinabit Christo.

V. Quia comedit Adam de ligno, ex quo præceperat Deus, ne comederet. Spinas.

Lectio II.

Omnes nos quasi oves erravimus, unusquisque in viam suam declinavit, et posuit Dominus in eo iniquitatem omnium nostrum. Oblatus est quia ipse voluit, et non aperuit os suum: sicut ovis ad occisionem ducetur, et quasi agnus coram tondente se obmutescet, et non aperiet os suum. De angustia et de judicio sublatus est: generationem ejus quis enarrabit? Quia abscissus est de terra viventium; propter scelus populi mei percussi eum.

℟. Apparuit Moysi Dominus in flamma ignis de medio rubi:

* Et videbat, quod rubus arderet, et non combureretur.

V. Dixit ergo Moyses: vadam et videbo visionem hanc magnam. Et.

Lectio III.

Et dabit impios pro sepultura, et divitem pro morte sua : eo quod iniquitatem non fecerit, neque dolus fuerit in ore ejus. Et Dominus voluit conterere eum in infirmitate: si posuerit pro peccato animam suam, videbit semen longævum, et voluntas Domini in manu ejus dirigetur. Pro eo quod laboravit anima ejus, videbit et saturabitur : in scientia sua justificabit justus servus meus multos, et iniquitates eorum ipse portabit.

℞. Ecce ignis et ligna, Deus providebit sibi
* Victimam holocausti.
V. Levavit Abraham oculos suos, viditque post tergum arietem inter vepres hærentem. Victimam holocausti.
Gloria Patri. Victimam.

IN II. NOCTURNO.

Aña. Domine, ut scuto bonæ voluntatis tuæ coronasti me. *Ps.* Verba mea.

In II. Noct. de Communi unius Martyris.

Aña. Minuisti eum paulo minus ab Angelis, gloria et honore coronasti eum. *Ps.* Domine Dominus noster. *Ibid.*

Aña. Peccatores intenderunt arcum, paraverunt sagittas suas in pharetra, ut sagittent Justum. *Ps.* In Domino confido.

Ibidem in III. Nocturno.

V. Posuisti Domine, super caput ejus.
℞. Coronam de lapide pretioso.

Sermo S. Bernardi Abb.

Lectio IV.

Sermo 2. in Epiph. Dom.

Egredimini, filiæ Sion : vobis dicimus Filiæ Sion, animæ sæculares, debiles delicatæ filiæ, et non filii, in quibus nihil est fortitudinis, nihil est virilis animi. Egredimini de sensu carnis ad intellectum mentis, de servitute carnalis concupiscentiæ ad libertatem spiritualis intelligentiæ. Egredimini de terra vestra, et de cognatione vestra, et de domo patris vestri, et videte regem Salomonem in diademate, quo coronavit eum mater sua, in corona paupertatis, in corona miseriæ : siquidem coronatus est et a noverca sua corona spinea, corona miseriæ, coronandus a familia sua corona justitiæ, quando exibunt

Angeli, et tollent de regno ejus omnia scandala, quando veniet ad judicium cum senioribus populi sui, cum pugnabit pro eo orbis terrarum adversus insensatos. Coronat eum et Pater corona gloriæ, sicut ait Psalmista : Gloria et honore coronasti eum, Domine. Videte eum, filiæ Sion, in diademate, quo coronavit eum mater sua.

℟. Cum apparuerit Princeps pastorum, quo percusso dispersæ sunt oves gregis.
* Percipietis inmarcessibilem gloriæ coronam.
V. Cum fecerit grande convivium, ut ostendat divitias gloriæ regni sui. Percipietis.

Lectio v.

Sermo 42. in Cantic.

Ego, fratres, ab ineunte mea conversione pro acervo meritorum, quæ mihi deesse sciebam, mihi fasciculum collectum ex omnibus anxietatibus et amaritudinibus Domini mei colligere, et inter ubera mea collocare curavi. Memoriam abundantiæ suavitatis horum eructabo quoad vixero : in æternum non obliviscar miserationes istas, quia in ipsis vivificatus sum. Mihi hic salutaris fasciculus servatus est : nemo tollet eum a me, inter ubera mea commorabitur. Hæc meditari dixi sapientiam, in his justitiæ mihi perfectionem constitui, in his plenitudinem scientiæ, in his divitias salutis, in his copias meritorum. Ex his mihi interdum potus salutaris amaritudinis, ex his rursum suavis unctio consolationis. Hæc me erigunt in adversis, in prosperis reprimunt, et inter læta tristiaque vitæ presentis via regia incedenti tutum præbent utrobique ducatum, hinc inde mala imminentia propulsando : hæc mihi conciliant mundi Judicem, dum tremendum potestatibus, mitem humilemque figurant, dum non solum placabilem, sed et imitabilem repræsentant eum qui inaccessibilis principatibus, terribilis apud reges terræ.

℟. Accepit regnum decoris :
* Et diadema speciei.
V. Deus exaltavit illum, et dedit illi nomen, quod est super omne nomen. Et diadema.

Lectio vi.

Hæc propterea mihi in ore frequenter, sicut vos scitis; hæc in corde semper, sicut Deus scit, hæc stylo meo admodum familiaria, sicut apparet; hæc mea sublimior interim philosophia, scire Jesum, et hunc crucifixum. Non requiro, sicut sponsa, ubi cubet in meridie, quem lætus amplector mea inter ubera commorantem. Non requiro, ubi pascat in meridie, quem intueor Salvatorem in cruce. Illud sublimius, istud suavius: panis illud, hoc lac: hoc viscera reficit parvulorum, hoc replet, ubera matrum, et ideo inter ubera mea commorabitur. Hunc et vos, dilectissimi, tam dilectum fasciculum colligite vobis, hunc medullis inserite cordis, hoc munite aditum pectoris, ut et vobis inter ubera commoretur. Si enim ante oculos habueritis quem portatis, pro certo videntes angustias Domini, levius vestras portabitis, ipso auxiliante Ecclesiæ Sponso, qui est super omnia Deus benedictus in sæcula. Amen.

℟. Arcam de lignis Sethim deauratis auro mundissimo intus et foris: * Faciesque supra coronam auream per circulum.

℣. Pones in arca testificationem, quam dabo tibi. Faciesque.

Gloria Patri. Faciesque.

IN III. NOCTURNO.

Aña. Ingressus sine macula, et operatus justitiam, coronatus est in monte sancto tuo. *Ps.* Domine quis habitabit.

In III. Noct. de Communi unius Martyris.

Aña. Super caput ejus coronam de lapide pretioso posuisti, Domine. *Ps.* Domine, in virtute tua. *Ibidem.*

Aña. Adversus eos, qui tribulant me, impinguasti in oleo caput meum. *Ps.* Dominus regit me. *In feriali Officio ad Primam Fer. V.*

℣. Corona aurea super caput ejus.

℟. Expressa signo sanctitatis.

Lectio sancti Evangelii secundum Joannem.

Lectio vii. *Cap.* 19.

In illo tempore: Apprehendit Pilatus Jesum, et flagellavit. Et milites plectentes coronam de spinis imposuerunt capiti ejus. Et reliqua.

Homilia sancti Bernardi Abbatis.

Ex Sermo 50. *de diversis.*

Videte, filiæ Sion, Regem Salomonem. Non dicit Ecclesiasten, aut Ididam. Nam et his nominibus appellatus est rex ille, et significat Jesum Christum nostrum verum Salomonem, qui est Salomon, id est pacificus in exilio : Ecclesiastes, id est concionator in judicio : Idida, id est, dilectus Domini in regno, ubique rex. In exilio mansuetus, in judicio justus, in regno gloriosus. In exilio amabilis, in judicio terribilis, in regno adorabilis. In diademate, quo coronavit eum mater sua. Est autem hæc corona misericordiæ, et in hac imitabilis. Coronavit eum et noverca sua corona miseriæ, et in hac contemptibilis. Synagogam loquor, quæ se ei non matrem exhibuit, sed novercam.

℞. Facies altare ad adolendum thymiama de lignis Sethim :

* Faciesque ei coronam aureolam per gyrum.

V. Ponesque altare contra velum coram propitiatorio. Faciesque.

Lectio viii.

Coronabit eum familia sua corona justitiæ, et in hac terribilis : coronat eum Pater suus corona gloriæ, et in hac desiderabilis. Videant ergo eum peccatores in corona miseriæ, id est spinea, et compungantur : videant eum filiæ Sion, animæ affectuosæ, in corona misericordiæ et imitentur. Videbunt eum impii in corona justitiæ, et peribunt : videbunt eum Sancti in corona gloriæ, et perpetualiter gaudebunt. Coronantur quidem et alii imitatores ipsius, sed hoc ex industria adjuti per gratiam. Solus iste a matre coronatus est, qui solus cum ordinatis affectionibus tamquam sponsus e thalamo processit ex utero matris.

℞. Christus sciens dolorem et infirmitatem, spinis coronatur :

* Ipse est, qui coronat vos in misericordia et miserationibus.

V. Vulneratus propter iniquitates nostras, attritus est propter scelera nostra, cujus livore sanati sumus. Ipse.

Gloria Patri. Ipse.

Lectio IX. legitur de Homilia Feriæ.

AD LAUDES,

Et per Horas, Aña.

Dilectus meus candidus et rubicundus, comæ capitis ejus sicut purpura regis vincta canalibus. *Ps.* Dominus regnavit, *cum reliquis de Dom.*

Aña. Requievit super eum spiritus timoris Domini: corona sapientiæ et exultationis decoravit illum.

Aña. Induit eum Dominus vestimentis salutis, et indumento justitiæ quasi sponsum decoratum corona.

Aña. Fasciculus myrrhæ dilectus meus mihi, inter ubera mea commorabitur.

Aña. Rex æternæ gloriæ pro nobis coronatus benedicet coronæ anni benignitatis suæ.

Capitulum. Cant. 3.

Egredimini et videte, filiæ Sion, regem Salomonem, in diademate, quo coronavit illum mater sua.

Hymnus.

Legis figuris pingitur
Christi corona nobilis;
Implexa spinis victima,
Ardensque testatur rubus.

Arcam corona cinxerat,
Mensæque sacrum circulum,
Aramque thure fumidam,
Corona nectit ambiens.

Christi dolorum conscia,
Salve, corona gloriæ,
Gemmis et auro pulchrior,
Vincens coronas siderum.

Virtus, honor, laus, gloria,
Deo Patri cum Filio,
Sancto simul Paraclito,
In sæculorum sæcula.
Amen.

V. Eris corona gloriæ in manu Domini.

℞. Et diadema regni in manu Dei tui.

Ad Benedictus, Aña.

Exivit Jesus portans spineam coronam, et purpureum vestimentum.

Oratio.

Præsta, quæsumus, omnipotens Deus, ut qui in memoriam passionis Domini nostri Jesu Christi Coronam ejus spineam veneramur in terris, ab ipso gloria et honore coronari mereamur in cœlis. Qui tecum.

Et fit com. Feriæ.

Ad Tertiam.

Aña. Requievit super eum.

Capit. Egridimini, *ut supra.*

℟. *br.* Eris corona gloriæ * In manu Domini. Eris.

℣. Et diadema regni in manu Dei tui. In manu Domini.

Gloria Patri. Eris.

℣. Gloria et honore coronasti eum Domine.

℟. Et constituisti eum super opera manuum tuarum.

Ad Sextam.

Aña. Induit eum.

Capitulum. Apoc. 6.

Vidi, et ecce equus albus, et qui sedebat super illum, habebat arcum, et data est ei corona, et exivit vincens, ut vinceret.

℟. *br.* Gloria et honore * Coronasti eum, Domine. Gloria.

℣. Et constituisti eum super opera manuum tuarum. Coronasti.

Gloria Patri. Gloria.

℣. Tuam coronam adoramus, Domine.

℟. Tuam gloriosam recolimus passionem.

Ad Nonam.

Aña. Rex æternæ gloriæ.

Capitulum. Isaiæ 28.

In die illa erit Dominus exercituum corona gloriæ, et sertum exaltationis residuo populi sui.

℟. *br.* Tuam coronam * Adoramus Domine. Tuam coronam.

℣. Tuam gloriosam recolimus passionem. Adoramus.

Gloria Patri. Tuam coronam.

℣. Plectentes coronam de spinis,

℟. Posuerunt super caput ejus.

In II. Vesp. omnia ut in primis.

Ad Magnificat, Aña.

Et genu flexo ante eum, illudebant ei dicentes: Ave Rex Judæorum : et expuentes in eum acceperunt arundinem, et percutiebant caput ejus.

Et fit com. Feriæ.

FERIA VI.

Post Dñicam II. Quadrag.

DE LANCEA ET CLAVIS D. N. J. C.

Duplex majus ad libit.

Ad Vesperas, Añæ et Capit. de Laud. Psalmi de Dominica, et loco ultimi Ps. Laudate Dominum omnes gentes.

Hymnus.

Quænam lingua tibi, o Lancea, debitas

Grates pro merito est apta rependere?
Christi vivificum namque aperis latus,
Unde Ecclesia nascitur.

Hæc est Heva viri de latere exiens,
Olli membra gravis dum sopor occupat,
Hanc quippe alter Adam, corde scatentibus
Unda et sanguine, procreat.

O clavi, æqua manet vos quoque gratia
Christi quando sacris artubus insiti,
Deletum Domini sanguine figitis
Mortis chirographum cruci.

Te, Jesu, Superi laudibus efferant,
Qui clavorum aditus, signaque Lanceæ
In cœlo retines, vivus ubi imperas,
Cum Patre atque Paraclito. Amen.

V. Foderunt manus meas et pedes meos.

℞. Dinumeraverunt omnia ossa mea.

Ad Magnificat, Aña.

Delens quod adversus nos erat chirographum decreti quod erat contrarium nobis, et ipsum tulit de medio, affigens illud cruci.

Oratio ut ad Laudes.

Et fit com. Feriæ.

In fine Hymnorum dicitur: Clavis forato et Lancea, *ut infra ad Matut.*

AD MATUTINUM.

Invitat.

Christum Lancea et Clavis vulneratum,
* Venite, adoremus.

Ps. Venite, exultemus.

Hymnus.

Salvete, Clavi et Lancea,
Squalore nuper obsita,
Quæ mersa Christi corpori,
Almo rubetis sanguine.

Vos ad scelus Judaica
Elegerat perfidia;
Sed in ministra gratiæ
Vos vertit e cœlo Deus.

Nam quod sacratis artubus
Sculpsistis olim vulnera,
E tot reclusis fontibus
Dona effluunt cœlestia.

Clavis forato et Lancea,
Jesu tibi sit gloria,
Cum Patre et almo Spiritu,
Nunc et per omne sæculum.
Amen.

Si omissus sit Hymnus ad Vesp. dicatur ad Matutinum; et Hymnus Matutini conjungatur cum Hymno ad Laud.

IN I. NOCTURNO.

Aña. Ad Jesum autem cum venissent, non fregerunt ejus crura, sed unus militum Lancea latus ejus aperuit.

Psalmi de Communi Conf. non Pont.

Aña. Exivit sanguis et aqua; et qui vidit, testimonium perhibuit, et verum est testimonium ejus.

Aña. Alia Scriptura dicit: Videbunt in quem transfixerunt.

V. Quem tu percussisti, persecuti sunt.

℟. Et super dolorem vulnerum meorum addiderunt.

De Zacharia Propheta.

Lectio I. *Cap.* 12.

Hæc dicit Dominus: Effundam super domum David, et super habitatores Jerusalem spiritum gratiæ et precum, et aspicient ad me, quem confixerunt. Et plangent eum planctu quasi super unigenitum, et dolebunt super eum, ut doleri solet in morte primogeniti. In die illa magnus erit planctus in Jerusalem, sicut planctus Adadremmon in campo Mageddon. Et planget terra, familiæ et familiæ seorsum: familiæ domus David seorsum, et mulieres eorum seorsum: familiæ domus Nathan seorsum, et mulieres eorum seorsum: familiæ domus Levi seorsum, et mulieres eorum seorsum: familiæ Semei seorsum, et mulieres eorum seorsum. Omnes familiæ reliquæ, familiæ et familiæ seorsum, et mulieres eorum seorsum.

℟. Ad Jesum autem cum venissent, ut viderunt eum jam mortuum, non fregerunt ejus crura,

* Sed unus militum Lancea latus ejus aperuit.

V. Et qui vidit, testimonium perhibuit, et verum est testimonium ejus. Sed.

Lectio II. *Cap.* 13.

In die illa erit fons patens domui David, et habitantibus Jerusalem, in ablutionem peccatoris et menstruatæ. Et erit in die illa, dicit Dominus exercituum: Disperdam nomina idolorum de terra, et non memorabuntur ultra; pseudoprophetas et spiritum immundum auferam de terra. Et erit, cum prophetaverit quispiam ultra, dicent ei pater ejus et mater ejus, qui genuerunt eum: Non

vives, quia mendacium locutus es in nomine Domini, et configent eum pater ejus et mater ejus, genitores ejus, cum prophetaverit. Et erit: In die illa confundentur prophetæ, unusquisque ex visione sua cum prophetaverit; nec operientur pallio saccino, ut mentiantur; sed dicet: Non sum propheta; homo agricola ego sum, quoniam Adam exemplum meum ab adolescentia mea.

℟. Unus militum Lancea latus ejus aperuit,

* Et continuo exivit sanguis et aqua.

V. In die illa erit fons patens domui David et habitantibus Jerusalem. Et.

Lectio III.

Et dicetur ei: Quid sunt plagæ istæ in medio manuum tuarum? Et dicet: His plagatus sum in domo eorum, qui diligebant me. Framea suscitare super pastorem meum, et super virum cohærentem mihi, dicit Dominus exercituum: percute pastorem, et dispergentur oves, et convertam manum meam ad parvulos. Et erunt in omni terra, dicit Dominus: partes duæ in ea dispergentur, et deficient; et tertia pars relinquetur in ea. Et ducam tertiam partem per ignem, et uram eos sicut uritur argentum, et probabo eos sicut probatur aurum. Ipse vocabit nomen meum, et ego exaudiam eum. Dicam: Populus meus es; et ipse dicet: Dominus Deus meus.

℟. In die illa erit fons patens domui David, et habitantibus Jerusalem.

* In ablutionem peccatoris et menstruatæ.

V. Hic est, qui venit per aquam et sanguinem, Jesus Christus. In. Gloria. In.

IN II. NOCTURNO.

Aña. Aspicient ad me, quem confixerunt; et plangent eum planctu quasi super unigenitum.

Aña. Quid sunt plagæ istæ in medio manuum tuarum?

Aña. His plagatus sum in domo eorum, qui diligebant me.

V. Ipse vulneratus est propter iniquitates nostras.

℟. Attritus est propter scelera nostra.

Sermo Innocentii Papæ Sexti.

Lectio IV.

In decreto de Festo Lanceæ et Clav. Domini.

In Redemptoris nostri Domini Jesu Christi sacratissima passione sic nos gloriari oportet, ut ipsius passionis cuncta mysteria dinumerantes et merita, singulis etiam ejus salutaribus instrumentis gloriemur. Inter quæ illud celebriter memorandum est, quod ipse Salvator, emisso in cruce jam spiritu, sustinuit perforari Lancea latus suum, ut inde sanguinis et aquæ profluentibus undis, formaretur unica et immaculata ac virgo, sancta mater Ecclesia sponsa sua. O beatissima ipsius sacri lateris apertura, unde nobis tot et tanta divinæ pietatis dona fluxerunt! O felix Lancea, quæ tot bona nobis efficere, et ad tanti triumphi gloriam meruit superaddi!

℟. Hic est qui venit per aquam et sanguinem, Jesus Christus; * Non in aqua solum, sed in aqua et sanguine.

V. Tres sunt qui testimonium dant in terra, Spiritus, aqua, et sanguis: et hi tres unum sunt. Non.

Lectio V.

Hæc latus ipsum aperiendo, sacratissimas januas nobis regni cœlestis aperuit. Hæc vulnerando jam mortuum, vulnera nostra sanavit, vitamque nobis reddidit et salutem. Hæc innoxium transfigendo, illius sanguine culpas nostras abstersit; et demum ejusdem sacratissimis undis irrigata, cæcitatis nostræ tenebras sustulit, et nos ipsius divinæ pietatis fluviis mundavit. Illi etiam dulces Clavi, quibus ipse Salvator eidem cruci fuit affixus, quique non solum immaculato respergi sanguine, et molem ferre tanti ponderis meruerunt; sed et nos etiam per ipsorum salutiferas plagas dulcedinem tantam ipsius divinæ charitatis accepimus, ut manus nostræ a peccati solutæ nexibus, pedesque nostri a mortis laqueis fuerint liberati, sunt devotissime recolendi.

℟. Quoniam circumdederunt me canes multi, concilium malignantium obsedit me.

* Foderunt manus meas et pedes meos.

V. Dicetur ei: Quid sunt

plagæ istæ in medio manuum tuarum? Foderunt.

Lectio vi.

Quid enim vulnere et plagis hujusmodi sanctius? quid eis salubrius? ex quibus salus nostra processit, et in quibus assidue se possunt curare animæ devotorum? Licet igitur Lancea et Clavi prædicti, aliaque ipsius passionis salutaria instrumenta sint a cunctis fidelibus Christi ubilibet veneranda, et de ipsa etiam passione in eadem Ecclesia solemnia annis singulis officia celebrentur et fiant, dignum tamen et conveniens reputamus, si de ipsius passionis specialibus instrumentis et præsertim in partibus, in quibus instrumenta ipsa dicuntur haberi, solemne ac speciale festum celebretur et fiat; nosque illos fideles Christi, qui aliqua ex instrumentis ipsis habere se gaudent, in eorum devotione, divinis officiis atque muneribus specialiter foveamus.

℞. Dicetur ei: Quid sunt plagæ istæ in medio manuum tuarum? Et dicet: * His plagatus sum in domo eorum, qui diligebant me.

V. Nisi videro in manibus ejus fixuram Clavorum, non credam. His.
Gloria Patri. His.

IN III. NOCTURNO.

Aña. Foderunt manus meas et pedes meos, dinumeraverunt omnia ossa mea.

Psalmi de iii. *Nocturno Virginum.*

Aña. Nisi videro in manibus ejus fixuram Clavorum, et mittam digitum meum in locum Clavorum, et mittam manum meam in latus ejus, non credam.

Aña. Infer digitum tuum huc, et vide manus meas, et affer manum tuam, et mitte in latus meum.

V. Disciplina pacis nostræ super eum.

℞. Et livore ejus sanati sumus.

Lectio sancti Evangelii secundum Joannem.

Lectio vii. *Cap.* 19.

In illo tempore: Sciens Jesus quia omnia consummata sunt, ut consummaretur Scriptura, dixit: Sitio. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi.

Tract. 120. *in Joannem.*

Unus militum Lancea latus ejus aperuit, et continuo exivit sanguis et aqua. Vigilanti verbo Evangelista usus est, ut non diceret: latus ejus percussit, aut vulneravit, aut quid aliud; sed, aperuit: ut illic quodammodo vitæ ostium panderetur, unde sacramenta Ecclesiæ manaverunt, sine quibus ad vitam, quæ vera vita est, non intratur. Ille sanguis, qui fusus est, in remissionem fusus est peccatorum. Aqua illa salutare temperat poculum; hæc et lavacrum præstat et potum. Hoc prænuntiabat, quod Noë in latere arcæ ostium facere jussus est, qua intrarent animalia, quæ non erant diluvio peritura, quibus præfigurabatur Ecclesia.

℟. Facta sunt hæc, ut Scriptura impleretur: Os non comminuetis ex eo. Et iterum alia Scriptura dicit:

* Videbunt in quem transfixerunt.

V. Effundam super domum David, et super habitatores Jerusalem spiritum gratiæ et precum. Videbunt.

Lectio viii.

Propter hoc prima mulier facta est de latere viri dormientis, et appellata est vita, materque vivorum. Magnum quippe significavit bonum ante magnum prævaricationis malum. Et secundus Adam, inclinato capite, in cruce dormivit, ut inde formaretur ei conjux, quæ de latere dormientis effluxit. O mors, unde mortui reviviscunt! Quid isto sanguine mundius? Quid vulnere isto salubrius? Facta sunt enim hæc, inquit, ut Scriptura impleretur: Os non comminuetis ex eo. Et iterum alia Scriptura dicit: Videbunt in quem transfixerunt.

℟. Effundam super domum David, et super habitatores Jerusalem spiritum gratiæ et precum.

* Et aspicient ad me, quem confixerunt.

V. Et plangent eum planctu, quasi super unigenitum. Et.

Gloria Patri. Et.

Lectio ix. *de Hom. Fer.*

AD LAUDES,

Et per Horas.

Aña. Unus militum Lan-

cea latus ejus aperuit, et continuo exivit sanguis et aqua. *Ps.* Dominus regnavit, *cum reliquis.*

Aña. Foderunt manus meas et pedes meos, dinumeraverunt omnia ossa mea.

Aña. Tres sunt qui testimonium dant in terra, spiritus, aqua, et sanguis: et hi tres unum sunt.

Aña. Quid turbati estis, et cogitationes ascendunt in corda vestra? Videte manus meas et pedes meos, quia ego ipse sum.

Aña. Infer digitum tuum huc, et vide manus meas, et affer manum tuam, et mitte in latus meum.

Capitul. 1. *Joann.* 9.

Charissimi, quis est qui vincit mundum, nisi qui credit quoniam Jesus est Filius Dei? Hic est qui venit per aquam et sanguinem, Jesus Christus; non in aqua solum, sed in aqua et sanguine.

Hymnus.

Tinctam ergo Christi sanguine
Convertite in me cuspidem,
Ferite cor, pedes, manus,
Pœnam a nocente sumite.

At, quæso, culpis debitas
Quas jure plagas figitis,
Cruore divino illitæ
Fiant medela spiritus.

Sit gressus ad malum impotens,
Manus nocere desinant,
Omnisque corde e saucio
Profanus ardor exeat.

Clavis forato et Lancea,
Jesu, tibi sit gloria,
Cum Patre et almo Spiritu,
Nunc et per omne sæculum. Amen.

℣. Foderunt manus meas et pedes meos.
℟. Dinumeraverunt omnia ossa mea.

Ad Benedictus, Aña.

Inglorius erit inter viros aspectus ejus, et forma ejus inter filios hominum. Iste asperget gentes multas.

Oratio.

Deus, qui in assumptæ carnis infirmitate Clavis affigi et Lancea vulnerari pro mundi salute voluisti: concede propitius, ut qui eorumdem Clavorum et Lanceæ solemnia veneramur in terris, de glorioso victoriæ tuæ triumpho gratulemur in cœlis. Qui vivis.

Et fit com. Feriæ.

Ad Primam in R. *br.* *V.* Qui vulneratus es pro nobis.

Ad Tertiam.

Aña. Foderunt.

Capitulum. Charissimi, *ut supra.*

℟. *br.* Foderunt manus meas
* Et pedes meos. Foderunt.
V. Dinumeraverunt omnia ossa mea. Et.
Gloria Patri. Foderunt.
V. Quem tu percussisti, persecuti sunt.
℟. Et super dolorem vulnerum meorum addiderunt.

Ad Sextam.

Aña. Tres sunt.

Capitulum. 1. *Pet.* 2.

FRATRES, Christus passus est pro nobis, vobis relinquens exemplum, ut sequamini vestigia ejus. Qui peccatum non fecit, nec inventus est dolus in ore ejus.

℟. *br.* Quem tu percussisti,
* Persecuti sunt. Quem.
V. Et super dolorem vulnerum meorum addiderunt. Persecuti.
Gloria Patri. Quem.
V. Ipse vulneratus est propter iniquitates nostras.
℟. Attritus est propter scelera nostra.

Ad Nonam.

Aña. Infer digitum.

Capitulum. 1. *Pet.* 2.

QUI peccata nostra ipse pertulit in corpore suo super lignum, ut peccatis mortui justitiæ vivamus: cujus livore sanati sumus.

℟. *br.* Ipse vulneratus est
* Propter iniquitates nostras. Ipse.
V. Attritus est propter scelera nostra. Propter.
Gloria Patri. Ipse.
V. Disciplina pacis nostræ super eum.
℟. Cujus livore sanati sumus.

IN II. VESPERIS *omnia ut in primis, præter ultimum Psalm. cujus loco Psalm.* Credidi. *ut in Vesperis Feriæ II.*

Ad Magnificat, Aña.

Vere languores nostros ipse tulit, et dolores nostros ipse portavit: et nos putavimus eum quasi leprosum, et percussum a Deo, et humiliatum.

Et fit com. Feriæ.

FERIA VI.

Post Dñicam III. Quadrag.

SS. QUINQUE VULNERUM D. N. J. C.

Duplex majus ad libit.

Ad Vesperas, Añæ et Capit. de Laudibus.

PSALMI :

1. Credidi. *in Vesp. Fer.* 2.
2. Ad Dominum cum tribularer. *Ibidem.*
3. Eripe me. *In Vesp. Fer.* vi.
4. Domine clamavi. *Ibid.*
5. Voce mea. *Ibid.*

Hymnus. Pange lingua, *ut in Dominica Passionis ad Matut.*

V. Videbunt in quem transfixerunt.

R. Et dolebunt eum, ut in morte primogeniti.

Ad Magnificat, Aña.

Dum in cruce penderet unigenitus Dei Filius, et ab omnibus subsannaretur, Mater ejus Virgo Maria ipsum verum Deum et hominem condolens venerabatur.

Oratio ut ad Laudes.
Et fit com. Feriæ.

Ad Matutinum, Invitat. Christum in cruce confixum, quinque plagis vulneratum,

* Venite, adoremus. *Ps.* Venite.

Hymnus. Pange lingua, *ut supra in Vesp.*

IN I. NOCTURNO.

Aña. Quis est qui venit de Edom, tinctis vestibus de Bosra? *Ps.* 10. In Domino confido, *qui est octavus in I. Nocturno Dominicæ.*

Aña. Quare rubrum est indumentum tuum, et vestimenta tua sicut calcantium in torculari? *Ps.* 11. Domine, quis habitabit, *qui est ultimus, ibidem.*

Aña. Torcular calcavi solus, et de gentibus non fuit vir mecum. *Ps.* 25. Domini est terra. *In feriali Officio ad Primam, Fer.* ii.

V. Foderunt manus meas et pedes meos.

℟. Dinumeraverunt omnia ossa mea.

De Isaia Propheta.

Lectio I. *Cap.* 53.

Quis credidit auditui nostro? et brachium Domini cui revelatum est? et ascendet sicut virgultum coram eo, et sicut radix de terra sitienti. Non est species ei, neque decor, et vidimus eum, et non erat aspectus, et desideravimus eum, despectum et novissimum virorum, virum do-

lorum, et scientem infirmitatem, et quasi absconditus vultus ejus, et despectus: unde nec reputavimus eum. Vere languores nostros ipse tulit, et dolores nostros ipse portavit: et nos putavimus eum quasi leprosum, et percussum a Deo, et humiliatum. Ipse autem vulneratus est propter iniquitates nostras, attritus est propter scelera nostra: disciplina pacis nostræ super eum, et livore ejus sanati sumus.

℟. Gratificavit nos Deus in dilecto Filio suo:

* In quo habemus redemptionem per sanguinem ejus in remissionem peccatorum.

V. Ecce venit plenitudo temporis, in quo misit Deus Filium suum in terras. In quo.

Lectio II.

Omnes nos quasi oves erravimus, unusquisque in viam suam declinavit; et posuit Dominus in eo iniquitatem omnium nostrum. Oblatus est quia ipse voluit, et non aperuit os suum: sicut ovis ad occisionem ducetur, et quasi agnus coram tondente se obmutescet, et non aperiet os suum. De angustia et de judicio sublatus est: generationem ejus quis enarrabit? Quia abscissus est de terra viventium, propter scelus populi mei percussi eum. Et dabit impios pro sepultura, et divitem pro morte sua: eo quod iniquitatem non fecerit, neque dolus fuerit in ore ejus. Et Dominus voluit conterere eum in infirmitate.

℟. Nos, qui aliquando eramus longe, facti sumus prope per sanguinem Jesu Christi.

* Ipse est pax nostra, qui fecit utraque unum.

V. A Domino factum est istud, et est mirabile in oculis nostris. Ipse.

Lectio III. *Cap.* 63.

Quis est iste qui venit de Edom, tinctis vestibus de Bosra? iste formosus in stola sua, gradiens in multitudine fortitudinis suæ. Ego qui loquor justitiam, et propugnator sum ad salvandum. Quare ergo rubrum est indumentum tuum, et vestimenta tua sicut calcantium in torculari? Torcular calcavi solus, et de gentibus non est vir mecum: calcavi eos in furore meo, et conculcavi eos in ira mea, et aspersus

est sanguis eorum super vestimenta mea, et omnia indumenta mea inquinavi. Dies enim ultionis in corde meo, annus redemptionis meæ venit; circumspexi, et non erat auxiliator; quæsivi, et non fuit qui adjuvaret.

℟. In primogenito ex mortuis complacuit omnem plenitudinem divinitatis inhabitare, et per eum reconciliari omnia in ipsum. * Pacificans per sanguinem crucis ejus, sive quæ in cœlis, sive quæ in terris sunt.

℣. Ipse est caput corporis Ecclesiæ in omnibus primatum tenens. Pacificans.

Gloria Patria. Pacificans.

IN II. NOCTURNO.

Aña. Foderunt manus meas et pedes meos: dinumeraverunt omnia ossa mea. *Ps.* 21. Deus, Deus meus, respice. *In feriali Officio ad Prim. Fer.* vi.

Aña. A planta pedis usque ad verticem non est in eo sanitas. *Ps.* 65. Jubilate Deo omnis terra, *qui est penultimus Fer.* iv. *ad Matut.*

Aña. Vulnus et livor, et plaga tumens non est circumligata, nec curata medicamine, neque fota oleo. *Ps.* 75. Notus in Judæa, *qui est octavus Fer.* v. *ad Matut.*

℣. Vere languores nostros ipse tulit.

℟. Et dolores nostros ipse portavit.

De Sermone S. Bernardi Abbatis.

Lectio IV.

Lib. de Pass. Domini, Cap. 41.

Captus ergo Jesus post plurimas illusiones tam Judæorum quam Gentium, post sanguinis plures effusiones, clavis immitibus manibus simul et pedibus perforatur, et configitur ligno Crucis Salvator noster mitissimus Jesus. Intuere, et respice rosam passionis sanguineæ, quomodo rubet in indicium ardentissimæ charitatis. Contendunt passio et charitas: ista ut plus ardeat, illa ut plus rubeat.

℟. Per mortem destruxit Jesus eum, qui mortis habebat imperium, * Ut liberaret eos, qui timore mortis obnoxii erant servituti.

℣. Unde debuit per omnia fratribus assimilari, ut misericors fieret. Ut.

Lectio v.

Vide quomodo hoc flore rosæ floruerit optima vitis nostra rubicundus Jesus. Vide totum corpus, sicubi rosæ sanguineæ florem non invenias. Inspice manum unam et alteram, si florem rosæ non invenias in utraque. Inspice pedem unum et alterum, numquid non rosei? Inspice lateris aperturam, quia nec illa caret rosa, quamvis ipsa subrubea sit, propter mixturam aquæ; quia, sicut narrat Evangelista, cum unus militum lancea latus ejus perforasset, exivit sanguis et aqua.

℟. Per hominem mors, et per hominem resurrectio mortuorum.

* Et sicut in Adam omnes peccaverunt, ita in Christo omnes vivificabuntur.

V. Novissime autem inimica destruetur mors. Et.

Ex eodem divo Bernardo.

Lectio vi.

Serm. de Pass. Domini.

Respice, Domine sancte Pater, de sanctuario tuo, et de excelso cœlorum habitaculo: et intuere hanc sacrosanctam hostiam, quam tibi offert magnus Pontifex noster, sanctus puer tuus Dominus Jesus, pro peccatis fratrum suorum, et esto placabilis super multitudine malitiæ nostræ. Cognosce, Pater, tunicam filii tui Joseph. Heu! fera pessima devoravit eum, et conculcavit in furore vestimentum ejus. Ecce quinque scissuras lamentabiles in eo reliquit.

℟. Videmus Jesum propter passionem mortis, gloria et honore coronatum.

* Ut pro omnibus gustaret mortem.

V. Decebat eum, qui multos filios in gloriam adduxerat, auctorem salutis eorum per passionem consummari. Ut.

Gloria Patri. Ut.

IN III. NOCTURNO.

Aña. Quid sunt plagæ istæ in medio manuum tuarum?

Psalmi ut in III. Nocturno de Communi Virginum.

Aña. His plagatus sum in domo eorum, qui me diligebant.

Aña. In amaritudine sermo meus est, et manus plagæ meæ aggravata est super gemitum meum.

℣. Ipse vulneratus est propter iniquitates nostras.

℟. Attritus est propter scelera nostra.

Lectio sancti Evangelii secundum Joannem.

Lectio VII. *Cap.* 19.

In illo tempore: Sciens Jesus, quia omnia consummata sunt, ut consummaretur Scriptura, dixit: Sitio. Et reliqua.

Homilia S. Cyrilli Episcopi Alexandrini.

Lib. 12. *Comment. in Joann.*

Cum ab immanibus Judæis omnis in Christum expleta esset impietas, nec quicquam jam ad summam crudelitatem reliquum esset, ad extremum caro Christi sanctissima proprium quiddam, ac naturale rursus patitur. Multis enim ac variis doloribus exsiccata siti torquetur. Graves siquidem dolores magnam ad sitim commovendam vim habent, naturali quodam et inexplicabili calore humidum consumentes, et igneis ardoribus præcordia urentes.

℟. Manifestata est gratia Dei per illuminationem Salvatoris nostri Jesu Christi.

* Qui destruxit mortem, illuminavit autem vitam in incorruptionem.

℣. Liberavit, et vocavit nos vocatione sua sancta per gratiam, quæ data est nobis in Christo. Qui.

Lectio VIII.

Consummatum esse, ait, impietatis Judaicæ modum, et impotentem sæviendi animum. Quid enim Judæi intentatum reliquerunt, aut quid non extremæ crudelitatis adhibuerunt? Quod supplicii aut contumeliæ genus prætermiserunt? Quamobrem jure: Consummatum est, ait: sed hora jam eum ad prædicandum spiritibus, qui apud inferos erant, invitante (advenit enim, ut mortuorum ac vivorum dominaretur) ipsam pro nobis mortem suscepit, communem hanc naturæ nostræ passionem sustinuit in carne sua. ¶ Cum autem Jesum caput inclinasse comperissent, et jam eum expirasse putarent, frustra ejus crura confringi existimant; sed cum adhuc mortuum esse nonnihil diffiderent, lancea latus ejus perfodiunt, unde

cruor aqua mixtus scaturiit, quod Eulogiæ mysticæ et sancti baptismatis imago quædam erat atque primitiæ. Christi enim est vere et a Christo sanctum baptisma, et mysticæ Eulogiæ vis ex sancta ejus nobis carne prodiit.

℟. Dignus es Domine, accipere librum, et aperire signacula ejus, quoniam occisus es, et redemisti nos Deo,
* In sanguine tuo.
V. Fecisti enim nos Deo nostro regnum et sacerdotes. In sanguine tuo.
Gloria Patri. In.

Lectio ix. *de Hom. Fer.*

AD LAUDES,

Et per Horas, Aña.

VERE languores nostros ipse tulit, et dolores nostros ipse portavit. *Ps.* Dominus regnavit, *cum reliquis.*
Aña. Ipse autem vulneratus est propter iniquitates nostras, attritus est propter scelera nostra.
Aña. Alligavit Dominus plagam populi sui, et percussuram ejus sanavit.
Aña. Omnis, qui transibit, stupebit super omnes plagas ejus.
Aña. O vos omnes, qui transitis per viam, attendite et videte si est dolor sicut dolor meus.

Capitulum. Isaiæ 53.

CHRISTUS vulneratus est propter iniquitates nostras, attritus est propter scelera nostra, cujus livore sanati sumus.

Hymnus. Lustra sex, *ut in Dñica passionis.*
V. Videbunt in quem transfixerunt.
℟. Et dolebunt super eum, ut in morte primogeniti.

Ad Benedictus, Ant.

Unus militum lancea latus ejus aperuit, et continuo exivit sanguis et aqua.

Oratio.

DEUS, qui unigeniti Filii tui passione, et per quinque vulnera ejus sanguinis effusione, humanam naturam peccato perditam reparasti : tribue nobis, quæsumus, ut qui ab eo suscepta vulnera veneramur in terris, ejusdem pretiosissimi sanguinis fructum consequi mereamur in cœlis. Per eumdem Dominum.

Et fit com. Feriæ.

Ad Tertiam.

Aña. Ipse autem.

Capitulum. Christus vulneratus, *ut ad Laud.*

℟. *br.* Foderunt manus meas,

* Et pedes meos. Foderunt.

℣. Dinumeraverunt omnia ossa mea. Et pedes.

Gloria Patri. Foderunt.

℣. O vos omnes, qui transitis per viam,

℟. Attendite, et videte dolorem meum.

Ad Sextam.

Aña. Alligavit Dominus.

Capitulum. Isaiæ 50.

Faciem meam non averti ab increpantibus, et conspuentibus in me. Dominus Deus auxiliator meus, et ideo non sum confusus.

℟. *br.* Vere languores nostros.

* Ipse tulit. Vere.

℣. Et dolores nostros ipse portavit. Ipse tulit.

Gloria Patri. Vere.

℣. Disciplina pacis nostræ super eum.

℟. Et livore ejus sanati sumus.

Ad Nonam.

Aña. O vos omnes.

Capitulum. Isaiæ 53.

Tradidit Christus in mortem animam suam, et cum sceleratis reputatus est; et ipse peccata multorum tulit, et pro transgressoribus rogavit.

℟. *br.* Ipse vulneratus est

* Propter iniquitates nostras. Ipse.

℣. Attritus est propter scelera nostra. Propter.

Gloria Patri. Ipse.

℣. Oblatus est quia ipse voluit.

℟. Et non aperuit os suum.

In II. Vesp. omnia ut in primis.

Ad Magnificat, Aña.

Ego sum vestra redemptio : manus meæ, quæ vos fecerunt, clavis confixæ sunt : propter vos flagellis cæsus sum, spinis coronatus sum, aquam petii pendens, et acetum porrexerunt; in escam meam fel dederunt et in latus lanceam ; mortuus et sepultus resurrexi ; vobiscum sum, et vivo in æternum.

Et fit com. Feriæ.

FERIA VI.

Post Dñicam iv. *Quadrag.*

PRETIOSISSIMI SANGUINIS D. N. J. C.

Duplex majus ad libit.

Ad Vesperas, Añæ.

1. Quis est iste qui venit de Edom, tinctis vestibus de Bosra, iste formosus in stola sua? *Ps.* Dixit Dominus, *cum reliq. et loco ult. Ps.* Laudate Dominum omnes gentes.

2. Ego qui loquor justitiam, et propugnator sum ad salvandum.

3. Vestitus erat veste aspersa sanguine, et vocatur nomen ejus Verbum Dei.

4. Quare ergo rubrum est indumentum tuum, et vestimenta tua sicut calcantium in torculari?

5. Torcular calcavi solus, et de gentibus non est vir mecum.

Capit. ut ad Laudes.

Hymnus.

Festivis resonent compita vocibus,
Cives lætitiam frontibus explicent,
Tædis flammiferis ordine prodeant
Instructi pueri et senes.

Quem dura moriens Christus in arbore
Fudit multiplici vulnere Sanguinem,
Nos facti memores dum colimus decet
Saltem fundere lacrymas.

Humano generi pernicies gravis
Adami veteris crimine contigit:
Adami integritas et pietas novi
Vitam reddidit omnibus.

Clamorem validum summus ab æthere
Languentis Geniti si Pater audiit,
Placari potius sanguine debuit,
Et nobis veniam dare.

Hoc quicumque stolam Sanguine proluit:
Abstergit maculas, et roseum decus,
Quo fiat similis protinus Angelis,
Et regi placeat, capit.

A recto instabilis tramite postmodum
Se nullus retrahat, meta sed ultima
Tangatur: tribuet nobile præmium,
Qui cursum Deus adjuvat.

Nobis propitius sis, Genitor potens,

Ut quos unigenæ Sanguine
Filii
Emisti, et placido Flamine
recreas,
Cœli ad culmina transfe-
ras.—Amen.

V. Redemisti nos, Domine, in sanguine tuo.
℟. Et fecisti nos Deo nostro regnum.

Ad Magnificat, Ant.

Accessistis ad Sion montem, et civitatem Dei viventis, Jerusalem cœlestem, et testamenti novi mediatorem Jesum, et sanguinis aspersionem melius loquentem quam Abel.

Oratio ut ad Laudes.

Et fit com. Feriæ.

AD MATUTINUM.

Invitat. Christum Dei Filium, qui suo nos redemit Sanguine,
* Venite, adoremus.
Ps. Venite, exultemus.

Hymnus.

Ira justa Conditoris,
Imbre aquarum vindice,
Criminosum mersit orbem
Noë in arca sospite:
Mira tandem vis amoris
Lavit orbem Sanguine.

Tam salubri terra felix
Irrigata pluvia,
Ante spinis quæ scatebat,
Germinavit flosculos:
Inque nectaris saporem
Transiere absinthia.

Triste protinus venenum
Dirus anguis posuit,
Et cruenta belluarum
Desiit ferocia:
Mitis Agni vulnerati
Hæc fuit victoria.

O scientiæ supernæ
Altitudo impervia!
O suavitas benigni
Prædicanda pectoris!
Servus erat morte dignus,
Rex luit pœnam optimus.

Quando culpis provocamus
Ultionem judicis,
Tunc loquentis protegamur
Sanguinis præsentia,
Ingruentium malorum
Tunc recedant agmina.

Te redemptus laudet orbis
Grata servans munera,
O salutis sempiternæ
Dux et auctor inclyte,
Qui tenes beata regna
Cum Parente et Spiritu.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. Postquam consummati sunt dies octo, ut circumcideretur puer, vocatum est nomen ejus Jesus.
Ps. Quare fremuerunt gentes. *In Communi plurimorum Mart. I. Noct.*

Ant. Factus in agonia, prolixius orabat, et factus est sudor ejus sicut guttæ sanguinis decurrentis in terram. *Ps.* Domine, quid multiplicati sunt. *Ibidem.*

Ant. Judas, qui eum tradidit, pœnitentia ductus, retulit triginta argenteos, dicens : Peccavi, tradens Sanguinem justum. *Ps.* Conserva me, Domine. *Ibidem in* ii. *Nocturno.*

V. Redemisti nos, Domine,

℟. In sanguine tuo.

De Epistola beati Pauli Apostoli ad Hebræos.

Lectio I. *Cap.* 1.

Christus assistens Pontifex futurorum bonorum, per amplius et perfectius tabernaculum non manufactum, id est, non hujus creationis, neque per sanguinem hircorum aut vitulorum, sed per proprium Sanguinem introivit semel in sancta, æterna redemptione inventa. Si enim sanguis hircorum et taurorum, et cinis vitulæ aspersus inquinatos sanctificat ad emundationem carnis : quanto magis Sanguis Christi, qui per Spiritum sanctum semetipsum obtulit immaculatum Deo, emundabit conscientiam nostram ab operibus mortuis, ad serviendum Deo viventi ? Et ideo novi testamenti mediator est, ut morte intercedente, in redemptionem earum prævaricationum, quæ erant sub priori testamento, repromissionem accipiant qui vocati sunt æternæ hæreditatis.

℟. Jesus, ut sanctificaret per suum Sanguinem populum, extra portam passus est.

* Exeamus igitur ad eum extra castra, improperium ejus portantes.

V. Nondum enim usque ad sanguinem restitistis adversus peccatum repugnantes. Exeamus.

Lectio II.

Ubi enim testamentum est, mors necesse est intercedat testatoris. Testamentum enim in mortuis confirmatum est : alioquin nondum valet, dum vivit qui testatus est. Unde nec primum quidem sine sanguine dedicatum est. Lecto enim omni mandato legis a Moyse universo populo : accipiens sanguinem vitulorum et hircorum cum aqua et lana coccinea et hyssopo,

ipsum quoque librum et omnem populum aspersit, dicens : Hic sanguis testamenti, quod mandavit ad vos Deus. Etiam tabernaculum et omnia vasa ministerii sanguine similiter aspersit. Et omnia pene in sanguine secundum legem mundantur, et sine sanguinis effusione non fit remissio.

℟. Moyses sumptum sanguinem respersit in populum :
* Et ait : Hic est sanguis fœderis, quod pepigit Dominus vobiscum.
V. Fide celebravit Pascha et sanguinis effusionem, ne qui vastabat primitiva, tangeret eos. Et ait.

Lectio iii. *Cap.* 10.

HABENTES itaque, fratres, fiduciam in introitu sanctorum in Sanguine Christi, quam initiavit nobis viam novam et viventem per velamen, id est carnem suam, et sacerdotem magnum super domum Dei, accedamus cum vero corde in plenitudine fidei, aspersi corda a conscientia mala, et abluti corpus aqua munda, teneamus spei nostræ confessionem indeclinabilem (fidelis enim est qui repromisit) : et consideremus invicem in provocationem charitatis et bonorum operum.

℟. Vos, qui aliquando eratis longe, facti estis prope in Sanguine Christi :
* Ipse enim est pax nostra, qui fecit utraque unum.
V. Complacuit per eum reconciliare omnia in ipsum, pacificans per sanguinem crucis ejus, sive quæ in terris, sive quæ in cœlis sunt. Ipse.
Gloria Patri. Ipse.

IN II. NOCTURNO.

Ant. Pilatus volens populo satisfacere tradidit illis Jesum flagellis cæsum. *Ps.* 22. Dominus regit me. *In feriali Officio ad Primam Fer.* v.

Ant. Videns autem quia nihil proficeret, accepta aqua, lavit manus coram populo, dicens : Innocens ego sum a sanguine justi hujus. *Ps.* 29. Exaltabo te, Domine, *qui est tertius Fer.* ii. *ad Matutinum.*

Ant. Et respondens universus populus, dixit : Sanguis ejus super nos, et super filios nostros. *Ps.* 63. Exaudi Deus orationem meam cum deprecor,

qui est decimus Fer. iv. *ad Matut.*

V. Sanguis Jesu Christi Filii Dei.

℟. Emundat nos ab omni peccato.

Sermo sancti Joannis Chrysostomi.

Lectio iv.

Vultis Sanguinis Christi audire virtutem? Redeamus ad ejus exemplum, et priorem typum recordemur, et pristinam scripturam narremus. In Ægypto, nocte media, Ægyptiis Deus plagam decimam minabatur, ut eorum primogenita deperirent, quia primogenitum ejus populum detinebant. Sed ne amata plebs Judæorum una cum illis periclitaretur, quia unus locus continebat universos, remedium discretionis inventum est. Proinde exemplum mirabile, ut discas in veritate virtutem. Ira divinæ indignationis sperabatur, et domos singulas mortifer circuibat. Quid igitur Moyses? Occidite, inquit, agnum anniculum, et sanguine ejus linite januas. Quid ais Moyses? Sanguis ovis rationalem hominem liberare consuevit? Valde, inquit; non eo quod sanguis est, sed quia Dominici Sanguinis per eum demonstratur exemplum.

℟. In timore incolatus vestri conversamini:
* Scientes quod non corruptibilibus auro vel argento redempti estis.

V. Sed pretioso Sanguine quasi agni immaculati Christi. Scientes.

Lectio v.

Nam sicut regnantium statuæ, quæ sine causa sunt et sermone, nonnumquam ad se confugientibus hominibus, anima et ratione decoratis, subvenire consueverunt, non quia sunt ære confectæ, sed quia retinent imaginem principalem; ita et sanguis ille, qui irrationalis fuit, animas habentes homines liberavit, non quia sanguis fuit, sed quia hujus Sanguinis ostendebat adventum. Et tunc Angelus ille vastator, cum linitos postes atque aditus pervideret, transjecit gressus, et non est ausus intrare. Nunc ergo si viderit inimicus non postibus impositum sanguinem typi, sed fidelium ore lucentem Sanguinem veritatis Christi

templi postibus dedicatum, multo magis se subtrahet. Si enim Angelus cessit exemplo, quanto magis terrebitur inimicus, si ipsam perspexerit veritatem? Vis et aliam hujus Sanguinis scrutari virtutem? Volo. Unde primum cucurrit inspicias, et de quo fonte manavit. De ipsa primum cruce processit: latus illud Dominicum initium fuit. Mortuo enim, ait, Jesu, et adhuc in cruce pendente, approximat miles, latus lancea percussit, et exinde aqua fluxit et sanguis, unum baptismatis symbolum, aliud sacramenti. Ideo non ait: Exiit Sanguis et aqua; sed exiit aqua primum et Sanguis: quia primum baptismate diluimur, et postea mysterio dedicamur.

℟. Empti estis pretio magno:
* Glorificate, et portate Deum in corpore vestro.
℣. Pretio empti estis: nolite fieri servi hominum. Glorificate.

Lectio VI.

LATUS miles aperuit, et templi sancti parietem patefecit. Et ego thesaurum præclarum inveni, et fulgentes divitias me gratulor reperire. Sic et de illo agno factum est. Judæi ovem occiderunt, et ego fructum de sacramento cognovi. De latere Sanguis et aqua. Nolo tam facile, auditor, transeas tanti secreta mysterii. Restat enim mihi mystica atque secretalis oratio. Dixi baptismatis symbolum et mysteriorum aquam illam et Sanguinem demonstrare. Ex his enim sancta fundata est Ecclesia per lavacri regenerationem, et renovationem Spiritus sancti. Per baptisma, inquam, et mysteria, quæ ex latere videntur esse prolata. Ex latere igitur suo Christus ædificavit Ecclesiam, sicut de latere Adam ejus conjux Heva prolata est. Nam hac de causa Paulus quoque testatur, dicens: De corpore ejus et de ossibus ejus sumus: latus videlicet illud significans. Nam sicut de illo latere Deus fecit fœminam procreari: sic et de suo latere Christus aquam nobis et Sanguinem dedit, unde repararetur Ecclesia.

℟. Commendat charitatem suam Deus in nobis:
* Quoniam cum adhuc

peccatores essemus, secundum tempus Christus pro nobis mortuus est.

V. Multo igitur magis nunc justificati in Sanguine ipsius, salvi erimus ab ira per ipsum. Quoniam. Gloria Patri. Quoniam.

IN III. NOCTURNO.

Ant. Exivit ergo Jesus, portans coronam spineam et purpureum vestimentum, et dicit eis: Ecce homo. *Ps.* 73. Ut quid Deus repulisti, *qui est sextus Fer.* v. *ad Matutinum.*

Ant. Et bajulans sibi crucem, exivit in eum, qui dicitur Calvariæ, locum: ubi crucifixerunt eum. *Ps.* 87. Domine Deus salutis meæ, *qui est octavus Fer.* vi. *ad Matut.*

Ant. Ut viderunt eum jam mortuum, non fregerunt ejus crura, sed unus militum lancea latus ejus aperuit, et continuo exivit sanguis et aqua. *Ps.* 93. Deus ultionum Dominus, *qui est decimus Fer.* vi. *ad Matut.*

V. Christus dilexit nos.

℟. Et lavit nos a peccatis nostris in Sanguine suo.

Lectio sancti Evangelii secundum Joannem.

Lectio VII. *Cap.* 19.

In illo tempore: Cum accepisset Jesus acetum, dixit: Consummatum est. Et inclinato capite, tradidit spiritum. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi.

Tract. 120. *in Joan.*

Vigilanti verbo Evangelista usus est, ut non diceret: Latus ejus percussit, aut vulneravit, aut quid aliud, sed, aperuit: ut illic quodammodo vitæ ostium panderetur, unde Sacramenta Ecclesiæ manaverunt, sine quibus ad vitam, quæ vera vita est, non intratur. Ille Sanguis qui fusus est, in remissionem fusus est peccatorum. Aqua illa salutare temperat poculum, hæc et lavacrum præstat et potum. Hoc prænuntiabat quod Noë in latere arcæ ostium facere jussus est, qua intrarent animalia, quæ non erant diluvio peritura, quibus præfigurabatur Ecclesia. Propter hoc prima mulier facta est de latere viri dormientis, et appellata est vita, materque vivorum. Magnum quippe significavit bonum, ante magnum prævaricationis malum. Hic se-

cundus Adam, inclinato capite, in cruce dormivit, ut inde formaretur ei conjux, quæ de latere dormientis effluxit. O mors, unde mortui reviviscunt? Quid isto Sanguine mundius? Quid vulnere isto salubrius?

℟. Hic est qui venit per aquam et sanguinem, Jesus Christus:
* Non in aqua solum, sed in aqua et Sanguine.
℣. In die illa erit fons patens domui David, et habitantibus Jerusalem, in ablutionem peccatoris. Non.

Lectio viii.

Tenebantur homines captivi sub diabolo, et dæmonibus serviebant, sed redempti sunt a captivate. Vendere enim se potuerunt, sed redimere non potuerunt. Venit Redemptor, et dedit pretium: fudit Sanguinem suum, et emit orbem terrarum. Quæritis quid emerit? Videte quid dederit, et invenietis quid emerit. Sanguis Christi pretium est. Tanti quid valet? Quid, nisi totus orbis? Quid, nisi omnes gentes? Valde ingrati sunt pretio suo, aut multum superbi sunt, qui dicunt, aut illud tam parum esse, ut solos Afros emerit, aut se tam magnos esse, pro quibus solis illud sit datum. Non ergo exultent, non superbiant: pro toto dedit, quantum dedit.

℟. Prædestinavit nos Deus in adoptionem filiorum per Jesum Christum:
* In quo habemus redemptionem per Sanguinem ejus.
℣. Remissionem peccatorum secundum divitias gratiæ ejus, quæ superabundavit in nobis. In.
Gloria Patri. In.

Lectio ix. *de Homil. Fer.*

AD LAUDES,

Et per Horas, Antiphonæ.

1. Hi, qui amicti sunt stolis albis, qui sunt et unde venerunt? *Psalm.* Dominus regnavit, *cum reliquis.*

2. Hi sunt, qui venerunt de tribulatione magna, et laverunt stolas suas in Sanguine Agni.

3. Ideo sunt ante thronum Dei, et serviunt ei die ac nocte.

4. Et ipsi vicerunt draconem propter Sanguinem Agni, et propter testamentum Verbi sui.

5. Beati qui lavant stolas suas in Sanguine Agni.

Capitulum. Hebr. c. 9.

FRATRES, Christus assistens Pontifex futurorum bonorum, per amplius et perfectius tabernaculum non manufactum, id est, non hujus creationis, neque per sanguinem hircorum aut vitulorum, sed per proprium Sanguinem introivit semel in sancta, æterna redemptione inventa.

Hymnus.

SALVETE Christi vulnera,
Immensi amoris pignora,
Quibus perennes rivuli,
Manant rubentis Sanguinis.

Nitore stellas vincitis,
Rosas odore et balsama,
Pretio lapillos indicos,
Mellis favos dulcedine.

Per vos patet gratissimum
Nostris asylum mentibus,
Non huc furor minantium
Unquam penetrat hostium.

Quot Jesus in Prætorio
Flagella nudus excipit!
Quot scissa pellis undique
Stillat cruoris guttulas!

Frontem venustam, proh dolor!
Corona pungit spinea,
Clavi retusa cuspide
Pedes manusque perforant.

Postquam sed ille tradidit
Amans volensque spiritum,
Pectus feritur lancea,
Geminusque liquor exilit.

Ut plena sit redemptio,
Sub torculari stringitur,
Suique Jesus immemor,
Sibi nil reservat Sanguinis.

Venite, quotquot criminum
Funesta labes inficit:
In hoc salutis balneo
Qui se lavat, mundabitur.

Summi ad Parentis dexteram
Sedenti habenda est gratia,
Qui nos redemit Sanguine,
Sanctoque firmat Spiritu.
Amen.

℣. Justificati in Sanguine Christi.
℟. Salvi erimus ab ira per ipsum.

Ad Benedictus, Aña.

Erit sanguis agni vobis in signum, dicit Dominus: et videbo sanguinem, et transibo vos, nec erit in vobis plaga disperdens.

Oratio.

OMNIPOTENS sempiterne Deus, qui unigenitum Filium

tuum mundi Redemptorem constituisti, ac ejus Sanguine placari voluisti; concede quæsumus, salutis nostræ pretium solemni cultu ita venerari, atque a præsentis vitæ malis ejus virtute defendi in terris, ut fructu perpetuo lætemur in cœlis. Qui tecum.

Et fit com. Fer.

Ad Primam, in ℟. *br.*

V. Qui tuo nos Sanguine re emisti.

Ad Tertiam.

Ant. Hi sunt, qui venerunt.

Capitul. Fratres, Christus.

℟. *br.* Redemisti nos, Domine,

* In sanguine tuo. Redemisti.

V. Ex omni tribu, et lingua, et populo, et natione. In Sanguine tuo.

Gloria Patri. Redemisti.

V. Sanguis Jesu Christi filii tui.

℟. Emundat nos ab omni peccato.

Ad Sextam.

Ant. Ideo sunt.

Capitulum. Heb. 9.

Si sanguis hircorum et taurorum, et cinis vitulæ aspersus inquinatos sanctificat ad emundationem carnis, quanto magis Sanguis Christi, qui per Spiritum sanctum semetipsum obtulit immaculatum Deo, emundabit conscientiam nostram ab operibus mortuis, ad serviendum Deo viventi?

℟. *br.* Sanguis Jesu Christi filii Dei

* Emundat nos. Sanguis.

V. Ab omni peccato. Emundat nos.

Gloria Patri. Sanguis.

V. Christus dilexit nos.

℟. Et lavit nos in Sanguine suo.

Ad Nonam.

Ant. Beati.

Capitulum. Heb. 9. *d*

Accipiens Moyses sanguinem vitulorum et hircorum, cum aqua et lana coccinea, et hyssopo, ipsum quoque librum et omnem populum aspersit, dicens: Hic sanguis testamenti, quod mandavit ad vos Deus.

℟. *br.* Christus dilexit nos, et lavit nos

* In sanguine suo. Christus.

V. Et fecit nos regnum,

et sacerdotes Deo et Patri. In sanguine suo.

Gloria Patri. Christus.

V. Justificati in Sanguine Christi.

℟. Salvi erimus ab ira per ipsum.

In ii. *Vesperis omnia ut in primis præter ultimum Psalm. cujus loco,* Lauda Jerusalem Dominum, *ut in Vesp. Sabbati.*

V. Te ego quæsumus, tuis famulis subveni.

℟. Quos pretioso sanguine redemisti.

Ad Magnificat, Aña.

Habebitis autem hunc diem in monumentum, et celebrabitis eum solemnem Domino in generationibus vestris cultu sempiterno.

Et fit com. Fer.

INDEX.

---

* Etiam pro Octav. S. Michaelis et aliorum ss. Angelorum.

† Et Sabbat. per annum.

NOTA.

Sicuti his Officiis propriis etiam complura nova ab universali Ecclesia recitanda (e. g. S. Titi, S. Angelæ, S. Stanislai) apposita sunt: ita, si posthac alia Officia de præcepto ab Apostolica Sede concessa fuerint, forma huic libro adaptata in lucem edentur.

CORRIGE:

Pag	70,	*col.*	2,	*lin.*	6,	*lege*	Ludovice.
"	73,	"	2,	"	5,	"	almo.
"	73,	"	2,	"	7,	"	sæculum.